ΤΟ ΗΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 80
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ

Τάγματα Θανάτου Χτυπούν Εξόριστους

Αλληλεγγύη
στους φυλακισμένους
και τους διωκόμενους
για την κοινωνική εξέγερση

Όλοι θα πάρετε!

Τελειώσαν τα ψέματα. Το μισοτσακισμένο, από την εξεγερτική φουρτούνα του Δεκέμβρη, κρατικό σκαρί πλέει στο γαλήνιο αρχιπέλαγος των εκλογών. Κατάφορτο από τα λάφυρα τόσων χρόνων διακυβέρνησης, γεμάτο ελπίδες και υποσχέσεις για όσους το υπηρέτησαν πιστά και δικαίως περιμένουν υπομονετικά να λάβουν την πληρωμή τους. Οι καρποί της άγριας λεηλασίας του τόπου και των ανθρώπων θα ζυγιστούν προσεκτικά μπροστά σε όλους ενώ ο γραμματικός θα μετρήσει τους δικαιούχους και θα τους βάλει στην σειρά. **Ένας-ένας παιδιά, πολιτισμένα, στην Ευρώπη είμαστε, μας βλέπει κόσμος! Μην βιάζεστε κυρία μου, πρόσεξτε κύριε με την τσουγκράνα θα σκίσετε το κουστούμι του επενδυτή!**

«Να περάσει πρώτα η «εκπαιδευτική κοινότητα»! Καθίστε όλοι, είστε και πολλοί τρομάρα σας αλλά για όλους υπάρχουν θέσεις, μην στέκεστε όρθιος κύριε καθηγητά, βολευτείτε δίπλα στον εκπρόσωπο της φοιτητικής παράταξης «Η ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ 700». Μα... ποιος κάνει φασαρία εκεί; Εσύ, ναι εσύ, εκεί πίσω, που κρύβεσαι πίσω από τους φοιτητές, για βγες λίγο να σε καμαρώσουμε όλοι! Μάααλιστα ο κύριος Τσίπρας... Κύριε Τσίπρα δεν είστε πια μαθητής με κοντά παντε-

ρι και γι' αυτό μόνο θα σας άξιζε να σας κόψουμε τα μισά ερευνητικά. Το ξέρετε κύριοι ότι εκείνες τις δύσκολες ώρες, ο ήλιος μας, ο Καραμανλής μας, σκεφτόταν να δραπετεύσει νύχτα από την Ραφήνα με υποβρύχιο για Τουρκία; Δεν είναι κατάσταση αυτή για κράτος-μέλος της ΕΕ. Μην με διακόπτετε κύριε πρύτανη, μόλις πέρισυ σας διορίσαμε 400 ολόκληρους συμβασιούχους, ή μήπως έχετε όρεξη να βάλω τωρα τον ΑΣΕΠ να ελέγξει πόσοι ήταν κανονικοί και πόσοι μπήκαν από το παράθυρο;

Στο θέμα μας τώρα. Ο καπετάνιος όμως, παρά την ανικανότητά σας, επιμένει ότι έχετε καλή καρδιά και ότι τα κουτσοκαταφέρατε το Γενάρη και τους μαζέψατε εγκαίρως. Το βασικότερο είναι ότι έστω και «κατόπιν εορτής» προστατέψατε τα Ιδρύματα από τους «κακούς». Ήρθε λοιπόν η ώρα για Διάλογο. Κατ' αρχάς πρέπει να ρυθμιστούν κάποια ζητηματάκια όπως να ξαναδούμε λιγάκι αυτό το άσυλο που τόσο μας πίκρανε όλους και το θέμα των κολεγίων. Μην ανησυχείτε όμως, κανένα από τα προνομιά σας δεν θα κοπεί. Θα συνεχίσουμε να ρίχνουμε «λεφτά για την παιδεία» στους ειδικούς λογαριασμούς σας και θα μπορείτε να συνεχίσετε να εκλέγεστε μεταξύ σας για καθηγητές και κοσμήτορες, μέχρι νεωτέρας. Και σαν πρώτη κίνηση καλής θέλησης θα σταματήσουμε να "παίζουμε" τον Βερέμη όπως παλιότερα κάναμε με τον Πολύδωρα και την Μαριέτα που τρόμαζαν τα παιδιά. Αλλά από δω και μπρός δουλειά, έτσι;»

Δεν πρόφτασε ο γραμματικός να αποσώσει την κουβέντα του με τους κυρίους εκπαιδευτικούς και ξάφνου κάτι αγριοφωνάρες και μαρσαρίσματα από βαριά οχήματα ακούστηκαν, όχι πολύ μακριά από τον χώρο της μοιρασιάς. *«Μα τι γίνεται τέλος πάντων σ'αυτή την χώρα»* αναρωτήθηκε φωναχτά αποχαιρετώντας βιαστικά την εκπαιδευτική κοινότητα που απομακρύνθηκε σερνόμενη από τις ρεβεράντζες.

«Όλα-τα-κιλά-όλα-τα-λεφτά, δώστε επιδοτήσεις στο στάρι, στο καλαμπόκι, δώστε αποζημίωση στο μπαμπάκι, δώστε-και-σώστε αμάν καταστρεφόμαστε, που είναι ο Χατζηγάκης μας, το καμάρι μας, ο λεβέντης, που είναι ο σταυραητός ο πρωθυπουργός μας...».

Ο γραμματικός κοίταξε επιτιμητικά τους εύσωμους αναψοκοκκινισμένους βραχνοκόκορες που βρέθηκαν να εκπροσωπούν τους αγρότες. Κάποιοι ανέμιζαν λάβαρα του Τσε Γκεβάρα και κάποιοι άλλοι πικέτες με την φωτογραφία του ήρωα της αγροτιάς Χατζηγάκη πάνω σε ένα τρακτέρ. Ξεχωρίζει η γαλήνια φιγούρα του «Βούδα της Λάρισας», που τον λένε «Μπούτα» οι λαρισαίοι λόγω παραφθοράς. Όλοι λένε ότι αυτός θα φύγει τελευταίος και θα πιάσει τα περισσότερα, και το ξέρει γι' αυτό είναι τόσο ήρεμος. Αλλά ας κάνουμε λίγο ησυχία να ακούσουμε τι λέει ο εκπρόσωπος της κυβερνήσεως.

«Καλώς τους και σας περιμέναμε. Νομίζετε ότι τζάμπα μετακίνησε ο μεγάλος Καραμανλής μας τον Χατζηγάκη από το Δικαιοσύνης στο Γεωργίας; Αλλά κύριοι σας συστήνω ψυχραιμία, να μιλάτε ένας-ένας, μην το κάνουμε εβραϊκή χάβρα. Ακούστε με και δεν θα χάσετε ούτε ευρώ». Να περάσουν πρώτα τα Τέμπη στο γραφείο του κυρίου υπουργού. Αλλά μια στιγμή, γιατί κάποιοι από σας φορούν κουκούλες; Τι μασκαριλίκια είναι αυτά;

Τον λόγο πήρε ο εκπρόσωπος των αγροτών από τις Σέρρες. *«Να πολυχρονεμένε μου, εμείς εδώ στην πατρίδα του Εθνάρχη, του Ε-Θ-Ν-Α-Ρ-Ρ-Ρ-Χ-Η»,* τόνισε αγριεμένος, *«η αστυνομική διεύθυνση έκανε μηνύσεις για παρακώλυση συγκοινωνιών αλλά ανοίγουμε για τα ευπαθή προϊόντα, τα ακτινίδια και τα αγγουράκια και δεν γινόμαστε καραγκιόζηδες των Τεμπών να μας μαστιγώνουν...ένα φάσμα παραμύθι η Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων!!!»* Όλοι τον κοίταξαν σαστισμένοι αλλά ο ήρωάς μας συνέχισε ακάθεκτος: *«Οι αποχωρήσαντες από το μπλόκο των Τεμπών μας παρακαλούσαν γονυπετείς εμάς τους Σερραίους να πούμε την πρόταση στον υπουργό μας...να, τώρα εδώ μπροστά σας, κατάθετω την κομματική ταυτότητά μου...!»*

«Καλά-καλά», τον διέκοψε ο γραμματικός. *«Θα τις πάρετε τις «αποζημιώσεις» όλοι σας γιατί καθίσατε φρόνιμα τόσα χρόνια και προπάντων δεν σκεφτήκατε να κόψετε την Ελλάδα τις μαύρες μέρες του Δεκέμβρη. Καταλαβαίνετε ότι τα σύνορα του ελληνικού κράτους θα ήταν τώρα στην Βοιωτία; Για να μην τα πολυλογούμε περάστε αύριο από τον ΕΛΓΑ για να αποζημιωθείτε, κοιτάχτε όμως μην δηλώσετε ότι το στάρι χάλασε λόγω του ...καύσωνα γιατί θα μας πάρουν με τις πέτρες. Να μην πειράξουμε και τα καρτέλ μας που σας αγοράζουν τα προιόντα τζάμπα και τα πουλούν πανάκριβα γιατί έρχονται και εκλογές. Και αποχαιρετώντας τους, τους έκλεισε το μάτι λέγοντας: «Και προπάντων μην το πείτε ούτε του ΠΑΣΟΚ γιατί θα σας μαρτυρήσουν οι μαρτυριάρηδες στην ΕΕ και τράβα κορδέλλα. Το ΠΑΣΟΚ, ναι το ΠΑΣΟΚ που σας έσκαγε τα λάστιχα. Είδατε, ρε τι κάνει ο υπουργός για σας; Μέχρι και πρόστιμα θα πληρώσουμε για την πάρτη σας. Θα τα ξαναπούμε το 2020. Τώρα, τραγούδι και χορός!»*

Οι εκπρόσωποι απομακρύνθηκαν με χειροκροτήματα και πήγαν γραμμή να ακούσουν το αηδόνι της υπαίθρου, την γνωστή μας Έφη Θώδη!

«Κοίτα κάτι μουσχάρια» μονολόγησε ο Γραμματικός μας κοιτάζοντας τις πλάτες τους. *«Εμείς πασκίζουμε να τους κάνουμε ανθρώπους, να φτιάξουμε σχέδιο για την γεωργία, πενταετές και εικοσαετές, και αυτοί το μόνο που νοιάζονται είναι πώς να τα αρπάξουν, να γιατί δεν πάει η Ελλάδα μπρος... Αλλά και αυτός ο Χατζηγάκης είναι αληθινός μάγος, σκατά πιάνει, μάλαμα γίνο-*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Όλοι θα πάρετε!

Τελειώσαν τα ψέματα. Το μισοτσακισμένο, από την εξεγερτική φουρτούνα του Δεκέμβρη, κρατικό σκαρί πλέει στο γαλήνιο αρχιπέλαγος των εκλογών. Κατάφορτο από τα λάφυρα τόσων χρόνων διακυβέρνησης, γεμάτο ελπίδες και υποσχέσεις για όσους το υπηρέτησαν πιστά και δικαίως περιμένουν υπομονετικά να λάβουν την πληρωμή τους. Οι καρποί της άγριας λεηλασίας του τόπου και των ανθρώπων θα ζυγιστούν προσεκτικά μπροστά σε όλους ενώ ο γραμματικός θα μετρήσει τους δικαιούχους και θα τους βάλει στην σειρά. **Ένας-ένας παιδιά, πολιτισμένα, στην Ευρώπη είμαστε, μας βλέπει κόσμος! Μην βιάζεστε κυρία μου, πρόσεξτε κύριε με την τσουγκράνα θα σκίσετε το κουστούμι του επενδυτή!**

«Να περάσει πρώτα η «εκπαιδευτική κοινότητα»! Καθίστε όλοι, είστε και πολλοί τρομάρα σας αλλά για όλους υπάρχουν θέσεις, μην στέκεστε όρθιος κύριε καθηγητά, βολευτείτε δίπλα στον εκπρόσωπο της φοιτητικής παράταξης «Η ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ 700». Μα... ποιος κάνει φασαρία εκεί; Εσύ, ναι εσύ, εκεί πίσω, που κρύβεσαι πίσω από τους φοιτητές, για βγες λίγο να σε καμαρώσουμε όλοι! Μάαλιστα ο κύριος Τσίπρας... Κύριε Τσίπρα δεν είστε πια μαθητής με κοντά παντελονάκια, με εσάς θα μιλήσω χωριστά. Να έρθετε αύριο με τον κηδεμόνα σας τον κύριο Αλαβάνο να του τα ψάλλω ένα χεράκι.

Κύριοι, πρέπει να σας πω ότι τα κάνατε μούσκεμα το Δεκέμβρη, οι φοιτητές, σας ξέφυγαν από τον έλεγχο, ανακατεύτηκαν με τον όχλο και έκαναν το πανεπιστήμιο νταμά- ... για Τουρκία; Δεν είναι κατάσταση αυτή για κράτος-μέλος της ΕΕ. Μην με διακόπτετε κύριε πρύτανη, μόλις πέρισυ σας διορίσαμε 400 ολόκληρους συμβασιούχους, ή μήπως έχετε όρεξη να βάλω τωρα τον ΑΣΕΠ να ελέγξει πόσοι ήταν κανονικοί και πόσοι μπήκαν από το παράθυρο;

Στο θέμα μας τώρα. Ο καπετάνιος όμως, παρά την ανικανότητά σας, επιμένει ότι έχετε καλή καρδιά και ότι τα κουτσοκαταφέρατε το Γενάρη και τους μαζέψατε εγκαίρως. Το βασικότερο είναι ότι έστω και «κατόπιν εορτής» προστατέψατε τα Ιδρύματα από τους «κακούς». Ήρθε λοιπόν η ώρα για Διάλογο. Κατ' αρχάς πρέπει να ρυθμιστούν κάποια ζητηματάκια όπως να ξαναδούμε λιγάκι αυτό το άσυλο που τόσο μας πίκρανε όλους και το θέμα των κολεγίων. Μην ανησυχείτε όμως, κανένα από τα προνομιά σας δεν θα κοπεί. Θα συνεχίσουμε να ρίχνουμε «λεφτά για την παιδεία» στους ειδικούς λογαριασμούς σας και θα μπορείτε να συνεχίσετε να εκλέγεστε μεταξύ σας για καθηγητές και κοσμήτορες, μέχρι νεωτέρας. Και σαν πρώτη κίνηση καλής θέλησης θα σταματήσουμε να «παίζουμε» τον Βερέμη όπως παλιότερα κάναμε με τον Πολύδωρα και την Μαριέτα που τρόμαζαν τα παιδιά. Αλλά από δω και μπρός δουλειά, έτσι;»

Δεν πρόφτασε ο γραμματικός να αποσώσει την κουβέντα του με τους κυρίους εκπαιδευτικούς και ξάφνου κάτι αγριοφωνά- ... *μάν καταστρεφόμαστε, που είναι ο Χατζηγάκης μας, το καμάρι μας, ο λεβέντης, που είναι ο σταυραητός ο πρωθυπουργός μας...».*

Ο γραμματικός κοίταξε επιτιμητικά τους εύσωμους αναψοκοκκινισμένους βραχνοκόκορες που βρέθηκαν να εκπροσωπούν τους αγρότες. Κάποιοι ανέμιζαν λάβαρα του Τσε Γκεβάρα και κάποιοι άλλοι πικέτες με την φωτογραφία του ήρωα της αγροτιάς Χατζηγάκη πάνω σε ένα τρακτέρ. Ξεχωρίζει η γαλήνια φιγούρα του «Βούδα της Λάρισας», που τον λένε «Μπούτα» οι λαρισαίοι λόγω παραφθοράς. Όλοι λένε ότι αυτός θα φύγει τελευταίος και θα πιάσει τα περισσότερα, και το ξέρει γι' αυτό είναι τόσο ήρεμος. Αλλά ας κάνουμε λίγο ησυχία να ακούσουμε τι λέει ο εκπρόσωπος της κυβερνήσεως.

«Καλώς τους και σας περιμέναμε. Νομίζετε ότι τζάμπα μετακίνησε ο μεγάλος Καραμανλής μας τον Χατζηγάκη από το Δικαιοσύνης στο Γεωργίας; Αλλά κύριοι σας συστήνω ψυχραιμία, να μιλάτε ένας-ένας, μην το κάνουμε εβραϊκή χάβρα. Ακούστε με και δεν θα χάσετε ούτε ευρώ». Να περάσουν πρώτα τα Τέμπη στο γραφείο του κυρίου υπουργού. Αλλά μια στιγμή, γιατί κάποιοι από σας φορούν κουκούλες; Τι μασκαριλίκια είναι αυτά;

Τον λόγο πήρε ο εκπρόσωπος των αγροτών από τις Σέρρες. *«Να πολυχρονεμένε μου, εμείς εδώ στην πατρίδα του Εθνάρχη, του Ε-Θ-Ν-Α-Ρ-Ρ-Ρ-Χ-Η»*, τόνισε αγριεμένος, *«η αστυνομική διεύθυνση έκανε μηνύσεις* ... *πρόταση στον υπουργό μας...να, τώρα εδώ μπροστά σας, καταθέτω την κομματική ταυτότητά μου...!»*

«Καλά-καλά», τον διέκοψε ο γραμματικός. *«Θα τις πάρετε τις «αποζημιώσεις» όλοι σας γιατί καθίσατε φρόνιμα τόσα χρόνια και προπάντων δεν σκεφτήκατε να κόψετε την Ελλάδα τις μαύρες μέρες του Δεκέμβρη. Καταλαβαίνετε ότι τα σύνορα του ελληνικού κράτους θα ήταν τώρα στην Βοιωτία; Για να μην τα πολυλογούμε περάστε αύριο από τον ΕΛΓΑ για να αποζημιωθείτε, κοιτάχτε όμως μην δηλώσετε ότι το στάρι χάλασε λόγω του ...καύσωνα γιατί θα μας πάρουν με τις πέτρες. Να μην πειράξουμε και τα καρτέλ μας που σας αγοράζουν τα προιόντα τζάμπα και τα πουλούν πανάκριβα γιατί έρχονται και εκλογές.* Και αποχαιρετώντας τους, τους έκλεισε το ματι λέγοντας: *«Και προπάντων μην το πείτε ούτε του ΠΑΣΟΚ γιατί θα σας μαρτυρήσουν οι μαρτυριάρηδες στην ΕΕ και τράβα κορδέλλα. Το ΠΑΣΟΚ, ναι το ΠΑΣΟΚ που σας έσκαγε τα λάστιχα. Είδατε, ρε τι κάνει ο υπουργός για σας; Μέχρι και πρόστιμα θα πληρώσουμε για την πάρτη σας. Θα τα ξαναπούμε το 2020. Τώρα, τραγούδι και χορός!»*

Οι εκπρόσωποι απομακρύνθηκαν με χειροκροτήματα και πήγαν γραμμή να ακούσουν το αηδόνι της υπαίθρου, την γνωστή μας Έφη Θώδη!

«Κοίτα κάτι μουσχάρια» μονολόγησε ο Γραμματικός μας κοιτάζοντας τις πλάτες τους. *«Εμείς πασκίζουμε να τους κάνουμε ανθρώπους, να φτιάξουμε σχέδιο για την γεωργία, πενταετές και εικοσαετές, και αυτοί το μόνο που νοιάζονται είναι πώς να τα αρπάξουν, να γιατί δεν πάει η Ελλάδα μπρος... Αλλά και αυτός ο Χατζηγάκης είναι αληθινός μάγος, σκατά πιάνει, μάλαμα γίνοται. Πως τους κατάφερε τους φυλακισμένους να κάτσουν στα αυγά τους χωρίς να πέσει ούτε μια σφαλιάρα... σκέψου να είχαμε και να ασχοληθούμε και με δαύτους τον Δεκέμβρη...».*

Τους συλλογισμούς του, τούς διέκοψε μια ευγενική φωνή. *«Ήρθαμε για τις δουλειές που λέγαμε...». «Α! καλώς τον κύριο Μίζα, ήδη έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες για την πώληση των φιλέτων των Ελληνικών Τουριστικών Ακινήτων, σε αυτή την φάση πουλάμε Χαλκιδική, Ακροναυπλία και άλλα που μπορεί σας ενδιαφέρουν... μα καλά δεν σας ενημέρωσε η γραμματέας*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Και ενώ τα σημάδια της εξέγερσης του Δεκέμβρη ακόμη και στα τέλη Γενάρη δεν έχουν σβήσει από τους δρόμους της Αθήνας, οι δρόμοι γαλλικών πόλεων πλημμυρίζουν από διαδηλωτές και πρωτοφανείς συγκρούσεις ξεσπούν σε ανατολικές χώρες, όπως η Λετονία και η Λιθουανία, ανάμεσα σε δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές και την αστυνομία, με εκατοντάδες συλλήψεις και δεκάδες τραυματίες. Μάλλον ο παράδεισος που υποσχέθηκε η ενοποιημένη κυριαρχία αποδείχτηκε πολύ γρήγορα η συνήθης κόλαση για τους υπηκόους της... Βίαιες διαδηλώσεις έχουν προηγηθεί στην Ουγγαρία, με την αναζωπύρωσή τους να βρίσκεται προ των πυλών, ενώ η κοινωνική δυσαρέσκεια σε Βουλγαρία και Ρουμανία είναι ένα καζάνι που συνεχίζει να βράζει. Την ίδια στιγμή η «κρίση» σπρώχνει στην εξαθλίωση ολοένα και περισσότερους ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Μόνο που για μιαν ακόμη φορά δεν πεθαίνει βέβαια ο καπιταλισμός, αλλά εξοντώνονται άνθρωποι. Μόνο που, όπως και στο παρελθόν, εξαθλίωση χωρίς υποταγή δεν υπάρχει. Και τραγικό παράδειγμα φαίνεται να είναι η είδηση για την αυτοκτονία λόγω ανέχειας έγχρωμου ζευγαριού με τα πέντε παιδιά στις ΗΠΑ, την ίδια ώρα που οι φιέστες για την στέψη Ομπάμα ακόμα δεν έχουν καταλαγιάσει. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, άδικα και κοινωνικά ανυπόφορα πολιτικά και οικονομικά συστήματα κυριαρχίας. Η ίδια η κυριαρχία είναι βρόγχος και σκλαβιά για τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους ανθρώπους. Το δυστύχημα για κάθε

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

μου, πρόσεξτε κύριε με την τσουγκράνα θα σκίσετε το κουστούμι του επενδυτή!

«Να περάσει πρώτα η «εκπαιδευτική κοινότητα»! Καθίστε όλοι, είστε και πολλοί τρομάρα σας αλλά για όλους υπάρχουν θέσεις, μην στέκεστε όρθιος κύριε καθηγητά, βολευτείτε δίπλα στον εκπρόσωπο της φοιτητικής παράταξης «Η ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ 700». Μα... ποιος κάνει φασαρία εκεί; Εσύ, ναι εσύ, εκεί πίσω, που κρύβεσαι πίσω από τους φοιτητές, για βγες λίγο να σε καμαρώσουμε όλοι! Μάααλιστα ο κύριος Τσίπρας... Κύριε Τσίπρα δεν είστε πια μαθητής με κοντά παντελονάκια, με εσάς θα μιλήσω χωριστά. Να έρθετε αύριο με τον κηδεμόνα σας τον κύριο Αλαβάνο να του τα ψάλλω ένα χεράκι.

Κύριοι, πρέπει να σας πω ότι τα κάνατε μούσκεμα το Δεκέμβρη, οι φοιτητές, σας ξέφυγαν από τον έλεγχο, ανακατεύτηκαν με τον όχλο και έκαναν το πανεπιστήμιο νταμά- *σαν πρώτη κίνηση καλής θέλησης θα σταματήσουμε να «παίζουμε» τον Βερέμη όπως παλιότερα κάναμε με τον Πολύδωρα και την Μαριέτα που τρόμαζαν τα παιδιά. Αλλά από δω και μπρός δουλειά, έτσι;»*

Δεν πρόφτασε ο γραμματικός να αποσώσει την κουβέντα του με τους κυρίους εκπαιδευτικούς και ξάφνου κάτι αγριοφωνά- πουργού. Αλλά μια στιγμή, γιατί κάποιοι από σας φορούν κουκούλες; Τι μασκαριλίκια είναι αυτά;

Τον λόγο πήρε ο εκπρόσωπος των αγροτών από τις Σέρρες. *«Να πολυχρονεμένε μου, εμείς εδώ στην πατρίδα του Εθνάρχη, του Ε-Θ-Ν-Α-Ρ-Ρ-Χ-Η»*, τόνισε αγριεμένος, *«η αστυνομική διεύθυνση έκανε μηνύσεις* *και χορός!»*

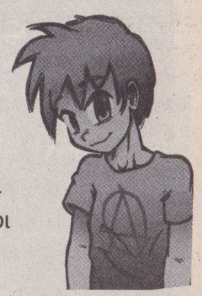
Οι εκπρόσωποι απομακρύνθηκαν με χειροκροτήματα και πήγαν γραμμή να ακούσουν το αηδόνι της υπαίθρου, την γνωστή μας Έφη Θώδη!

«Κοίτα κάτι μουσχάρια» μονολόγησε ο Γραμματικός μας κοιτάζοντας τις πλάτες τους. *«Εμείς πασκίζουμε να τους κάνουμε ανθρώπους, να φτιάξουμε σχέδιο για την γεωργία, πενταετές και εικοσαετές, και αυτοί το μόνο που νοιάζονται είναι πώς να τα αρπάξουν, να γιατί δεν πάει η Ελλάδα μπρος... Αλλά και αυτός ο Χατζηγάκης είναι αληθινός μάγος, σκατά πιάνει, μάλαμα γίνοται. Πως τους κατάφερε τους φυλακισμένους να κάτσουν στα αυγά τους χωρίς να πέσει ούτε μια σφαλιάρα... σκέψου να είχαμε και να ασχοληθούμε και με δαύτους τον Δεκέμβρη...».*

Τους συλλογισμούς του, τούς διέκοψε μια ευγενική φωνή. *«Ήρθαμε για τις δουλειές που λέγαμε...». «Α! καλώς τον κύριο Μίζα, ήδη έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες για την πώληση των φιλέτων των Ελληνικών Τουριστικών Ακινήτων, σε αυτή την φάση πουλάμε Χαλκιδική, Ακροναυπλία και άλλα που μπορεί σας ενδιαφέρουν... μα καλά δεν σας ενημέρωσε η γραμματέας σας;...»*

... Να περάσουν οι εκδότες...να περάσουν οι τραπεζίτες... να περάσουν οι επενδυτές!

Όλοι θα πάρετε!

Λεόν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Και ενώ τα σημάδια της εξέγερσης του Δεκέμβρη ακόμη και στα τέλη Γενάρη δεν έχουν σβήσει από τους δρόμους της Αθήνας, οι δρόμοι γαλλικών πόλεων πλημμυρίζουν από διαδηλωτές και πρωτοφανείς συγκρούσεις ξεσπούν σε ανατολικές χώρες, όπως η Λετονία και η Λιθουανία, ανάμεσα σε δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές και την αστυνομία, με εκατοντάδες συλλήψεις και δεκάδες τραυματίες. Μάλλον ο παράδεισος που υποσχέθηκε η ενοποιημένη κυριαρχία αποδείχτηκε πολύ γρήγορα η συνήθης κόλαση για τους υπηκόους της... Βίαιες διαδηλώσεις έχουν προηγηθεί στην Ουγγαρία, με την αναζωπύρωσή τους να βρίσκεται προ των πυλών, ενώ η κοινωνική δυσαρέσκεια σε Βουλγαρία και Ρουμανία είναι ένα καζάνι που συνεχίζει να βράζει. Την ίδια στιγμή η «κρίση» σπρώχνει στην εξαθλίωση ολοένα και περισσότερους ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Μόνο που για μιαν ακόμη φορά δεν πεθαίνει βέβαια ο καπιταλισμός, αλλά εξοντώνονται άνθρωποι. Μόνο που, όπως και στο παρελθόν, εξαθλίωση χωρίς υποταγή δεν υπάρχει. Και τραγικό παράδειγμα φαίνεται να είναι η είδηση για την αυτοκτονία λόγω ανέχειας έγχρωμου ζευγαριού με τα πέντε παιδιά στις ΗΠΑ, την ίδια ώρα που οι φιέστες για την στέψη Ομπάμα ακόμα δεν έχουν καταλαγιάσει. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, άδικα και κοινωνικά ανυπόφορα πολιτικά και οικονομικά συστήματα κυριαρχίας. Η ίδια η κυριαρχία είναι βρόχος και σκλαβιά για τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους ανθρώπους. Το δυστύχημα για κάθε εξουσία είναι ότι τα παραπάνω αναγνωρίζονται πλέον όχι ως κάποιες ουτοπικές και περιθωριακές απόψεις αναρχικών, αλλά ως στοιχειώδεις κοινωνικές πεποιθήσεις. Σημασία, λοιπόν, δεν έχει, για να έρθουμε και πάλι στα καθ' ημάς, αν υπάρχει αυτή τη στιγμή «αντιβασιλεία» Σουφλιά, αν είναι «ακηδεμόνευτος» πρωθυπουργός ο Καραμανλής, ούτε καμία έκπληξη μπορούν να προκαλούν οι συμφωνίες Αλαβάνου-Παπανδρέου για διακομματική πρωτοβουλία για την αναδιοργάνωση της αστυνομίας. Το ίδιο αδιάφορο κοινωνικά είναι αν η Μπακογιάννη βρίσκεται στον προθάλαμο της προεδρίας του κόμματος ή ακόμα και της πρωθυπουργίας και γι' αυτό επιδεικνύει την δέουσα και μάλιστα επετειακή (λόγω Ιμίων) «σοβαρότητα» στα θέματα της Κύπρου. Αλλά και στην διαχείριση μιας ακόμα «έκτακτης» κατάστασης είτε στο Αιγαίο, είτε λόγω των «επίκαιρων» ομολογιών τούρκου ηθοποιού ονόματι Αττίλα(!!!) περί εν ψυχρώ εκτελέσεων κύπριων αιχμαλώτων το 1974 από τούρκους στρατιώτες και αξιωματικούς. Ή μήπως αυτή η «υπευθυνότητα» δεν ήταν εκείνη που αντάμειψε τον Σημίτη το 1996; Γιατί πολύ απλά, διάδοχες λύσεις η εξουσία θα βρει όπως και στο παρελθόν σε «δύσκολες» ή «εύκολες» στιγμές. Κάποιες απ' αυτές είναι έτοιμες από καιρό προς διάθεση, άλλες δοκιμάζονται, μετρώνται και ξαναμετρώνται όσον αφορά την χρηστικότητά τους. Τότε είναι όλα προδιαγεγραμμένα; Όχι βέβαια. Το αντίθετο. Οι δυνατότητες κοινωνικού ελέγχου των εξουσιαστών παραμένουν όχι απλά ρευστές, αλλά περιορισμένες περισσότερο από ποτέ, γεγονός που δεν αναιρείται ούτε στο ελάχιστο από τον πληκτικά αναμενόμενο τρόπο που έπεσε ο μπερντές των αγροτικών κινητοποιήσεων. Και η συνέχεια αναμένεται ιδιαίτερα συναρπαστική, γιατί την κοινωνική εξέγερση που άνθησε τον Δεκέμβρη, δεν μπόρεσε να την μαράνει η κρατική καταστολή, αλλά ούτε και να την διαχειριστεί κανένα κινηματικό χωνευτήρι... Φτάνει οι αναρχικοί να παραμένουν περήφανοι ως αναρχικοί και να μην ξεπέφτουν επιζητώντας μίζερες κινηματικές αρπαχτές. Είθε...

Κύκλος Σύνταξης της Διαδρομής

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν –χωρίς αντίτιμο– προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 7ος•ΦΥΛΛΟ 80•
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ Ή ΜΗ

«Ουτοπική η θέση σας. Η εποχή μας τη σταθερότητά της έχει επιτέλους βρει και την ισορροπία της, τι να τη κάνουμε την εξέλιξη, την εξέγερση, την κατάλυση. Αχρείαστες. Όσα χτίστηκαν, δεν γκρεμίζονται. Αυτή είναι η πραγματικότητα [...] Στο παρελθόν ανήκουν οι επαναστάσεις, στην Ιστορία. Οικοδομούμε σήμερα επάνω στα θεμέλια που εμείς τοποθετήσαμε. Οι αιώνες των πυρπολισμών έχουν ενταφιαστεί».

Λόγια με τα οποία απευθύνεται η βασίλισσα στο θίασο, στο έργο του Δ. Δημητριάδη «Η τιμή της ανταρσίας στην μαύρη αγορά»

Αναμφίβολα, ένα από τα κυρίαρχα ζητήματα που απασχόλησαν τους θιασώτες κάθε εξουσίας τις πρώτες ημέρες που εκδηλώθηκε η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, ήταν η αναζήτηση των πιο πρόσφορων μέσων και τρόπων καταστολής της. Αν ανατρέξει κανείς στα δημοσιεύματα των ημερών, δεν θα δυσκολευτεί να διακρίνει την ενότητα που διέπει ακόμα και τις πιο διαφορετικές φαινομενικά προσεγγίσεις. Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορεί να παρακολουθήσει κανείς τον τρόπο, με τον οποίο συντέλεσαν και σ' αυτή την περίπτωση πολλοί και διαφορετικοί παράγοντες, στην υιοθέτηση από την πλευρά του κράτους συγκεκριμένων κεντρικών –άρα και στρατηγικών– επιλογών.

Οι κοινές διαπιστώσεις μιλούσαν για ένα κοινωνικό ηφαίστειο, που έχει εκραγεί και η λάβα του ανεξέλεγκτη, κατακαίει καταρχήν τα προ πολλού γκρεμισμένα εξουσιαστικά είδωλα: τον σεβασμό στους νόμους και στα όργανα της τάξης, την εμπιστοσύνη στους πολιτικούς και τα κόμματα, την πίστη στους παπάδες και την δικαιοσύνη, την εναπόθεση ελπίδων για ένα καλύτερο αύριο ή για ψήγματα κοινωνικής δικαιοσύνης στην κάθε μορφής εξουσία.

Αν, λοιπόν, δεν είχαν γκρεμιστεί προηγουμένως όλα αυτά, το μέγεθος, η διάρκεια και οι υλικές καταστροφές της κοινωνικής εξέγερσης που σάρωσε τον ελλαδικό χώρο θα ήταν ένα γεγονός που θα έπρεπε να τοποθετηθεί στη σφαίρα ενός ανεξήγητου μυστηρίου. Όχι μόνο, λοιπόν, είναι κοινές οι παραπάνω, δυσάρεστες για τους εξουσιαστές διαπιστώσεις, αλλά και εμπεδωμένες εδώ και καιρό. Μόνο που, επίσης, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η προαναφερθείσα αποκαθήλωση βασικών ου '95 και τη σύλληψη άνω των 500 εξεγερμένων και την εικοσαήμερη κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1990 μ' αφορμή την αθώωση του μπάτσου που δολοφόνησε τον Καλτεζά το 1985.

Η αναγνώριση, βέβαια, της ουσίας του «προβλήματος» και η καταγραφή του δεν αποκλείει ούτε έρχεται σε καμία αντίθεση με έναν ορυμαγδό δημοσιευμάτων που ζητούν την υιοθέτηση σκληρών τακτικών επικράτησης, αντί μιας «συνετής» στάσης που θα αποφύγει περαιτέρω αιματοχυσία. Δεν αποτελούν παρά την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, εκτελώντας αφενός χρέη σκιάχτρου για τους εξεγερμένους, και αφετέρου χρέη θεματοφύλακα των οσίων και ιερών των δυσαρεστημένων νοικοκυραίων.

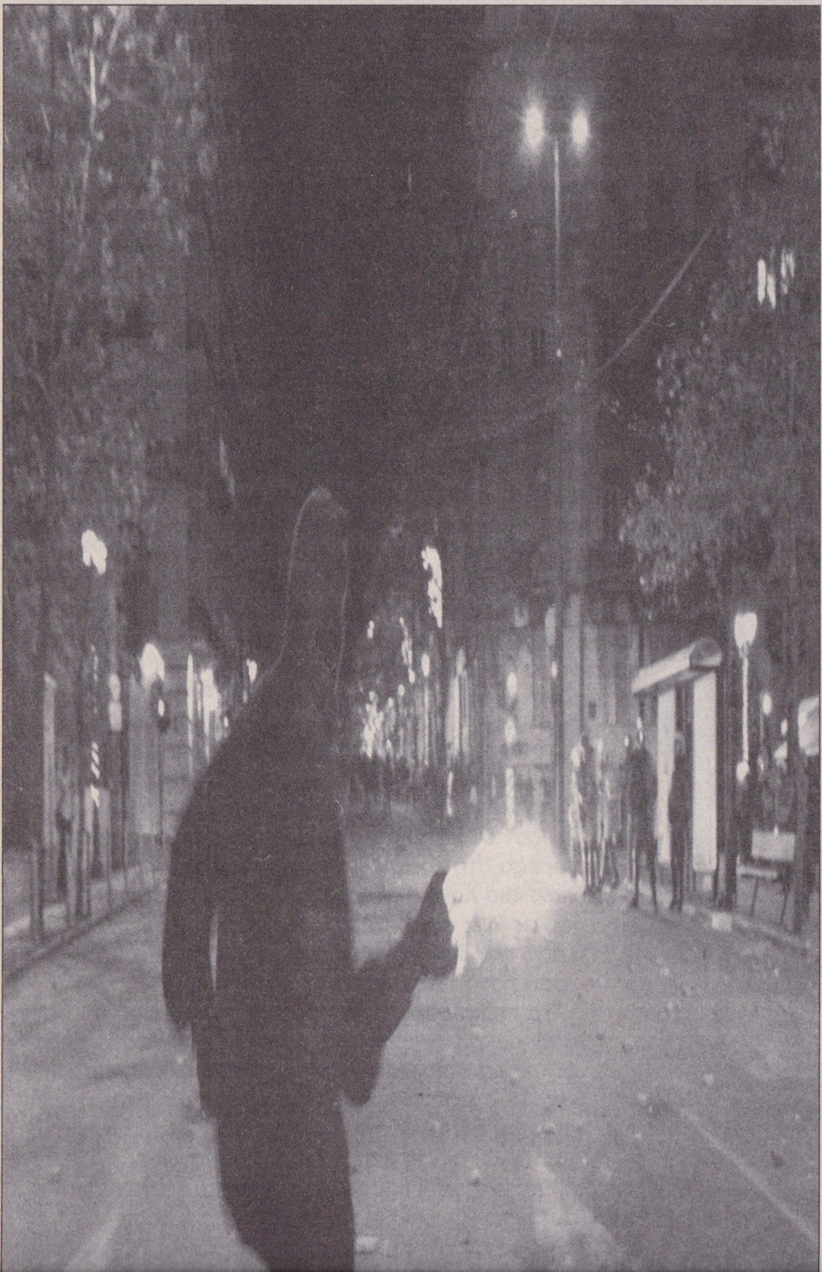
Δεν άρχισαν λοιπόν εκ θαύματος να επανακρίνονται από λαχανιασμένους λογοκόπους κάθε εξουσίας με φόντο το «Συμβάν» της εξέγερσης, ο «εμφύλιος», τα Δεκεμβριανά, η χούντα, ο Μάης του '68, η αποκατάσταση της δημοκρατίας, η αναρχική παράδοση και η ξεπεσμένη αριστερά, οι θεσμοί, η κοινωνική απαξίωση της πολιτικής, των κομμάτων και των πολιτικών, του πολιτικού συστήματος, οι «κουκουλοφόροι»...

Δεν είναι λίγοι και εκείνοι, που θα ήθελαν να έχουν την ευχέρεια να προχωρήσουν σε μια «αφήγηση» κάποιας εξέγερσης, που επεδίωξε να «ελέγξει» τους κρατούντες, να τους σύρει έστω να «λογοδοτήσουν» ή να «αναλάβουν τις ευθύνες τους για την ολική κατάρρευση των θεσμών». Έτσι η καταγεγραμμένη «αποδόμηση» των κομμάτων ή των θεσμών θα μπορούσε πειστικά να χρεωθεί στην μη λειτουργία τους είτε λόγω «υπέρβασης» της νομιμότητας είτε λόγω «πεπαλαιωμένων» αντιλήψεων περί της συγκρότησης τους. «Δεν πάει άλλο, το παλιό σάπισε», αναφωνούν, το «νέο ανατέλλει» διαβεβαιώνουν.

Υπάρχουν και εκείνες οι δημοκρατικές παπαρδέλες του κράτους που προσπάθησαν να ξεμπερδέψουν μια και έξω: «όποιος δεν μπορεί να μιλήσει, ασκεί βία. Κάθε βίαιη πράξη παίρνει την θέση μιας φωνής που δεν μπορεί να ακουστεί». Όμως, η πραγματικότητα όπως είδαμε, είναι πολύ διαφορετική και το γνωρίζει καλά στο σύνολο του ο εσμός που υπερασπίζεται και συμμετέχει στην πολιτική, τη δημοσιογραφία, στους εκπαιδευτικούς ή συνδικαλιστικούς θεσμούς και μηχανισμούς.

Γι' αυτό και φρεσκαρίστηκε ξαφνικά η μνήμη όλων. Σ' αυτή την πραγματικότητα οφείλεται η «ολική επαναφορά», στο προσκήνιο, του έκρυβμου

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ Ή ΜΗ

ντάρσιας στην μαύρη αγορά»

Αναμφίβολα, ένα από τα κυρίαρχα ζητήματα που απασχόλησαν τους θιασώτες κάθε εξουσίας τις πρώτες ημέρες που εκδηλώθηκε η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, ήταν η αναζήτηση των πιο πρόσφορων μέσων και τρόπων καταστολής της. Αν ανατρέξει κανείς στα δημοσιεύματα των ημερών, δεν θα δυσκολευτεί να διακρίνει την ενότητα που διέπει ακόμα και τις πιο διαφορετικές φαινομενικά προσεγγίσεις. Μέσα από αυτό το πρίσμα μπορεί να παρακολουθήσει κανείς τον τρόπο, με τον οποίο συντέλεσαν και σ' αυτή την περίπτωση πολλοί και διαφορετικοί παράγοντες, στην υιοθέτηση από την πλευρά του κράτους συγκεκριμένων κεντρικών –άρα και στρατηγικών– επιλογών.

Οι κοινές διαπιστώσεις μιλούσαν για ένα κοινωνικό ηφαίστειο, που έχει εκραγεί και η λάβα του ανεξέλεγκτη, κατακαίει καταρχήν τα προ πολλού γκρεμισμένα εξουσιαστικά είδωλα: τον σεβασμό στους νόμους και στα όργανα της τάξης, την εμπιστοσύνη στους πολιτικούς και τα κόμματα, την πίστη στους παπάδες και την δικαιοσύνη, την εναπόθεση ελπίδων για ένα καλύτερο αύριο ή για ψήγματα κοινωνικής δικαιοσύνης στην κάθε μορφής εξουσία.

Αν, λοιπόν, δεν είχαν γκρεμιστεί προηγουμένως όλα αυτά, το μέγεθος, η διάρκεια και οι υλικές καταστροφές της κοινωνικής εξέγερσης που σάρωσε τον ελλαδικό χώρο θα ήταν ένα γεγονός που θα έπρεπε να τοποθετηθεί στη σφαίρα ενός ανεξήγητου μυστηρίου. Όχι μόνο, λοιπόν, είναι κοινές οι παραπάνω, δυσάρεστες για τους εξουσιαστές διαπιστώσεις, αλλά και εμπεδωμένες εδώ και καιρό. Μόνο που, επίσης, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η προαναφερθείσα αποκαθήλωση βασικών εξουσιαστικών στηριγμάτων στην κοινωνική συνείδηση, οι παραπάνω πεποιθήσεις που διαπερνούν αυτή την περίοδο με τον έναν ή τον άλλο τρόπο το κοινωνικό σώμα, χρεώνονταν και όχι άδικα, στο παρελθόν, στις αναρχικές απόψεις, που χαρακτηρίζονταν περιθωριοποιημένες και γι' αυτό ακίνδυνες για το κράτος.

Είναι, λοιπόν, απολύτως δικαιολογημένος; τόσο ο πανικός, όσο και η, με ιδιαίτερη περίσκεψη, αντιμετώπιση όχι μόνο των εξεγερμένων, αλλά της κοινωνικής εξέγερσης, που εξελισσόταν βασισμένη σε ολοφάνερα αντικρατικά χαρακτηριστικά. Θα το επαναλάβουμε. Προσεκτική αντιμετώπιση δεν σήμανε ούτε για μια στιγμή ολιγωρία και παθητική στάση. Οι κατασταλτικές δυνάμεις έκαναν τουλάχιστον 1000 προσαγωγές και εκατοντάδες συλλήψεις που κατέληξαν σε προφυλακίσεις δεκάδων ανθρώπων...

χτρου για τους εξεγερμένους, και αφετέρου χρέη θεματοφύλακα των οσίων και ιερών των δυσαρεστημένων νοικοκυραίων.

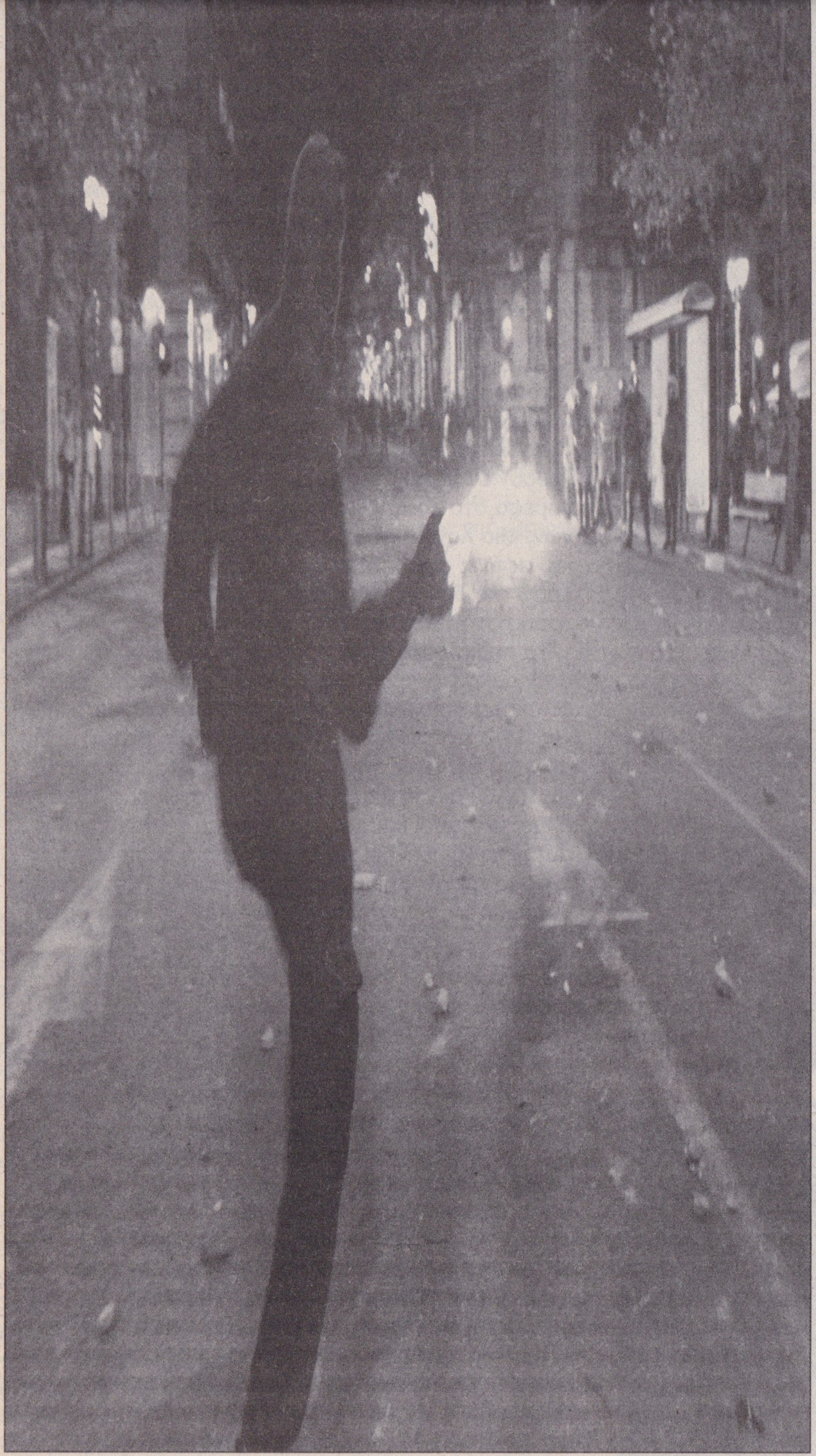
Δεν άρχισαν λοιπόν εκ θαύματος να επανακρίνονται από λαχανιασμένους λογοκόπους κάθε εξουσίας με φόντο το «Συμβάν» της εξέγερσης, ο «εμφύλιος», τα Δεκεμβριανά, η χούντα, ο Μάης του '68, η αποκατάσταση της δημοκρατίας, η αναρχική παράδοση και η ξεπεσμένη αριστερά, οι θεσμοί, η κοινωνική απαξίωση της πολιτικής, των κομμάτων και των πολιτικών, του πολιτικού συστήματος, οι «κουκουλοφόροι»...

Δεν είναι λίγοι και εκείνοι, που θα ήθελαν να έχουν την ευχέρεια να προχωρήσουν σε μια «αφήγηση» κάποιας εξέγερσης, που επεδίωξε να «ελέγξει» τους κρατούντες, να τους σύρει έστω να «λογοδοτήσουν» ή να «αναλάβουν τις ευθύνες τους για την ολική κατάρρευση των θεσμών». Έτσι η καταγεγραμμένη «αποδόμηση» των κομμάτων ή των θεσμών θα μπορούσε πειστικά να χρεωθεί στην μη λειτουργία τους είτε λόγω «υπέρβασης» της νομιμότητας είτε λόγω «πεπαλαιωμένων» αντιλήψεων περί της συγκρότησης τους. «Δεν πάει άλλο, το παλιό σάπισε», αναφωνούν, το «νέο ανατέλλει» διαβεβαιώνουν.

Υπάρχουν και εκείνες οι δημοκρατικές παπαρδέλες του κράτους που προσπάθησαν να ξεμπερδέψουν μια και έξω: «όποιος δεν μπορεί να μιλήσει, ασκεί βία. Κάθε βίαιη πράξη παίρνει την θέση μιας φωνής που δεν μπορεί να ακουστεί». Όμως, η πραγματικότητα όπως είδαμε, είναι πολύ διαφορετική και το γνωρίζει καλά στο σύνολο του ο εσμός που υπερασπίζεται και συμμετέχει στην πολιτική, τη δημοσιογραφία, στους εκπαιδευτικούς ή συνδικαλιστικούς θεσμούς και μηχανισμούς.

Γι' αυτό και φρεσκαρίστηκε ξαφνικά η μνήμη όλων. Σ' αυτή την πραγματικότητα οφείλεται η «ολική επαναφορά», στο προσκήνιο, του έκρυθμου παρελθόντος της «ελληνικής πολιτικής ζωής». Γι' αυτό και κάποιοι θυμήθηκαν τους οικοδόμους να ξηλώνουν τα πεζοδρόμια στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '60, αλλά και την Ομόνοια να καίγεται παραμονή της δικτατορίας, με τους νέους να προσχωρούν μαζικά στις αριστερές νεολαίες, που όμως παρείχαν ελεγχόμενο πλαίσιο για την διοχέτευση της νεανικής ορμής. Τότε, μας τονίζουν, το περιβάλλον ήταν εθνικώς ομοιογενές, σήμερα έχουμε εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες και η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι ακόμη άγνωστου μεγέθους και επιπτώσεων, ενώ δεν παύουν να αναρωτιούνται για το ποιος θα διαχειριστεί τώρα τα πράγματα, ποιος θα κηρύξει εθνικό συναγερμό...

Ο Πάγκαλος, φαίνεται, δεν δίστασε ούτε στιγμή. Έσπευσε να προτρέψει Αλαβάνο και Τσίπρα «να βγάλουν τα κοντά παντελονάκια και να πε-

πίστη στους παπάδες και την δικαιοσύνη, την εναπόθεση ελπίδων για ένα καλύτερο αύριο ή για ψήγματα κοινωνικής δικαιοσύνης στην κάθε μορφής εξουσία.

Αν, λοιπόν, δεν είχαν γκρεμιστεί προηγουμένως όλα αυτά, το μέγεθος, η διάρκεια και οι υλικές καταστροφές της κοινωνικής εξέγερσης που σάρωσε τον ελλαδικό χώρο θα ήταν ένα γεγονός που θα έπρεπε να τοποθετηθεί στη σφαίρα ενός ανεξήγητου μυστηρίου. Όχι μόνο, λοιπόν, είναι κοινές οι παραπάνω, δυσάρεστες για τους εξουσιαστές διαπιστώσεις, αλλά και εμπεδωμένες εδώ και καιρό. Μόνο που, επίσης, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η προαναφερθείσα αποκαθήλωση βασικών εξουσιαστικών στηριγμάτων στην κοινωνική συνείδηση, οι παραπάνω πεποιθήσεις που διαπερνούν αυτή την περίοδο με τον έναν ή τον άλλο τρόπο το κοινωνικό σώμα, χρεώνονταν και όχι άδικα, στο παρελθόν, στις αναρχικές απόψεις, που χαρακτηρίζονταν περιθωριοποιημένες και γι' αυτό ακίνδυνες για το κράτος.

Είναι, λοιπόν, απολύτως δικαιολογημένος; τόσο ο πανικός, όσο και η, με ιδιαίτερη περίσκεψη, αντιμετώπιση όχι μόνο των εξεγερμένων, αλλά της κοινωνικής εξέγερσης, που εξελισσόταν βασισμένη σε ολοφάνερα αντικρατικά χαρακτηριστικά. Θα το επαναλάβουμε. Προσεκτική αντιμετώπιση δεν σήμανε ούτε για μια στιγμή ολιγωρία και παθητική στάση. Οι κατασταλτικές δυνάμεις έκαναν τουλάχιστον 1000 προσαγωγές και εκατοντάδες συλλήψεις που κατέληξαν σε προφυλακίσεις δεκάδων ανθρώπων.

Το θέμα λοιπόν που έκαιγε το κράτος δεν ήταν η καταστολή με την στενή έννοια, αφού η ίδια η εξάπλωση των γεγονότων και το πλήθος των συμμετεχόντων έκανε αδύνατη μια εκκαθάριση της κατάστασης με επιχειρήσεις-σκούπα.

Θα υπενθυμίσουμε ακόμη ότι τα τελευταία γκάλοπ που δημοσιοποιήθηκαν (γιατί υπάρχει και πλήθος μη δημοσιοποιημένων) πριν το Δεκέμβρη υπολόγιζαν την εμπιστοσύνη στη ΝΔ στο 13% των ερωτηθέντων, στο Πασοκ στο 14%, ενώ στην ερώτηση ποιο κόμμα είναι ικανότερο να αντιμετωπίσει την κρίση την πρωτιά έπαιρνε το «κανένα». Έτσι δεν είναι διόλου απρόσμενο ότι δεν καταγράφεται μόνο η εξάπλωση των ταραχών, αλλά αναζητούνται και οι ρίζες τους σε άρθρο της Καθημερινής στις 9 Δεκεμβρίου με τίτλο «Τα Εξάρχεια απλώνονται σ' ολόκληρη την χώρα» ,με αναφορές στην καταστολή της κατάληψης του Πολυτεχνεί- «νέο ανατέλλει» διαβεβαιώνουν.

Υπάρχουν και εκείνες οι δημοκρατικές παπαρδέλες του κράτους που προσπάθησαν να ξεμπερδέψουν μια και έξω: «όποιος δεν μπορεί να μιλήσει, ασκεί βία. Κάθε βίαιη πράξη παίρνει την θέση μιας φωνής που δεν μπορεί να ακουστεί». Όμως, η πραγματικότητα όπως είδαμε, είναι πολύ διαφορετική και το γνωρίζει καλά στο σύνολο του ο εσμός που υπερασπίζεται και συμμετέχει στην πολιτική, τη δημοσιογραφία, στους εκπαιδευτικούς ή συνδικαλιστικούς θεσμούς και μηχανισμούς.

Γι' αυτό και φρεσκαρίστηκε ξαφνικά η μνήμη όλων. Σ' αυτή την πραγματικότητα οφείλεται η «ολική επαναφορά», στο προσκήνιο, του έκρυθμου παρελθόντος της «ελληνικής πολιτικής ζωής». Γι' αυτό και κάποιοι θυμήθηκαν τους οικοδόμους να ξηλώνουν τα πεζοδρόμια στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '60, αλλά και την Ομόνοια να καίγεται παραμονή της δικτατορίας, με τους νέους να προσχωρούν μαζικά στις αριστερές νεολαίες, που όμως παρείχαν ελεγχόμενο πλαίσιο για την διοχέτευση της νεανικής ορμής. Τότε, μας τονίζουν, το περιβάλλον ήταν εθνικώς ομοιογενές, σήμερα έχουμε εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες και η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι ακόμη άγνωστου μεγέθους και επιπτώσεων, ενώ δεν παύουν να αναρωτιούνται για το ποιος θα διαχειριστεί τώρα τα πράγματα, ποιος θα κηρύξει εθνικό συναγερμό...

Ο Πάγκαλος, φαίνεται, δεν δίστασε ούτε στιγμή. Έσπευσε να προτρέψει Αλαβάνο και Τσίπρα «να βγάλουν τα κοντά παντελονάκια και να πεισθούν ότι δεν είναι μαθητές», παρότι ο εκπρόσωπος τύπου του κόμματος «ξεκαθάριζε» ότι «ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έχει τονίσει επανειλημμένα ότι τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν τηρήσει στάση ευθύνης καταδικάζοντας τα φαινόμενα βίας που βλέπουμε γύρω μας», τονίζοντας «την ανάγκη μέσα στην σημερινή κρίση να έχουμε ανοιχτούς διαύλους και να χτίσουμε μεγάλες κοινωνικές συμμαχίες με τις πολιτικές δυνάμεις προοδευτικής κατεύθυνσης».

Ακολούθως Πάγκαλος και Βερελής εισηγούνται την ανάληψη κρίσιμων υπουργείων, από πρόσωπα «κοινής αποδοχής» όπως το Οικονομίας και το Δημόσιας τάξης για να ακολουθήσει η απάντηση τόσο του Π. Μπεγλίτη στο ρ/σ της ΝΕΤ «ότι όποιος κατηγορεί δημοκρατικά κοινοβουλευτικά κόμματα, ουσιαστικά συμβάλλει στο σχέδιο της

συνέχεια στη σελίδα 4

συνέχεια από τη σελίδα 3

ΝΔ να μεταθέσει τις ευθύνες της». Και μέσα στην «ανακατωσούρα» ο Ν. Αλευράς δηλώνει ότι «είναι αδιανόητο να λείπει ο Κ. Σημίτης από το Πασοκ και την κοινοβουλευτική του ομάδα». Το κερασάκι στην εξουσιαστική τούρτα έβαλε ο Α. Παπαδόπουλος που σκέφτηκε ότι πρέπει το ελληνικό κράτος αυτοβούλως να ζητήσει διεθνή οικονομικό έλεγχο...

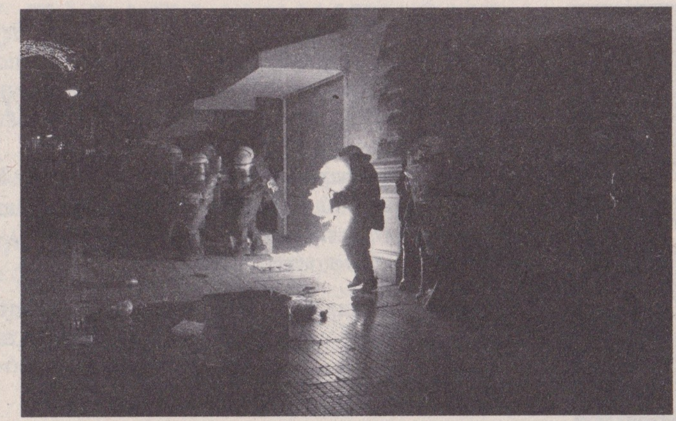
Και οι γνωματεύσεις δεν σταματούν.

Εφόσον δεν υπάρχει εμπιστοσύνη τώρα, κάποτε υπήρχε και άρα θα υπάρξει ξανά. Η συντριπτική πλειοψηφία αμφισβητεί τώρα, γιατί νιώθει ανασφάλεια, φόβο και άρα η κρίση θα εκτονωθεί, όταν θα παρασχεθεί είτε το κατάλληλο θεσμικό αντίδοτο είτε με την κατασκευή ενός πολιτικού «μεσσία». Δεν είναι βέβαια παράδοξο το κράτος και οι παρατρεχάμενοι του να ανησυχούν, όχι τώρα πια για τους τρόπους αναμέτρησης «με το πραξικόπημα παρανοϊκής βίας» του Δεκέμβρη, αλλά για τι μέλλει γενέσθαι.

Όσο μας αφορά εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι οι εκδηλώσεις, στάσεις, απόψεις και πρακτικές, που εκφράζονται στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού, σε μια κοινωνική σύγκρουση πόσο μάλλον στην διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης αποτυπώνονται στη συλλογική μνήμη σε μεγάλο βαθμό, αλλά και αποτελούν ένα είδους δείκτη της ευρύτερης κοινωνικής ανυπακοής απέναντι στο κράτος, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς του. Γιατί τίποτα δεν προκύπτει ως προϊόν παρθενογένεσης στο κοινωνικό χώρο. Όσο και αν είναι βολικό να συσκοτίζονται γεγονότα, απόψεις και πρακτικές που συμβάλλουν στο κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα.

Κατανοούμε τα εντατικά μαθήματα ιστορίας και ανάγνωσης των κοινωνικών αγώνων στα οποία επιδίδονται οι «θεράποντες ιατροί» του πολιτικού συστήματος. Κατανοούμε και τους αριστερούς που προσδιορίζουν και ξαναπροσδιορίζουν τις «σχέσεις βίας και κινημάτων» και τους όρους πολιτικοποίησης της κοινωνικής εξέγερσης. Μιας εξέγερσης χωρίς καθοδήγηση. Χωρίς οργανωτικό κέντρο. Χωρίς εκπροσώπους. Χωρίς αιτήματα. Μιας εξέγερσης χωρίς κρυφά ή φανερά διευθυντήρια που παρ' όλα αυτά φούντωνε μέρα με τη μέρα, που αγκαλιάστηκε και αγκάλιασε ολοένα και περισσότερους ανθρώπους.

Γράφτηκε σε μια αριστερή εφημερίδα(1), ότι *«παρόλη τη συμμετοχή της αριστεράς στις εξελίξεις, ο αναρχικός χώρος αναδείχθηκε σε ηγεμονική δύναμη και πολιορκητικό κριό της σύγκρουσης»* και ακόμη ότι *«πέρα από τις προβληματικές που μπορεί να θέτει*

τους από τα πεζοδρόμια δεν αντιμετωπίστηκαν φυσικά ούτε σαν απειλή ούτε σαν προβοκάτορες ούτε σαν «ύποπτα στοιχεία και υποχείρια των σκοτεινών κύκλων της ανωμαλίας». Αντίθετα πολλές φορές τα λεγόμενα οργανωμένα μπλοκ προέτρεπαν έντονα τους «ατάκτους» να ενσωματωθούν σ' αυτά είτε φορούσαν κουκούλες είτε δεν είχαν προλάβει ακόμα να τις βάλουν. Μ' άλλα λόγια τους καλούσαν να συμμετάσχουν σ' αυτά παρ' όλο που δεν υπήρχε φυσικά καμία αμφιβολία όσον αφορά τις συγκρουσιακές τους διαθέσεις. Οι χιλιάδες αυτοί άνθρωποι που κάποιοι τους χαρακτήρισαν ως ένα ιδιότυπο και χωρίς προηγούμενο μπλακ-μπλοκ, κατέλαβαν κατά την έναρξη της πορείας κάθε σπιθαμή αριστερά και δεξιά όσων πορεύονταν στο οδόστρωμα, μη αφήνοντας ουσιαστικά περιθώρια στις κατασταλτικές δυνάμεις για αρκετή ώρα να κερδίσουν έδαφος σε μια λεωφόρο Αλεξάνδρας κατακλυσμένη από ένα οργισμένο πλήθος. Ήταν αναμφισβήτητο, λοιπόν, για όποιον συμμετείχε στην πορεία αυτή ότι όχι μόνο δεν αντιμετωπίστηκαν ως ανεπιθύμητοι, όχι μόνο η παρουσία τους δεν προκάλεσε κανενός είδους ανησυχία στους συμμετέχοντες στα οργανωμένα μπλοκ, αλλά ήταν κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτοι σ' αυτά.

Δεν ισχυριζόμαστε με τα παραπάνω ότι οι χιλιάδες αυτοί διαδηλωτές, που μέρα με την μέρα όσο εξαπλωνόταν η κοινωνική εξέγερση πλήθαιναν, ήταν αναρχικοί. Ήταν ένα πλήθος ανυπότακτων ανθρώπων, δίπλα στους αναρχικούς και όχι υπό την καθοδήγησή τους ή τον οποιονδήποτε έλεγχο τους. Δεκάδες χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι κατέκλυσαν τους δρόμους σε δεκάδες πόλεις σ' όλο τον ελλαδικό χώρο πυρπολώντας την κοινωνική ειρήνη, όχι βέβαια γιατί πίστεψαν έστω και για λίγο ότι «το σύστημα τα έχει βάλει με τον ΣΥΡΙΖΑ, τον Αλαβάνο και τον Τσίπρα».

Θα σταθούμε όμως και σε ένα ακόμη ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα για το οποίο έχουν καταγραφεί πολλές και διαφορετικές απόψεις όχι μόνο στο στρατόπεδο των εξουσιαστών, αλλά και από αγωνιζόμενους.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι από αναρχικής σκοπιάς οι δράσεις που αναπτύσσονται κατά την διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης, αλλά και όχι μόνο, δεν μπορούν να αποσκοπούν στην τιμωρία των μπάτσων που παρανόμησαν, επειδή δολοφονούν και βασανίζουν, των πολιτικών που κλέβουν τον λαό, ή των δικαστών και των παπάδων που κάνουν τα ίδια. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε την αποδοχή μιας λογικής αντι-

παράσχει είτε το κατάλληλο θεσμικό αντίδοτο είτε με την κατασκευή ενός πολιτικού «μεσσία». Δεν είναι βέβαια παράδοξο το κράτος και οι παρατρεχάμενοι του να ανησυχούν, όχι τώρα πια για τους τρόπους αναμέτρησης «με το πραξικόπημα παρανοϊκής βίας» του Δεκέμβρη, αλλά για τι μέλλει γενέσθαι.

Όσο μας αφορά εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι οι εκδηλώσεις, στάσεις, απόψεις και πρακτικές, που εκφράζονται στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού, σε μια κοινωνική σύγκρουση πόσο μάλλον στην διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης αποτυπώνονται στη συλλογική μνήμη σε μεγάλο βαθμό, αλλά και αποτελούν ένα είδους δείκτη της ευρύτερης κοινωνικής ανυπακοής απέναντι στο κράτος, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς του. Γιατί τίποτα δεν προκύπτει ως προϊόν παρθενογένεσης στο κοινωνικό χώρο. Όσο και αν είναι βολικό να συσκοτίζονται γεγονότα, απόψεις και πρακτικές που συμβάλλουν στο κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα.

Κατανοούμε τα εντατικά μαθήματα ιστορίας και ανάγνωσης των κοινωνικών αγώνων στα οποία επιδίδονται οι «θεράποντες ιατροί» του πολιτικού συστήματος. Κατανοούμε και τους αριστερούς που προσδιορίζουν και ξαναπροσδιορίζουν τις «σχέσεις βίας και κινημάτων» και τους όρους πολιτικοποίησης της κοινωνικής εξέγερσης. Μιας εξέγερσης χωρίς καθοδήγηση. Χωρίς οργανωτικό κέντρο. Χωρίς εκπροσώπους. Χωρίς αιτήματα. Μιας εξέγερσης χωρίς κρυφά ή φανερά διευθυντήρια που παρ' όλα αυτά φούντωνε μέρα με τη μέρα, που αγκαλιάστηκε και αγκάλιασε ολοένα και περισσότερους ανθρώπους.

Γράφτηκε σε μια αριστερή εφημερίδα[1], ότι *«παρόλη τη συμμετοχή της αριστεράς στις εξελίξεις, ο αναρχικός χώρος αναδείχθηκε σε ηγεμονική δύναμη και πολιορκητικό κριό της σύγκρουσης»* και ακόμη ότι *«πέρα από τις προβληματικές που μπορεί να θέτει αυτή η τελευταία διαπίστωση στη ριζοσπαστική αριστερά, ανοίγει, ή θα έπρεπε να ανοίξει, μια συζήτηση για το ιδεολογικό περιεχόμενο του χώρου αυτού, αλλά και για τα ίδια του τα όρια. Οι αναρχικές ομάδες που έδρασαν όλο αυτό το διάστημα επέδειξαν συγκλονιστική συνέπεια στην τακτική του «ανταρτοπολέμου» και απέδειξαν πως οι αντοχές τους δεν είναι τόσο περιορισμένες όσο πιστεύαμε. Η μαζικότητα των συγκρούσεων, τα πολλά τους μέτωπα και η συμμετοχή σε αυτές πλήθος νέων ανθρώπων, ιδιαίτερα ανηλίκων, αποδεικνύουν πως ο αναρχικός χώρος ούτε τόσο γκετοποιημένος είναι, ούτε τόσο αιθεροβάμμων»*.

Είναι κατανοητή η λογική μιας αριστεράς που έχει συνηθίσει στην «κεφαλοποίηση των κερδών», που θεωρούν ότι προκύπτουν από διαπιστώσεις κατά περίπτωση περί της ηγεμονικής της παρουσίας ή εσχάτως περί «συγκρουσιακής ηγεμονίας των αναρχικών». Είναι λογικό να νομίζει κάποιος αριστερός ότι και οι αναρχικοί οφείλουν να πράξουν το ίδιο ή εί-

δεξιά όσων πορεύονταν στο οδόστρωμα, μη αφήνοντας ουσιαστικά περιθώρια στις κατασταλτικές δυνάμεις για αρκετή ώρα να κερδίσουν έδαφος σε μια λεωφόρο Αλεξάνδρας κατακλυσμένη από ένα οργισμένο πλήθος. Ήταν αναμφισβήτητο, λοιπόν, για όποιον συμμετείχε στην πορεία αυτή ότι όχι μόνο δεν αντιμετωπίστηκαν ως ανεπιθύμητοι, όχι μόνο η παρουσία τους δεν προκάλεσε κανενός είδους ανησυχία στους συμμετέχοντες στα οργανωμένα μπλοκ, αλλά ήταν κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτοι σ' αυτά.

Δεν ισχυριζόμαστε με τα παραπάνω ότι οι χιλιάδες αυτοί διαδηλωτές, που μέρα με την μέρα όσο εξαπλωνόταν η κοινωνική εξέγερση πλήθαιναν, ήταν αναρχικοί. Ήταν ένα πλήθος ανυπότακτων ανθρώπων, δίπλα στους αναρχικούς και όχι υπό την καθοδήγησή τους ή τον οποιονδήποτε έλεγχο τους. Δεκάδες χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι κατέκλυσαν τους δρόμους σε δεκάδες πόλεις σ' όλο τον ελλαδικό χώρο πυρπολώντας την κοινωνική ειρήνη, όχι βέβαια γιατί πίστεψαν έστω και για λίγο ότι «το σύστημα τα έχει βάλει με τον ΣΥΡΙΖΑ, τον Αλαβάνο και τον Τσίπρα».

Θα σταθούμε όμως και σε ένα ακόμη ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα για το οποίο έχουν καταγραφεί πολλές και διαφορετικές απόψεις όχι μόνο στο στρατόπεδο των εξουσιαστών, αλλά και από αγωνιζόμενους.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι από αναρχικής σκοπιάς οι δράσεις που αναπτύσσονται κατά την διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης, αλλά και όχι μόνο, δεν μπορούν να αποσκοπούν στην τιμωρία των μπάτσων που παρανόμησαν, επειδή δολοφονούν και βασανίζουν, των πολιτικών που κλέβουν τον λαό, ή των δικαστών και των παπάδων που κάνουν τα ίδια. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε την αποδοχή μιας λογικής αντιποίνων που θα πρέπει να επιβάλλονται στην εξουσία. Αντίποινα που ορίζονται πολλές φορές και στοχεύουν σε μια ιδιότυπη οριοθέτηση «ισορροπιών» ανάμεσα στο κράτος και στην «τάξη» των αγωνιζόμενων. Μια λογική που εφ' όσον υιοθετείται ουσιαστικά, αφήνει αλώβητη την ουσία της κυριαρχίας, δηλαδή της δυνατότητάς της να επιβάλλεται με κάθε τρόπο στην κοινωνία.

Το πεδίο αυτό είναι προσφιλές όχι μόνο σε αμεσοδημοκρατικές απόψεις, αλλά είναι γνωστό χωράφι ακόμα και για καθαρόαιμες δημοκρατικές λογικές. Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρείται μια βολική προσέγγιση όχι μόνο της γενικευμένης εξεγερτικής βίας, αλλά και της βίας ένοπλων οργανώσεων. Ας θυμηθούμε πόσοι και πόσοι αριστεροί συντάχθηκαν μ' αυτήν τη λογική, δικαιολογώντας έτσι με προσιτό γι' αυτούς τρόπο, την κοινωνική αποδοχή εκτελέσεων βασανιστών, που πραγματοποίησαν ένοπλες οργανώσεις τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Τι μας λένε λοιπόν οι αμεσοδημοκράτες, αλλά και

ματος. Κατανοούμε και τους αριστερούς που προσδιορίζουν και ξαναπροσδιορίζουν τις «σχέσεις βίας και κινημάτων» και τους όρους πολιτικοποίησης της κοινωνικής εξέγερσης. Μιας εξέγερσης χωρίς καθοδήγηση. Χωρίς οργανωτικό κέντρο. Χωρίς εκπροσώπους. Χωρίς αιτήματα. Μιας εξέγερσης χωρίς κρυφά ή φανερά διευθυντήρια που παρ' όλα αυτά φούντωνε μέρα με τη μέρα, που αγκαλιάστηκε και αγκάλιασε ολοένα και περισσότερους ανθρώπους.

Γράφτηκε σε μια αριστερή εφημερίδα(1), ότι «*παρόλη τη συμμετοχή της αριστεράς στις εξελίξεις, ο αναρχικός χώρος αναδείχθηκε σε ηγεμονική δύναμη και πολιορκητικό κριό της σύγκρουσης*» και ακόμη ότι «*πέρα από τις προβληματικές που μπορεί να θέτει αυτή η τελευταία διαπίστωση στη ριζοσπαστική αριστερά, ανοίγει, ή θα έπρεπε να ανοίξει, μια συζήτηση για το ιδεολογικό περιεχόμενο του χώρου αυτού, αλλά και για τα ίδια του τα όρια. Οι αναρχικές ομάδες που έδρασαν όλο αυτό το διάστημα επέδειξαν συγκλονιστική συνέπεια στην τακτική του «ανταρτοπολέμου» και απέδειξαν πως οι αντοχές τους δεν είναι τόσο περιορισμένες όσο πιστεύαμε. Η μαζικότητα των συγκρούσεων, τα πολλά τους μέτωπα και η συμμετοχή σε αυτές πλήθος νέων ανθρώπων, ιδιαίτερα ανηλίκων, αποδεικνύουν πως ο αναρχικός χώρος ούτε τόσο γκετοποιημένος είναι, ούτε τόσο αιθεροβάμμων*».

Είναι κατανοητή η λογική μιας αριστεράς που έχει συνηθίσει στην «κεφαλοποίηση των κερδών», που θεωρούν ότι προκύπτουν από διαπιστώσεις κατά περίπτωση περί της ηγεμονικής της παρουσίας ή εσχάτως περί «συγκρουσιακής ηγεμονίας των αναρχικών». Είναι λογικό να νομίζει κάποιος αριστερός ότι και οι αναρχικοί οφείλουν να πράξουν το ίδιο ή είναι ανόητοι να μην πράξουν κάτι τέτοιο. Αυτό που είναι αδικαιολόγητο είναι να προσέτρεχε κανείς στο όνομα της αναρχίας στα δυστυχώς όχι άγνωστα μονοπάτια ιδεολογικών κεφαλοποιήσεων».

Λογικές συγκρουσιακής ηγεμονίας οι αναρχικοί ούτε είχαν ούτε πρόκειται να αποκτήσουν. Οι λογικές αυτές ολοφάνερα εξουσιαστικές δεν μπορούν να προσδιορίζουν την συνέχεια της αναρχικής δράσης, αλλά και δεν αντανακλούν σε καμία περίπτωση κανένα στόχο, καμία πραγματικότητα κοινωνικής απελευθερωτικής διάστασης. Αλλά επίσης συρρικνώνουν τις απεριόριστες δυνατότητες περαιτέρω διάχυσης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών.

Αλλά ας δούμε ένα παράδειγμα.

Είναι αλήθεια ότι οι χιλιάδες νέοι και νέες, αλλά και άνθρωποι κάθε ηλικίας που δεν έμπαιναν στα συντεταγμένα μπλοκ στην πορεία της επόμενης ημέρας της δολοφονίας και πορεύτηκαν στο πλάι

πρα».

Θα σταθούμε όμως και σε ένα ακόμη ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα για το οποίο έχουν καταγραφεί πολλές και διαφορετικές απόψεις όχι μόνο στο στρατόπεδο των εξουσιαστών, αλλά και από αγωνιζόμενους.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι από αναρχικής σκοπιάς οι δράσεις που αναπτύσσονται κατά την διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης, αλλά και όχι μόνο, δεν μπορούν να αποσκοπούν στην τιμωρία των μπάτσων που παρανόμησαν, επειδή δολοφονούν και βασανίζουν, των πολιτικών που κλέβουν τον λαό, ή των δικαστών και των παπάδων που κάνουν τα ίδια. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε την αποδοχή μιας λογικής αντιποίνων που θα πρέπει να επιβάλλονται στην εξουσία. Αντίποινα που ορίζονται πολλές φορές και στοχεύουν σε μια ιδιότυπη οριοθέτηση «ισορροπιών» ανάμεσα στο κράτος και στην «τάξη» των αγωνιζόμενων. Μια λογική που εφ' όσον υιοθετείται ουσιαστικά, αφήνει αλώβητη την ουσία της κυριαρχίας, δηλαδή της δυνατότητάς της να επιβάλλεται με κάθε τρόπο στην κοινωνία.

Το πεδίο αυτό είναι προσφιλές όχι μόνο σε αμεσοδημοκρατικές απόψεις, αλλά είναι γνωστό χωράφι ακόμα και για καθαρόαιμες δημοκρατικές λογικές. Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρείται μια βολική προσέγγιση όχι μόνο της γενικευμένης εξεγερτικής βίας, αλλά και της βίας ένοπλων οργανώσεων. Ας θυμηθούμε πόσοι και πόσοι αριστεροί συντάχθηκαν μ' αυτήν τη λογική, δικαιολογώντας έτσι με προσιτό γι' αυτούς τρόπο, την κοινωνική αποδοχή εκτελέσεων βασανιστών, που πραγματοποίησαν ένοπλες οργανώσεις τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Τι μας λένε λοιπόν οι αμεσοδημοκράτες, αλλά και διάφοροι προοδευτικοί δημοκράτες. Ακραία μορφή οι εκτελέσεις, αλλά αφού δεν τους τιμώρησε η δημοκρατία –προσέξτε όχι το κράτος–, η κοινωνία έδωσε την εξουσία μέσω της συγκατάνευσής της να το κάνουν οι ένοπλες οργανώσεις. Άρα η δράση τους, η λειτουργία τους τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια, ήταν ένα υποκατάστατο των θεσμών και μηχανισμών της νεόκοπης δημοκρατίας, που αδυνατούσε ακόμα να απογαλακτιστεί από το χουντικό καθεστώς και να απονείμει «δικαιοσύνη».

Το κράτος παραμένει στο απυρόβλητο.

Η «πραγματική» δημοκρατία; Άμεμπτος παρθένα.

Μ' άλλα λόγια πρόκειται για μια αμεσοδημοκρατικής έμπνευσης αναζήτηση μιας ιδιότυπης αναγνώρισης εκ μέρους του κράτους της περιβόητης εξουσίας, που δεν διαχωρίζεται από την κοινωνία.

Ας δούμε, όμως, αν κάτι τέτοιο εκφράστηκε στην

κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, αλλά και στις δύο ένοπλες ενέργειες που εκδηλώθηκαν σε δύο ιδιαίτερα κρίσιμες «στιγμές», αλλά και χώρους.

Ας πούμε ότι οι δεκάδες χιλιάδες εξεγερμένοι κατέβηκαν στους δρόμους για να τιμωρήσουν τους μπάτσους. Πόσες ημέρες ήταν θυμωμένοι αυτοί οι άνθρωποι; Μια, δύο, τρεις παραπάνω; Πόσες ημέρες ξεχείλιζε και ξαναξεχείλιζε η οργή και ο θυμός τους; Μήπως τελικά ήταν λίγο υπερβολικοί όλοι αυτοί που άρχισαν να αντιλαμβάνονται και να κατευθύνονται με την δράση τους όλο και περισσότερο στην κατάλυση σημαντικών λειτουργιών για την εξουσία όλο αυτό το διάστημα; Ή μήπως όλο αυτό ήταν μια παρατεταμένη ικανοποίηση του θυμού και της οργής, και της διάθεσης τιμωρίας των μπάτσων;

Μα κάτι τέτοιο δεν ισχυρίζονται ούτε οι πιο ακραιφνείς εχθροί της εξέγερσης του Δεκέμβρη[2]. Αλλά γι' αυτά τα ζητήματα επιχειρηματολογήσαμε πιο πάνω[3].

Η λογική όμως της τιμωρίας προϋποθέτει και την αποδοχή ειδικών διεκπεραιωτών και ανάλογων συγκροτήσεων και σχημάτων, που έχει αποδειχθεί επανειλημμένα ότι **αδυνατούν να παρακολουθήσουν, αλλά και δεν θέλουν τις κοινωνικές διεργασίες που συντελούνται με τόσο δημιουργικό τρόπο κατά την διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης.**

Ας πάμε όμως λίγο πιο πίσω.

Στις 12 Δεκεμβρίου ο υπουργός Εσωτερικών Π. Παυλόπουλος δηλώνει: «Όποια και αν είναι η απόφαση της Δικαιοσύνης, τίποτε δεν μπορεί να δικαιολογήσει ούτε τον τρόπο που πήγε και κτύπησε ο ειδικός φρουρός ένα παιδί, όπως και αν έγινε αυτό, ούτε τον τρόπο με τον οποίο αυτός ο άνθρωπος δικαιολογεί την πράξη του. Για το Σώμα της αστυνομίας έχει ήδη καταδικαστεί». Την ίδια στιγμή απέκλειε «ακραίες» επιλογές, όπως ενεργοποίηση του άρθρου 11 του Συντάγματος που δίνει τη δυνατότητα, εκτός των άλλων, για απαγόρευση διαδηλώσεων. Την ίδια ημέρα, όμως, στο ίδιο προσκήνιο βρίσκονται και οι «αγανακτισμένες» φωνές. Ας δούμε ορισμένες αρκετά ενδιαφέρουσες, όπως αυτή ενός διδάσκοντος στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Κρήτης[4]: «Με την ανοχή της Κυβέρνησης* (ένας ακόμα τρόπος υπονόμευσης του δημόσιου πανεπιστημίου γαρ) και την έμμεση στήριξη ορισμένων καθηγητών, σχεδόν σε κάθε τριτοβάθμιο ίδρυμα, υπάρχουν κατειλημμένοι χώροι όπου, με έξοδα του ελληνικού κράτους, ο «ανθός της

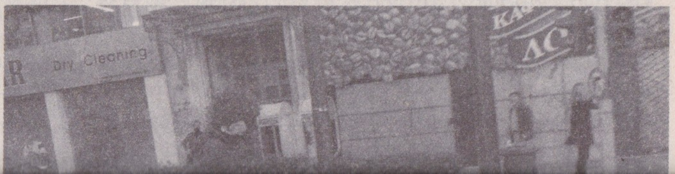

Μα και τέτοιο δεν ισχυρίζονται ούτε οι πιο α-κραιφνείς εχθροί της εξέγερσης του Δεκέμβρη(2). Αλλά γι' αυτά τα ζητήματα επιχειρηματολογήσαμε πιο πάνω(3).

Η λογική όμως της τιμωρίας προϋποθέτει και την αποδοχή ειδικών διεκπεραιωτών και ανάλογων συγκροτήσεων και σχημάτων, που έχει αποδειχθεί επανειλημμένα ότι **αδυνατούν να παρακολουθήσουν, αλλά και δεν θέλουν τις κοινωνικές διεργασίες που συντελούνται με τόσο δημιουργικό τρόπο κατά την διάρκεια μιας κοινωνικής εξέγερσης.**

Ας πάμε όμως λίγο πιο πίσω.

Στις 12 Δεκεμβρίου ο υπουργός Εσωτερικών Π. Παυλόπουλος δηλώνει: «Όποια και αν είναι η απόφαση της Δικαιοσύνης, τίποτε δεν μπορεί να δικαιολογήσει ούτε τον τρόπο που πήγε και κτύπησε ο ειδικός φρουρός ένα παιδί, όπως και αν έγινε αυτό, ούτε τον τρόπο με τον οποίο αυτός ο άνθρωπος δικαιολογεί την πράξη του. Για το Σώμα της αστυνομίας έχει ήδη καταδικαστεί». Την ίδια στιγμή απέκλειε «ακραίες» επιλογές, όπως ενεργοποίηση του άρθρου 11 του Συντάγματος που δίνει τη δυνατότητα, εκτός των άλλων, για απαγόρευση διαδηλώσεων. Την ίδια ημέρα, όμως, στο ίδιο προσκήνιο βρίσκονται και οι «αγανακτισμένες» φωνές. Ας δούμε ορισμένες αρκετά ενδιαφέρουσες, όπως αυτή ενός διδάσκοντος στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Κρήτης(4): «Με την ανοχή της Κυβέρνησης (ένας ακόμα τρόπος υπονόμευσης του δημόσιου πανεπιστημίου γαρ) και την έμμεση στήριξη ορισμένων καθηγητών, σχεδόν σε κάθε τριτοβάθμιο ίδρυμα, υπάρχουν κατειλημμένοι χώροι όπου, με έξοδα του ελληνικού κράτους, ο «ανθός της ελληνικής νεολαίας» απέκτησε πρωτόγνωρα οργανωτικά χαρακτηριστικά. Οι καταλήψεις αυτές λειτουργούν όπως τα συσσίτια των Σπαρτιατών. Παράγουν αποφασιστικούς, γενναίους, ικανούς και πιστούς συντρόφους στη μάχη. Αν δεν διαλυθεί το δίκτυο κατειλημμένων χώρων στα ΑΕΙ που αποτελεί βιασμό του ασύλου και απειλεί τη ζωή (δολοφονική απόπειρα εναντίον καθηγητή στο ΠΤΔΕ Αθηνών) και την ελευθερία της έκφρασης, ο «ανθός της ελληνικής νεολαίας» θα συνεχίσει να κάνει γιορτές φωτιάς».

Θα έρθουμε τώρα στην ένοπλη επίθεση εναντίον κλούβας των ΜΑΤ μέσα από την Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου. Έχει προηγηθεί ο πυροβολισμός και ο τραυματισμός μαθητή στο Περιστέρι, ενώ καθόταν απλά σε παγκάκι, μια μόλις ημέρα πριν από πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, ενώ λίγες μόνο ημέρες αργότερα, στις 26 Δεκεμβρίου, άγνωστος πυροβολεί με 9άρι πιστόλι με στόχο βαγόνι του προαστιακού στου Ρέντη, με αποτέλεσμα να κινδυνέψει σοβαρά η ζωή μιας γυναίκας.

Τα τρία γεγονότα, ασύνδετα φαινομενικά μεταξύ τους, ομογενοποιούνται με ωφέλιμο για την εξουσία

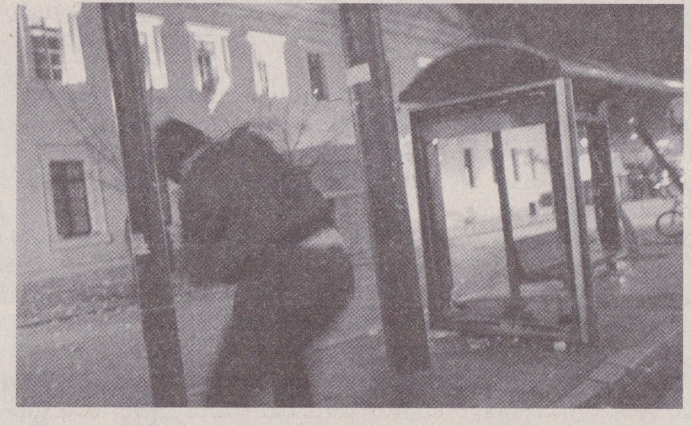
κλειε «ακραίες» επιλογές, όπως ενεργοποίηση του άρθρου 11 του Συντάγματος που δίνει τη δυνατότητα, εκτός των άλλων, για απαγόρευση διαδηλώσεων. Την ίδια ημέρα, όμως, στο ίδιο προσκήνιο βρίσκονται και οι «αγανακτισμένες» φωνές. Ας δούμε ορισμένες αρκετά ενδιαφέρουσες, όπως αυτή ενός διδάσκοντος στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Κρήτης(4): «Με την ανοχή της Κυβέρνησης (ένας ακόμα τρόπος υπονόμευσης του δημόσιου πανεπιστημίου γαρ) και την έμμεση στήριξη ορισμένων καθηγητών, σχεδόν σε κάθε τριτοβάθμιο ίδρυμα, υπάρχουν κατειλημμένοι χώροι όπου, με έξοδα του ελληνικού κράτους, ο «ανθός της ελληνικής νεολαίας» απέκτησε πρωτόγνωρα οργανωτικά χαρακτηριστικά. Οι καταλήψεις αυτές λειτουργούν όπως τα συσσίτια των Σπαρτιατών. Παράγουν αποφασιστικούς, γενναίους, ικανούς και πιστούς συντρόφους στη μάχη. Αν δεν διαλυθεί το δίκτυο κατειλημμένων χώρων στα ΑΕΙ που αποτελεί βιασμό του ασύλου και απειλεί τη ζωή (δολοφονική απόπειρα εναντίον καθηγητή στο ΠΤΔΕ Αθηνών) και την ελευθερία της έκφρασης, ο «ανθός της ελληνικής νεολαίας» θα συνεχίσει να κάνει γιορτές φωτιάς».

Θα έρθουμε τώρα στην ένοπλη επίθεση εναντίον κλούβας των ΜΑΤ μέσα από την Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου. Έχει προηγηθεί ο πυροβολισμός και ο τραυματισμός μαθητή στο Περιστέρι, ενώ καθόταν απλά σε παγκάκι, μια μόλις ημέρα πριν από πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, ενώ λίγες μόνο ημέρες αργότερα, στις 26 Δεκεμβρίου, άγνωστος πυροβολεί με 9άρι πιστόλι με στόχο βαγόνι του προαστιακού στου Ρέντη, με αποτέλεσμα να κινδυνέψει σοβαρά η ζωή μιας γυναίκας.

Τα τρία γεγονότα, ασύνδετα φαινομενικά μεταξύ τους, ομογενοποιούνται με ωφέλιμο για την εξουσία τρόπο, αφού ουδείς την ευθύνη για καμία από τις τρεις περιπτώσεις. Θα πρέπει να φθάσουμε πλέον στις 14 Γενάρη, για να πληροφορηθούμε ότι εκτός των άλλων για την ένοπλη ενέργεια στην Πολυτεχνειούπολη παίρνει την ευθύνη ο Επαναστατικός Αγώνας, ο οποίος βέβαια αδιαφορεί επιδεικτικά να εξηγήσει γιατί επέλεξε τον συγκεκριμένο χώρο για την πρώτη του επίθεση, πού εντάσσεται μια τέτοιου είδους ενέργεια στο συγκεκριμένο χρόνο και σε τι αποσκοπεί, καθώς την ίδια στιγμή δεν έχουν τερματιστεί, ούτε η κατάληψη της Νομικής, ούτε της ΑΣΟΕ, ούτε του Πολυτεχνείου. Πλήρης, επίσης, αδιαφορία για οποιαδήποτε αναφορά στις επιπτώ-

συνέχεια στη σελίδα 5

συνέχεια από τη σελίδα 5

σεις σε αυτοοργανωμένους χώρους στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου.

Μήπως ο Ε.Α. δεν πήρε χαμπάρι ή δεν ενδιαφέρεται για την γενικευμένη δυσφορία που ξεσήκωσαν και οι δυο ενέργειες του σε τόσους και τόσους ανθρώπους, που μάλιστα για το μόνο που δεν φημίζονται είναι η εναντίωσή τους στην συγκεκριμένη μορφή πάλης; Μήπως δεν πήρε μυρωδιά ότι η λέξη προβοκάτσια μπήκε στο στόμα ανθρώπων που ανατρίχιαζαν και μόνο όταν αποδιδόταν αυτός ο χαρακτηρισμός, συλλήβδην, σε ένοπλες ενέργειες; Ή μήπως το αντίθετο;

Μήπως έχουν δίκαιο ορισμένοι που θεωρούν ότι δεν έγινε κάποιο «λάθος», αλλά οι ένοπλες επιθέσεις ήταν απλά μια «αρπαχτή» μιας ένοπλης αριστερής οργάνωσης που επαναδραστηριοποιήθηκε μέσα σ' ένα εκρηκτικό κοινωνικό κλίμα; Δηλαδή βιαστικές, άτσαλες, αψυχολόγητες, απροετοίμαστες ενέργειες που ντύθηκαν τον μανδύα της αναγκαιότητας και της σωτηρίας μιας κατάστασης που «έφθινε»; Ή μήπως απλά κάποιοι πιστεύουν ότι, αφού «η εξουσία βρίσκεται στην κάνη του τουφεκιού», όπως είχε πει ο Μάο το 1938, «δεν δίνουν λογαριασμό και δεν παίρνουν λογαριασμό» και θεωρούν, παρά τα λεγόμενα τους, εχθρικές τις εξεγέρσεις, όπως αυτή του Δεκέμβρη; **Μήπως, τέλος, μπορεί να αγνοεί κανείς ότι 180 αστυνομικοί τραυματίστηκαν, περίπου 70 επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα πραγματοποιήθηκαν, ενώ καταστράφηκαν 120 περιπολικά κατά τη διάρκεια της εξέγερσης;**

Όσο για την ανάλυση, στην προκήρυξη του Ε.Α., των λόγων που οδήγησαν στην αποσιώπηση, από την πλευρά της αστυνομίας της ταυτότητας των επιτιθέμενων στην κλούβα μέσα από την Πολυτεχνειούπολη είναι πραγματικά για κλάματα. Θα λέγαμε για γέλια, αλλά δυστυχώς οι ευθύνες είναι τόσο μεγάλες για καταστάσεις που προέκυψαν, αλλά και για ακόμη πιο επώδυνες που θα μπορούσαν να προκύψουν και γι' αυτό δεν το κάνουμε.

Και για να τελειώνουμε, ο τελευταίος που θα μπορούσε να κρίνει και να αποφασίσει ότι η κοινωνική εξέγερση είχε λάβει τέλος και του έλαχε ο κλήρος να την αναζωπυρώσει, ήταν ο Ε.Α. και ο κάθε Ε.Α. Η έστω πρόσκαιρη αναστροφή του κλίματος που είχε δημιουργήσει η κοινωνική περιφρόνηση στις κατασταλτικές δυνάμεις, όχι βέβαια μέσα από ειρηνιστικά προτάγματα και ανώδυνες πορείες, είναι **ένα γεγονός το οποίο στηρίχθηκε στην επίθεση στα Εξάρ-**

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

Η διαταγή είναι σαφής.

Ο νόμος και η τάξη πρέπει να επιβληθούν και τα σημάδια της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη να εξαφανιστούν πάση θυσία.

Μιας εξέγερσης που συντάραξε το κράτος και τους υποτακτικούς του για πάνω από δύο εβδομάδες μ' αφορμή την δολοφονία του 16χρονου μαθητή Α. Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια. Μιας εξέγερσης που απλώθηκε σαν πυρκαγιά από την Θράκη μέχρι την Κρήτη, ξεσηκώνοντας κύμα αλληλεγγύης σε δεκάδες χώρες σ' όλο τον πλανήτη.

Και είναι αλήθεια.

Δεν επρόκειτο για κανενός είδους πολιτική διαμαρτυρία, για κανενός είδους αναζήτηση ενός «ανθρώπινου» προσωπείου της εξουσίας.

Οι εξεγερμένοι δεν είχαν αυταπάτες και δεν δυσκολεύτηκαν να το αποδείξουν. Ξεσηκώθηκαν ανεξάρτητα από την θέληση οποιουδήποτε αριστερού κομματικού γραφείου, αλλά και στην συνέχεια δεν μπόρεσε να τους ελέγξει κανένας κομματικός καθοδηγητής. Ανάμεσα τους **ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΕ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ.**

Το γνωρίζουν αυτό οι διάφοροι τσανακογλείφτες της εξουσίας, που υποκλίνονται δήθεν στη πηγαία ορμητικότητα των εξεγερμένων νέων, παρ' ότι ισχυρίζονται πως πρόκειται για μια χαμένη γενιά χωρίς όραμα, αιτήματα και ιδεολογία. Γιατί, εκείνο που δεν μπορούν να ξεχάσουν, εκείνο που αποτελεί έναν αξεπέραστο εφιάλτη, είναι το γεγονός ότι κανείς δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση διαπραγμάτευσης και συμβιβασμού. Η εχθρότητα των εξεγερμένων στο σύνολο των θεσμών δεν εκφράστηκε μόνο με την καταστροφή τραπεζών, πολυκαταστημάτων, με την πολιορκία της βουλής, τους εμπρησμούς υπουργείων και τις συνεχείς συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Η βούληση τους να παραμένουν στους δρόμους **ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ,** ήταν μια ακόμη κραυγή **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ,** ανθρώπων διψασμένων **ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.**

Πράγματι, οι ξεσηκωμένοι δεν γύρεψαν αλλαγή κυβέρνησης ούτε εκλογές. Δεν διαχώρισαν τους πολιτικούς σε «καλούς» και «κακούς» σύμφωνα με το γνωστό εξουσιαστικό παραμύθι, που προκαλεί εδώ και καιρό μόνο τον κοινωνικό σαρκασμό. Αντιλήφθηκαν ότι απέναντι τους δεν υπάρχει κανένα παντοδύναμο κράτος, καμία πανίσχυρη εξουσία από την στιγμή που **ΜΕ ΠΑΘΟΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΡΓΗ, ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΟΝ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ.** Όταν απέναντι στην ηττοπάθεια, στην εξουσιοδότηση των κοινωνικών υποθέσεων σε «ειδικούς», τις ειρηνιστικές ψαλμωδίες, ορθώνεται η κοινωνική πεποίθηση: **ΜΠΟΡΟΥΜΕ.** Αυτή την κοινωνική πεποίθηση, η εξουσία την ονομάζει «βαθιά ραγισμένη κοινωνική συνοχή» και «διχασμό της ελληνικής κοινωνίας». Αυτή η εκφρασμένη κοινωνική πεποίθηση των εξεγερμένων είναι που γκρέμισε τόσες και τόσες εξουσιαστικές βεβαιότητες. Και η εξουσία, αυτή τη φορά, δεν διέθετε κανένα ασφαλές αποκούμπι. Ούτε οι παπάδες, ούτε οι δικαστές, ούτε οι λεγόμενοι άνθρωποι του πνεύματος μπορούσαν να συνδράμουν, αφού εξακολουθούν να θεωρούνται βαθιά χωμένοι στον εξουσιαστικό βούρκο από τόσους και διαφορετικούς ανθρώπους.

Και μια επισήμανση. Καμία κοινωνική εξέγερση, από την στιγμή που εκδηλώνεται και εξαπλώνεται, δεν έχει την παραμικρή σχέση με οποιουδήποτε είδους «στρατηγική της έντασης». Και πως θα μπορούσε, βέβαια, να έχει σχέση με καταστάσεις που εγγενώς περιορίζουν την κοινωνική σύγκρουση σε ένα ελεγχόμενο πεδίο, διόλου άγνωστο για τους κρατικούς σχεδιασμούς, όσον αφορά την καταστολή;

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, **το κράτος να εκμεταλλεύεται οποιαδήποτε αφορμή του δοθεί από τη στιγμή που βρέθηκε με την πλάτη στο τοίχο λόγω της εξέγερσης του Δεκέμβρη.**

Ούτε φυσικά είναι παράξενο, εν όψει νέων κινητοποιήσεων, να πληθαίνουν τα προσκλητήρια περιφρούρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας, να χαράσσονται βιαστικά διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους εξεγερμένους του Δεκέμβρη, να απειλούνται οι ανυπότακτοι με σκληρά μέτρα.

Επίσης, δεν είναι διόλου περίεργη η εντεινόμενη στόχευση συγκεκριμένων μορφών κοινωνικού αγώνα όπως οι ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Μια στόχευση, που έχει κατά νου τον ευρύτερο περιορισμό και αποδυνάμωση των όποιων κινητοποιήσεων. Γιατί, βέβαια, για το κράτος και τους κομματικούς δεν είναι μόνο οι καταλήψεις ανεπιθύμητες, αλλά και κάθε κινητοποίηση που παραμένει εκτός ελέγχου.

Σ αυτή την κατεύθυνση, οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, δεν σταματούν να μοιράζουν συχαρίκια στο ΚΚΕ, να προτρέπουν τον ΣΥΝ να εντείνει την καταδίκη της βίας των εξεγερμένων, αλλά και να καλούν σε συστράτευση την, αναγνωρισμένη από τους ίδιους, «πανεπιστημιακή κοινότητα», που «οφείλει» να περιφρουρήσει κτίρια, πορείες και εκδηλώσεις.

οργάνωσης που επαναδραστηριοποιήθηκε μέσα σ' ένα εκρηκτικό κοινωνικό κλίμα; Δηλαδή βιαστικές, άτσαλες, αψυχολόγητες, απροετοίμαστες ενέργειες που ντύθηκαν τον μανδύα της αναγκαιότητας και της σωτηρίας μιας κατάστασης που «έφθινε»; Ή μήπως απλά κάποιοι πιστεύουν ότι, αφού «η εξουσία βρίσκεται στην κάνη του τουφεκιού», όπως είχε πει ο Μάο το 1938, «δεν δίνουν λογαριασμό και δεν παίρνουν λογαριασμό» και θεωρούν, παρά τα λεγόμενα τους, εχθρικές τις εξεγέρσεις, όπως αυτή του Δεκέμβρη; **Μήπως, τέλος, μπορεί να αγνοεί κανείς ότι 180 αστυνομικοί τραυματίστηκαν, περίπου 70 επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα πραγματοποιήθηκαν, ενώ καταστράφηκαν 120 περιπολικά κατά τη διάρκεια της εξέγερσης;**

Όσο για την ανάλυση, στην προκήρυξη του Ε.Α., των λόγων που οδήγησαν στην αποσιώπηση, από την πλευρά της αστυνομίας της ταυτότητας των επιτιθέμενων στην κλούβα μέσα από την Πολυτεχνειούπολη είναι πραγματικά για κλάματα. Θα λέγαμε για γέλια, αλλά δυστυχώς οι ευθύνες είναι τόσο μεγάλες για καταστάσεις που προέκυψαν, αλλά και για ακόμη πιο επώδυνες που θα μπορούσαν να προκύψουν και γι' αυτό δεν το κάνουμε.

Και για να τελειώνουμε, ο τελευταίος που θα μπορούσε να κρίνει και να αποφασίσει ότι η κοινωνική εξέγερση είχε λάβει τέλος και του έλαχε ο κλήρος να την αναζωπυρώσει, ήταν ο Ε.Α. και ο κάθε Ε.Α. Η έστω πρόσκαιρη αναστροφή του κλίματος που είχε δημιουργήσει η κοινωνική περιφρόνηση στις κατασταλτικές δυνάμεις, όχι βέβαια μέσα από ειρηνιστικά προτάγματα και ανώδυνες πορείες, είναι **ένα γεγονός το οποίο στηρίχθηκε στην επίθεση στα Εξάρχεια και στον βαρύ τραυματισμό ενός Ματατζή, λίγες μόνο ημέρες πριν τηv επανάληψη κινητοποιήσεων στις 9 Γενάρη, όταν διαδηλωτές μακελεύτηκαν από τις δυνάμεις καταστολής.**

Έχουμε ξαναπεί ότι η στρατηγική της έντασης, όχι μόνο αφήνει κερδισμένο το κράτος αφού αποτελεί προνομιακό για εκείνο πεδίο καταστολής, αλλά στραγγίζει ό,τι δημιουργικό και ανεξέλεγκτο γεννά η κοινωνική σύγκρουση και η κοινωνική ανυποταξία. Ρυθμιστές της κοινωνικής σύγκρουσης οι αναρχικοί δεν δέχθηκαν, ούτε είναι διατεθειμένοι να δεχθούν. Έχουν δείξει και θα δείξουν και στο μέλλον την αλληλεγγύη τους σε όποιον διώκεται από το κράτος, αλλά «χρήσιμοι ηλίθιοι» δεν ήταν ουδέποτε και ούτε θα γίνουν.

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Εφημερίδα Εποχή, Ένθετο Εντός Εποχής, Γιάννης Μανιάτης, Et puis on s' engage on voit, Μπαίνουμε στο χορό και ύστερα βλέπουμε.

2. «Φτάσαμε στο σημείο να συζητάμε ποια είναι τα απο-

Το γνωρίζουν αυτό οι διάφοροι τσανακογλείφτες της εξουσίας, που υποκλίνονται δήθεν στη πηγαία ορμητικότητα των εξεγερμένων νέων, παρ' ότι ισχυρίζονται πως πρόκειται για μια χαμένη γενιά χωρίς όραμα, αιτήματα και ιδεολογία. Γιατί, εκείνο που δεν μπορούν να ξεχάσουν, εκείνο που αποτελεί έναν αξεπέραστο εφιάλτη, είναι το γεγονός ότι κανείς δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση διαπραγμάτευσης και συμβιβασμού. Η εχθρότητα των εξεγερμένων στο σύνολο των θεσμών δεν εκφράστηκε μόνο με την καταστροφή τραπεζών, πολυκαταστημάτων, με την πολιορκία της βουλής, τους εμπρησμούς υπουργείων και τις συνεχείς συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Η βούληση τους να παραμένουν στους δρόμους **ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ**, ήταν μια ακόμη κραυγή **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ**, ανθρώπων διψασμένων **ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.**

Πράγματι, οι ξεσηκωμένοι δεν γύρεψαν αλλαγή κυβέρνησης ούτε εκλογές. Δεν διαχώρισαν τους πολιτικούς σε «καλούς» και «κακούς» σύμφωνα με το γνωστό εξουσιαστικό παραμύθι, που προκαλεί εδώ και καιρό μόνο τον κοινωνικό σαρκασμό. Αντιλήφθηκαν ότι απέναντι τους δεν υπάρχει κανένα παντοδύναμο κράτος, καμία πανίσχυρη εξουσία από την στιγμή που **ΜΕ ΠΑΘΟΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΡΓΗ, ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΟΝ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ.** Όταν απέναντι στην ηττοπάθεια, στην εξουσιοδότηση των κοινωνικών υποθέσεων σε «ειδικούς», τις ειρηνιστικές ψαλμωδίες, ορθώνεται η κοινωνική πεποίθηση: **ΜΠΟΡΟΥΜΕ.** Αυτή την κοινωνική πεποίθηση, η εξουσία την ονομάζει «βαθιά ραγισμένη κοινωνική συνοχή» και «διχασμό της ελληνικής κοινωνίας». Αυτή η εκφρασμένη κοινωνική πεποίθηση των εξεγερμένων είναι που γκρέμισε τόσες και τόσες εξουσιαστικές βεβαιότητες. Και η εξουσία, αυτή τη φορά, δεν διέθετε κανένα ασφαλές αποκούμπι. Ούτε οι παπάδες, ούτε οι δικαστές, ούτε οι λεγόμενοι άνθρωποι του πνεύματος μπορούσαν να συνδράμουν, αφού εξακολουθούν να θεωρούνται βαθιά χωμένοι στον εξουσιαστικό βούρκο από τόσους και διαφορετικούς ανθρώπους.

Και μια επισήμανση. Καμία κοινωνική εξέγερση, από την στιγμή που εκδηλώνεται και εξαπλώνεται, δεν έχει την παραμικρή σχέση με οποιουδήποτε είδους «στρατηγική της έντασης». Και πως θα μπορούσε, βέβαια, να έχει σχέση με καταστάσεις που εγγενώς περιορίζουν την κοινωνική σύγκρουση σε ένα ελεγχόμενο πεδίο, διόλου άγνωστο για τους κρατικούς σχεδιασμούς, όσον αφορά την καταστολή;

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, **το κράτος να εκμεταλλεύεται οποιαδήποτε αφορμή του δοθεί από τη στιγμή που βρέθηκε με την πλάτη στο τοίχο λόγω της εξέγερσης του Δεκέμβρη.**

Ούτε φυσικά είναι παράξενο, εν όψει νέων κινητοποιήσεων, να πληθαίνουν τα προσκλητήρια περιφρούρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας, να χαράσσονται βιαστικά διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους εξεγερμένους του Δεκέμβρη, να απειλούνται οι ανυπότακτοι με σκληρά μέτρα.

Επίσης, δεν είναι διόλου περίεργη η εντεινόμενη στόχευση συγκεκριμένων μορφών κοινωνικού αγώνα όπως οι ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Μια στόχευση, που έχει κατά νου τον ευρύτερο περιορισμό και αποδυνάμωση των όποιων κινητοποιήσεων. Γιατί, βέβαια, για το κράτος και τους κομματικούς δεν είναι μόνο οι καταλήψεις ανεπιθύμητες, αλλά κάθε κινητοποίηση που παραμένει εκτός ελέγχου.

Σ αυτή την κατεύθυνση, οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, δεν σταματούν να μοιράζουν συχαρίκια στο ΚΚΕ, να προτρέπουν τον ΣΥΝ να εντείνει την καταδίκη της βίας των εξεγερμένων, αλλά και να καλούν σε συστράτευση την, αναγνωρισμένη από τους ίδιους, «πανεπιστημιακή κοινότητα», που «οφείλει» να περιφρουρήσει κτίρια, πορείες και εκδηλώσεις.

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι ***όποιος χρωστάει στην εξουσία, ό,τι και αν χρωστάει, θα σταθεί για μιαν ακόμη φορά στο πλάι της, στις δύσκολες στιγμές.***

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι θα βρεθούν οι καλοθελητές που «θ' αναλάβουν τις ευθύνες τους, γιατί η χώρα εκτέθηκε».

Αλλά, ας γνωρίζουν κι εκείνοι, ότι οι αγωνιζόμενοι και οι εξεγερμένοι είναι αυτοί που θα ορίσουν τις μορφές αγώνα, την ένταση των κινητοποιήσεων, την διάρκειά τους. Είναι αυτοί, που θα επιλέξουν αν θα καταλάβουν σχολεία και πανεπιστήμια, την συχνότητα με την οποία θα διαδηλώνουν ή θα στήνουν οδοφράγματα και θα συγκρούονται στο κέντρο της πόλης ή στις γειτονιές. Είναι αυτοί, που έχουν κάθε λόγο να μην πηγαίνουν στα σπίτια τους την στιγμή που κράτη και κάθε εξουσία έχουν την δυνατότητα να μακελεύουν τις ανθρώπινες κοινωνίες με σφαγές, όπως αυτή που συνεχίζεται στην Παλαιστίνη.

Και ας γνωρίζουν ακόμη ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να τους χαρίσουμε ούτε μια στιγμή από τις εξεγέρσεις στις οποίες συμμετέχουμε.

Γιατί είμαστε και θα παραμείνουμε περήφανοι για κάθε κοινωνική εξέγερση, για κάθε σπιθαμή εδάφους που διανύουμε προς την **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.**

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Αθήνα 9 Γενάρη 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

γέλια, αλλά δυστυχώς οι ευθύνες είναι τόσο μεγάλες για καταστάσεις που προέκυψαν, αλλά και για ακόμη πιο επώδυνες που θα μπορούσαν να προκύψουν και γι' αυτό δεν το κάνουμε.

Και για να τελειώνουμε, ο τελευταίος που θα μπορούσε να κρίνει και να αποφασίσει ότι η κοινωνική εξέγερση είχε λάβει τέλος και του έλαχε ο κλήρος να την αναζωπυρώσει, ήταν ο Ε.Α. και ο κάθε Ε.Α. Η έστω πρόσκαιρη αναστροφή του κλίματος που είχε δημιουργήσει η κοινωνική περιφρόνηση στις κατασταλτικές δυνάμεις, όχι βέβαια μέσα από ειρηνιστικά προτάγματα και ανώδυνες πορείες, είναι **ένα γεγονός το οποίο στηρίχθηκε στην επίθεση στα Εξάρχεια και στον βαρύ τραυματισμό ενός Ματατζή, λίγες μόνο ημέρες πριν την επανάληψη κινητοποιήσεων στις 9 Γενάρη, όταν διαδηλωτές μακελεύτηκαν από τις δυνάμεις καταστολής.**

Έχουμε ξαναπεί ότι η στρατηγική της έντασης, όχι μόνο αφήνει κερδισμένο το κράτος αφού αποτελεί προνομιακό για εκείνο πεδίο καταστολής, αλλά στραγγίζει ό,τι δημιουργικό και ανεξέλεγκτο γεννά η κοινωνική σύγκρουση και η κοινωνική ανυποταξία. Ρυθμιστές της κοινωνικής σύγκρουσης οι αναρχικοί δεν δέχθηκαν, ούτε είναι διατεθειμένοι να δεχθούν. Έχουν δείξει και θα δείξουν και στο μέλλον την αλληλεγγύη τους σε όποιον διώκεται από το κράτος, αλλά «χρήσιμοι ηλίθιοι» δεν ήταν ουδέποτε και ούτε θα γίνουν.

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Εφημερίδα Εποχή, Ένθετο Εντός Εποχής, Γιάννης Μανιάτης, Et puis on s' engage on voit, Μπαίνουμε στο χορό και ύστερα βλέπουμε.

2. «Φτάσαμε στο σημείο να συζητάμε ποια είναι τα αποδεκτά όρια «επαναστατικής βίας», λες και ζούμε σε μια χώρα που βρίσκεται υπό κατοχή ξένης δύναμης ή σε συνθήκες πραγματικής λαϊκής εξέγερσης. Φτάσαμε ακόμη στο σημείο να συζητάμε αν χρειαζόμαστε πραγματικά αστυνομία και μηχανισμούς ασφαλείας. Και τελευταία καταλήξαμε στην πλήρη κοινωνική αποδοχή και τηλεοπτική ενθάρρυνση του φαινομένου των επιθέσεων από μαθητές σε αστυνομικά τμήματα. Αν κάποιος τολμήσει να μιλήσει για την ανάγκη κάθε σοβαρής δημοκρατίας να έχει «νόμο και τάξη» αντιμετωπίζεται περίπου ως ...χουντικός ή όργανο σκοτεινών κύκλων». Καθημερινή 4-1-2009, Α. Παπαχελάς

3. «Είναι σαν να βρισκόμαστε όλοι στην ίδια πλευρά, σε μια σύγκρουση με αόρατο εχθρό. Διαφέρουμε σε μεθόδους και τακτικές (δεν σπάμε όλοι μαγαζιά) αλλά απέναντι μας έχουμε όλοι το «κράτος», το «κεφάλαιο», τον «καταναλωτισμό». Καθημερινή 28-12-2008, Ν. Κωνσταντάρας

4. Γ. Καλαντζής, Ελεύθερος Τύπος 12-12-2008

όσον αφορά την καταστολή;

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, **το κράτος να εκμεταλλεύεται οποιαδήποτε αφορμή του δοθεί από τη στιγμή που βρέθηκε με την πλάτη στο τοίχο λόγω της εξέγερσης του Δεκέμβρη.**

Ούτε φυσικά είναι παράξενο, εν όψει νέων κινητοποιήσεων, να πληθαίνουν τα προσκλητήρια περιφρούρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας, να χαράσσονται βιαστικά διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους εξεγερμένους του Δεκέμβρη, να απειλούνται οι ανυπότακτοι με σκληρά μέτρα.

Επίσης, δεν είναι διόλου περίεργη η εντεινόμενη στόχευση συγκεκριμένων μορφών κοινωνικού αγώνα όπως οι ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Μια στόχευση, που έχει κατά νου τον ευρύτερο περιορισμό και αποδυνάμωση των όποιων κινητοποιήσεων. Γιατί, βέβαια, για το κράτος και τους κομματικούς δεν είναι μόνο οι καταλήψεις ανεπιθύμητες, αλλά και κάθε κινητοποίηση που παραμένει εκτός ελέγχου.

Σ αυτή την κατεύθυνση, οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, δεν σταματούν να μοιράζουν συχαρίκια στο ΚΚΕ, να προτρέπουν τον ΣΥΝ να εντείνει την καταδίκη της βίας των εξεγερμένων, αλλά και να καλούν σε συστράτευση την, αναγνωρισμένη από τους ίδιους, «πανεπιστημιακή κοινότητα», που «οφείλει» να περιφρουρήσει κτίρια, πορείες και εκδηλώσεις.

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι ***όποιος χρωστάει στην εξουσία, ό,τι και αν χρωστάει, θα σταθεί για μιαν ακόμη φορά στο πλάι της, στις δύσκολες στιγμές.***

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι θα βρεθούν οι καλοθελητές που «θ' αναλάβουν τις ευθύνες τους, γιατί η χώρα εκτέθηκε».

Αλλά, ας γνωρίζουν κι εκείνοι, ότι οι αγωνιζόμενοι και οι εξεγερμένοι είναι αυτοί που θα ορίσουν τις μορφές αγώνα, την ένταση των κινητοποιήσεων, την διάρκειά τους. Είναι αυτοί, που θα επιλέξουν αν θα καταλάβουν σχολεία και πανεπιστήμια, την συχνότητα με την οποία θα διαδηλώνουν ή θα στήνουν οδοφράγματα και θα συγκρούονται στο κέντρο της πόλης ή στις γειτονιές. Είναι αυτοί, που έχουν κάθε λόγο να μην πηγαίνουν στα σπίτια τους την στιγμή που κράτη και κάθε εξουσία έχουν την δυνατότητα να μακελεύουν τις ανθρώπινες κοινωνίες με σφαγές, όπως αυτή που συνεχίζεται στην Παλαιστίνη.

Και ας γνωρίζουν ακόμη ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να τους χαρίσουμε ούτε μια στιγμή από τις εξεγέρσεις στις οποίες συμμετέχουμε.

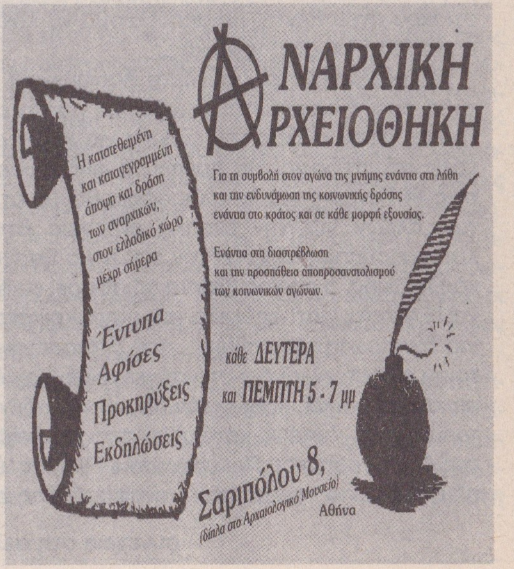
Γιατί είμαστε και θα παραμείνουμε περήφανοι για κάθε κοινωνική εξέγερση, για κάθε σπιθαμή εδάφους που διανύουμε προς την **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Αθήνα 9 Γενάρη 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

Το Σάββατο, 24 Ιανουαρίου, πραγματοποιείται στο σταθμό Μοναστηρακίου, στην Αθήνα, συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008.

Η συγκέντρωση - πορεία που καλεί η **ανοιχτή συνέλευση εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης, αναρχικές κι αντιεξουσιαστικές ομάδες και συλλογικότητες** έχει ορισθεί για τις 12 το μεσημέρι. Στο χώρο της συγκέντρωσης μοιράζονται προκηρύξεις και στήνεται μικροφωνική.

Η πορεία ξεκινά στις 2 μμ. με την συμμετοχή μεγάλου αριθμού αναρχικών, αντιεξουσιαστών, αυτόνομων, και νεολαίων. Το κεντρικό πανώ της πορείας γράφει **ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ - Άμεση απελευθέρωση των φυλακισμένων της εξέγερσης**. Πανώ, επίσης, υπάρχει από την κατάληψη της Φιλοσοφικής που γράφει: **ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ του ΔΕΚΕΜΒΡΗ**, καθώς και το πανώ της Συσπείρωσης Αναρχικών στο οποίο αναγράφεται **ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ, ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ**.

Η διαδήλωση κινείται δια μέσου της οδού Αθηνάς, στρίβει στην Ευριπίδου και μετά προς τα δεξιά στην οδό Αιόλου. Στο ύψος της Ερμού η πορεία στρίβει αριστερά και διασχίζει το δρόμο μέχρι την πλατεία Συντάγματος. Εκεί εκδηλώνονται φραστικές επιθέσεις προς τις διμοιρίες των μπάτσων. Το σκηνικό επαναλαμβάνεται στο ύψος της Βουλής. Από περιορισμένη μερίδα διαδηλωτών συνεχίζεται η εκδήλωση εκφράσεων «συμπάθειας» προς τους μπάτσους, που συνοδεύεται από ακίνδυνες κινήσεις ορισμένων διαδηλωτών.

Στα λουλουδάδικα υπάρχουν κλούβες που έχουν αποκλείσει τη Β. Σοφίας. Το σχέδιο των μπάτσων είναι να μπουν στα δεξιά και αριστερά της πορείας. Η μία διμοιρία αρχίζει να αναπτύσσεται ανενόχλητη από τα αριστερά στο ύψος του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία ενώ άλλη διμοιρία προσπάθεια να καταλάβει το δεξί μέρος της πορείας.

Από ολιγάριθμη ομάδα διαδηλωτών γίνεται ανεπιτυχής προσπάθεια να εμποδιστούν τα ΜΑΤ. Όταν η διμοιρία βρίσκεται στην πυλωτή δέχεται πέτρες και μπουκάλια με νερό. Ακολουθεί ρίψη

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ, ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ

Τί αφήνει πίσω της μια κοινωνική εξέγερση;

Ερείπια, σύμφωνα με τους εξουσιαστές κι όσους τρέφονται και ωφελούνται από το σύστημα δουλείας κι εκμετάλλευσης που υπάρχει.

Ελπίδες, για ένα κόσμο λεύτερο, δημιουργικό και ανεξούσιο, για τους καταπιεσμένους που βλέπουν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση μέσα από το πρίσμα της ολοκληρωτικής καταστροφής του κράτους και των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών σχέσεων.

Απογοήτευση, για όσους δεν μπορούν να δουν πως τα εμπόδια που προκύπτουν δεν είναι ικανά να ανατρέψουν την απελευθερωτική πορεία.

Ηττοπάθεια, για εκείνους που προσπαθούν να μετρήσουν το μέγεθος μιας κοινωνικής εξέγερσης μόνο με τις συλλήψεις και την κατασταλτική διαδικασία του κρατικού μηχανισμού. Είναι, πάντως, χαρακτηριστικό πως **το μέγεθος της καταστολής συνδέεται με την ένταση της εξέγερσης και τα αντικρατικά χαρακτηριστικά που εκδηλώνονται.**

Δεν πρέπει, άλλωστε, να μας διαφεύγει το δεδομένο, πως όσο υπάρχει κράτος θα υπάρχουν συλλήψεις εξεγερμένων και αγωνιζόμενων. Επειδή πρόκειται για μια διαρκή πρακτική, με την οποία οι κρατούντες επιχειρούν να καταστείλουν, εξατομικεύοντας, διαχωρίζοντας, προσπαθώντας να προκαλέσουν ανασφάλεια και φόβο κυρίως σ' όσους έχουν άμεση σχέση με την λειτουργία του συστήματος κυριαρχίας, που με αυτά τα μέσα έχει καθιερώσει την σταθεροποίηση της ισχύος του. Και, τέλος, να πετύχει μια διαπραγμάτευση με τους δικούς του όρους που δεν είναι άλλοι από αυτούς της αναγνώρισης και επιβεβαίωσης τής κυριαρχίας του.

Στη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008, οι προσαγωγές στα αστυνομικά τμήματα ξεπέρασαν τις χίλιες. Συνελήφθησαν 277, ενώ έχουν προφυλακιστεί 69, από τους οποίους οι 32 είναι μετανάστες. Άλλοι 50 μετανάστες έχουν καταδικαστεί με συνοπτικές διαδικασίες και έχουν πάρει το δρόμο της απέλασης.

Όμως αυτές οι ενέργειες του κράτους δεν μπόρεσαν να σταματήσουν την εξέγερση. Ο κόσμος δεν αποθαρρύνθηκε αλλά συνέχισε να βρίσκεται στους δρόμους και να συγκρούεται.

Παρ' όλα αυτά, το κράτος γνωρίζει πολύ καλά πως οι συλλήψεις και οι προφυλακίσεις είναι δυνατόν να οδηγήσουν σε αμυντικές καταστάσεις τους αγωνιζόμενους.

Γι' αυτό και η αλληλεγγύη στους διωκόμενους και φυλακισμένους μπορεί να αποτελέσει μια συνέχεια της κοινωνικής δράσης, όταν δεν αυτοπεριορίζεται. Όταν δεν επιχειρείται να μετατραπεί η ουσία της εξέγερσης σε ρεφορμιστικά ανταλλάγματα και πολιτικά κέρδη. Όταν συνεχίζει να απλώνεται και να επαναλαμβάνεται σε κάθε περίπτωση, στον κοινωνικό χώρο, το μήνυμα της σύγκρουσης και της αδιαπραγμάτευτης στάσης. Όταν όλα αυτά δεν υπερκαλύπτονται από την συμπαράσταση αλλά από τον αντικρατισμό.

Άλλωστε, κάθε κοινωνική εξέγερση έρχεται να υπενθυμίσει ακριβώς αυτή την αναγκαιότητα. Να αναδείξει εκείνα τα χαρακτηριστικά που κάνουν την, όπου Γης, Εξουσία να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της και να αναζητά τα στηρίγματα που θα την κάνουν να επαναφέρει την τάξη. Στην περίπτωση του Δεκέμβρη 2008 αυτά τα στηρίγματα έδωσαν ξανά το παρόν με την εκκωφαντική σιωπή και απουσία τους. Είναι, για παράδειγμα, αυτοί που νάρκωσαν τα συναισθήματα της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους βάζοντάς τους στη «λίστα αναμονής» για μερικές «παροχές» που, έτσι κι αλλιώς, ήταν προγραμματισμένες να δοθούν από το κράτος.

Είναι ακριβώς εκείνοι οι θεσμισμένοι παράγοντες που δεν διανοούνται την ύπαρξή τους χωρίς κράτος κι εξουσία, επειδή καρπώνονται οφέλη από τον πόνο των ανθρώπων και τα ποσοστά δύναμης, που τους παραχωρεί το σύστημα της εξουσιαστικής κτηνωδίας.

Είναι οι συνδικαλιστές, που αναζητούν την αμοιβή τους για την αδράνεια και την αρνητική τους στάση απέναντι στην εξέγερση. Είναι οι κινητοποιήσεις των αγροτοσυνδικαλιστών, που έρχονται να υπενθυμίσουν με ποιο τρόπο, ο κάθε υποστηρικτής του

της Συσπείρωσης Αναρχικών στο οποίο αναγράφεται **ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ, ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ**.

Η διαδήλωση κινείται δια μέσου της οδού Αθηνάς, στρίβει στην Ευριπίδου και μετά προς τα δεξιά στην οδό Αιόλου. Στο ύψος της Ερμού η πορεία στρίβει αριστερά και διασχίζει το δρόμο μέχρι την πλατεία Συντάγματος. Εκεί εκδηλώνονται φραστικές επιθέσεις προς τις διμοιρίες των μπάτσων. Το σκηνικό επαναλαμβάνεται στο ύψος της Βουλής. Από περιορισμένη μερίδα διαδηλωτών συνεχίζεται η εκδήλωση εκφράσεων «συμπάθειας» προς τους μπάτσους, που συνοδεύεται από ακίνδυνες κινήσεις ορισμένων διαδηλωτών.

Στα λουλουδάδικα υπάρχουν κλούβες που έχουν αποκλείσει τη Β. Σοφίας. Το σχέδιο των μπάτσων είναι να μπουν στα δεξιά και αριστερά της πορείας. Η μία διμοιρία αρχίζει να αναπτύσσεται ανενόχλητη από τα αριστερά στο ύψος του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία ενώ άλλη διμοιρία προσπάθεια να καταλάβει το δεξί μέρος της πορείας.

Από ολιγάριθμη ομάδα διαδηλωτών γίνεται αvεπιτυχής προσπάθεια να εμποδιστούν τα ΜΑΤ. Όταν η διμοιρία βρίσκεται στην πυλωτή δέχεται πέτρες και μπουκάλια με νερό. Ακολουθεί ρίψη χειροβομβίδων κρότου και λάμψης και δακρυγόνων. Ένα τμήμα της διαδήλωσης προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα ΜΑΤ που κάνουν χρήση δακρυγόνων. Η πορεία κόβεται ουσιαστικά σε τρία κομμάτια. Το τελευταίο τμήμα της πορείας αποκόβεται μαζί με το πανώ της Συσπείρωσης Αναρχικών.

Την μεγαλύτερη επίθεση δέχεται το μεσαίο τμήμα. Ξυλοκοπούνται διαδηλωτές και τα επεισόδια διαρκούν για αρκετή ώρα. Κόσμος καταφεύγει στα προπύλαια και στο κτίριο της Νομικής. Στην πανεπιστημίου ρίχνονται πέτρες και η περιοχή πνίγεται στα δακρυγόνα. Αργότερα οι συγκρούσεις μεταφέρονται στην περιοχή της πλατείας Εξαρχείων η οποία σύντομα καταλαμβάνεται από τις δυνάμεις των ΜΑΤ μέχρι αργά το απόγευμα.

Πορείες αλληλεγγύης στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης γίνονται την ίδια μέρα σε Θεσσαλονίκη, Πτολεμαΐδα, Βόλο, Χαλκίδα, Πάτρα, Κέρκυρα, Νάξο, Χανιά, Ρέθυμνο, Ηράκλειο και Μυτιλήνη,

δέεται με την ένταση της εξέγερσης και τα αντικρατικά χαρακτηριστικά που εκδηλώνονται.

Δεν πρέπει, άλλωστε, να μας διαφεύγει το δεδομένο, πως όσο υπάρχει κράτος θα υπάρχουν συλλήψεις εξεγερμένων και αγωνιζόμενων. Επειδή πρόκειται για μια διαρκή πρακτική, με την οποία οι κρατούντες επιχειρούν να καταστείλουν, εξατομικεύοντας, διαχωρίζοντας, προσπαθώντας να προκαλέσουν ανασφάλεια και φόβο κυρίως σ' όσους έχουν άμεση σχέση με την λειτουργία του συστήματος κυριαρχίας, που με αυτά τα μέσα έχει καθιερώσει την σταθεροποίηση της ισχύος του. Και, τέλος, να πετύχει μια διαπραγμάτευση με τους δικούς του όρους που δεν είναι άλλοι από αυτούς της αναγνώρισης και επιβεβαίωσης τής κυριαρχίας του.

Στη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008, οι προσαγωγές στα αστυνομικά τμήματα ξεπέρασαν τις χίλιες. Συνελήφθησαν 277, ενώ έχουν προφυλακιστεί 69, από τους οποίους οι 32 είναι μετανάστες. Άλλοι 50 μετανάστες έχουν καταδικαστεί με συνοπτικές διαδικασίες και έχουν πάρει το δρόμο της απέλασης.

Όμως αυτές οι ενέργειες του κράτους δεν μπόρεσαν να σταματήσουν την εξέγερση. Ο κόσμος δεν αποθαρρύνθηκε αλλά συνέχισε να βρίσκεται στους δρόμους και να συγκρούεται.

Παρ' όλα αυτά, το κράτος γνωρίζει πολύ καλά πως οι συλλήψεις και οι προφυλακίσεις είναι δυνατόν να οδηγήσουν σε αμυντικές καταστάσεις τους αγωνιζόμενους.

Γι' αυτό και η αλληλεγγύη στους διωκόμενους και φυλακισμένους μπορεί να αποτελέσει μια συνέχεια της κοινωνικής δράσης, όταν δεν αυτοπεριορίζεται. Όταν δεν επιχειρείται να μετατραπεί η ουσία της εξέγερσης σε ρεφορμιστικά ανταλλάγματα και πολιτικά κέρδη. Όταν συνεχίζει να απλώνεται και να επαναλαμβάνεται σε κάθε περίπτωση, στον κοινωνικό χώρο, το μήνυμα της σύγκρουσης και της αδιαπραγμάτευτης στάσης. Όταν όλα αυτά δεν υπερκαλύπτονται από την συμπαράσταση αλλά από τον αντικρατισμό.

Άλλωστε, κάθε κοινωνική εξέγερση έρχεται να υπενθυμίσει ακριβώς αυτή την αναγκαιότητα. Να αναδείξει εκείνα τα χαρακτηριστικά που κάνουν την, όπου Γης, Εξουσία να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της και να αναζητά τα στηρίγματα που θα την κάνουν να επαναφέρει την τάξη. Στην περίπτωση του Δεκέμβρη 2008 αυτά τα στηρίγματα έδωσαν ξανά το παρόν με την εκκωφαντική σιωπή και απουσία τους. Είναι, για παράδειγμα, αυτοί που νάρκωσαν τα συναισθήματα της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους βάζοντάς τους στη «λίστα αναμονής» για μερικές «παροχές» που, έτσι κι αλλιώς, ήταν προγραμματισμένες να δοθούν από το κράτος.

Είναι ακριβώς εκείνοι οι θεσμισμένοι παράγοντες που δεν διανοούνται την ύπαρξή τους χωρίς κράτος κι εξουσία, επειδή καρπώνονται οφέλη από τον πόνο των ανθρώπων και τα ποσοστά δύναμης, που τους παραχωρεί το σύστημα της εξουσιαστικής κτηνωδίας.

Είναι οι συνδικαλιστές, που αναζητούν την αμοιβή τους για την αδράνεια και την αρνητική τους στάση απέναντι στην εξέγερση. Είναι οι κινητοποιήσεις των αγροτοσυνδικαλιστών, που έρχονται να υπενθυμίσουν με ποιο τρόπο, ο κάθε υποστηρικτής του κράτους, επιδεικνύει τον έλεγχο του πάνω στους ανθρώπους. Αλλά, και πώς προσπαθεί (μετά την λήξη της εξέγερσης στην οποία, εννοείται, δεν συμμετείχε) να εισπράξει την αμοιβή του για τη στάση του. Μια αμοιβή που ντύνεται τον μανδύα των αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Για τους αναρχικούς **η κοινωνική εξέγερση είναι ένας σημαντικός σταθμός**. Υπενθυμίζει στους ανθρώπους **τη σημασία της δράσης ενάντια σε κράτη, θεσμούς, μηχανισμούς και στηρίγματα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης**. Αναζωπυρώνει το πάθος για ένα κόσμο λεύτερο. Αυτό το πάθος, η αψηφισιά στην κρατική βία, η επιμονή, η διάρκεια, η καταστροφικότητα είναι που έδειξαν πως κάθε ένας είχε άπειρους λόγους να δράσει. Και περισσότερο απ' όλους οι πλέον στερημένοι και κατατρεγμένοι που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με τους μετανάστες. Ιδιαίτερα οι τελευταίοι, έδωσαν το παρόν συνθέτοντας μια πρωτόγνωρη για τον ελλαδικό χώρο πραγματικότητα. Άλλωστε, θα ήταν ντροπή, ιδιαίτερα για τους τελευταίους, να μην ξεσηκωθούν, να κάψουν, να καταστρέψουν και να λεηλατήσουν κάποια ψίχουλα από τον τεράστιο πλούτο που βρίσκεται γύρω τους.

Η εξέγερση άφησε τεράστια ρήγματα στη δομή του καταπιεστικού κι εκμεταλλευτικού συστήματος. Γι' αυτό, ακόμα και οι πλέον ρετουσαρισμένες ρεφορμιστικές προσπάθειες δυσκολεύονται να τα επισκευάσουν, μολονότι προσπαθούν να προσαρμοστούν **επιδεικνύοντας ριζοσπαστικότητα**. Επειδή, όλοι γνωρίζουν πως **το κράτος εξακολουθεί να έχει μεγάλο πρόβλημα.**

Γι' αυτό το λόγο η συνέχιση της δράσης πάνω στα όσα ορίζουν οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν είναι ένα απλό πρόταγμα, αλλά μια ρεαλιστική στάση που προτρέπει προς την οργάνωση της αναρχικής δράσης για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

23 Ιανουαρίου 2009

Συσπείρωση Αναρχικών (www.anarchy.gr)

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε στην συγκέντρωση 23ης Ιανουαρίου στο Μοναστηράκι για τους φυλακισμένους του Δεκέμβρη

ται από ακίνδυνες κινήσεις ορισμένων διαδηλωτών.

Στα λουλουδάδικα υπάρχουν κλούβες που έχουν αποκλείσει τη Β. Σοφίας. Το σχέδιο των μπάτσων είναι να μπουν στα δεξιά και αριστερά της πορείας. Η μία διμοιρία αρχίζει να αναπτύσσεται ανενόχλητη από τα αριστερά στο ύψος του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία ενώ άλλη διμοιρία προσπάθεια να καταλάβει το δεξί μέρος της πορείας.

Από ολιγάριθμη ομάδα διαδηλωτών γίνεται ανεπιτυχής προσπάθεια να εμποδιστούν τα ΜΑΤ. Όταν η διμοιρία βρίσκεται στην πυλωτή δέχεται πέτρες και μπουκάλια με νερό. Ακολουθεί ρίψη χειροβομβίδων κρότου και λάμψης και δακρυγόνων. Ένα τμήμα της διαδήλωσης προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα ΜΑΤ που κάνουν χρήση δακρυγόνων. Η πορεία κόβεται ουσιαστικά σε τρία κομμάτια. Το τελευταίο τμήμα της πορείας αποκόβεται μαζί με το πανώ της Συσπείρωσης Αναρχικών.

Την μεγαλύτερη επίθεση δέχεται το μεσαίο τμήμα. Ξυλοκοπούνται διαδηλωτές και τα επεισόδια διαρκούν για αρκετή ώρα. Κόσμος καταφεύγει στα προπύλαια και στο κτίριο της Νομικής. Στην πανεπιστημίου ρίχνονται πέτρες και η περιοχή πνίγεται στα δακρυγόνα. Αργότερα οι συγκρούσεις μεταφέρονται στην περιοχή της πλατείας Εξαρχείων η οποία σύντομα καταλαμβάνεται από τις δυνάμεις των ΜΑΤ μέχρι αργά το απόγευμα.

Πορείες αλληλεγγύης στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης γίνονται την ίδια μέρα σε Θεσσαλονίκη, Πτολεμαΐδα, Βόλο, Χαλκίδα, Πάτρα, Κέρκυρα, Νάξο, Χανιά, Ρέθυμνο, Ηράκλειο και Μυτιλήνη,

λιτικά κέρδη. Όταν συνεχίζει να απλώνεται και να επαναλαμβάνεται σε κάθε περίπτωση, στον κοινωνικό χώρο, το μήνυμα της σύγκρουσης και της αδιαπραγμάτευτης στάσης. Όταν όλα αυτά δεν υπερκαλύπτονται από την συμπαράσταση αλλά από τον αντικρατισμό.

Άλλωστε, κάθε κοινωνική εξέγερση έρχεται να υπενθυμίσει ακριβώς αυτή την αναγκαιότητα. Να αναδείξει εκείνα τα χαρακτηριστικά που κάνουν την, όπου Γης, Εξουσία να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της και να αναζητά τα στηρίγματα που θα την κάνουν να επαναφέρει την τάξη. Στην περίπτωση του Δεκέμβρη 2008 αυτά τα στηρίγματα έδωσαν ξανά το παρόν με την εκκωφαντική σιωπή και απουσία τους. Είναι, για παράδειγμα, αυτοί που νάρκωσαν τα συναισθήματα της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους βάζοντάς τους στη «λίστα αναμονής» για μερικές «παροχές» που, έτσι κι αλλιώς, ήταν προγραμματισμένες να δοθούν από το κράτος.

Είναι ακριβώς εκείνοι οι θεσμισμένοι παράγοντες που δεν διανοούνται την ύπαρξή τους χωρίς κράτος κι εξουσία, επειδή καρπώνονται οφέλη από τον πόνο των ανθρώπων και τα ποσοστά δύναμης, που τους παραχωρεί το σύστημα της εξουσιαστικής κτηνωδίας.

Είναι οι συνδικαλιστές, που αναζητούν την αμοιβή τους για την αδράνεια και την αρνητική τους στάση απέναντι στην εξέγερση. Είναι οι κινητοποιήσεις των αγροτοσυνδικαλιστών, που έρχονται να υπενθυμίσουν με ποιο τρόπο, ο κάθε υποστηρικτής του κράτους, επιδεικνύει τον έλεγχο του πάνω στους ανθρώπους. Αλλά, και πώς προσπαθεί (μετά την λήξη της εξέγερσης στην οποία, εννοείται, δεν συμμετείχε) να εισπράξει την αμοιβή του για τη στάση του. Μια αμοιβή που ντύνεται τον μανδύα των αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Για τους αναρχικούς **η κοινωνική εξέγερση είναι ένας σημαντικός σταθμός**. Υπενθυμίζει στους ανθρώπους **τη σημασία της δράσης ενάντια σε κράτη, θεσμούς, μηχανισμούς και στηρίγματα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης**. Αναζωπυρώνει το πάθος για ένα κόσμο λεύτερο. Αυτό το πάθος, η αψηφισιά στην κρατική βία, η επιμονή, η διάρκεια, η καταστροφικότητα είναι που έδειξαν πως κάθε ένας είχε άπειρους λόγους να δράσει. Και περισσότερο απ' όλους οι πλέον στερημένοι και κατατρεγμένοι που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με τους μετανάστες. Ιδιαίτερα οι τελευταίοι, έδωσαν το παρόν συνθέτοντας μια πρωτόγνωρη για τον ελλαδικό χώρο πραγματικότητα. Άλλωστε, θα ήταν ντροπή, ιδιαίτερα για τους τελευταίους, να μην ξεσηκωθούν, να κάψουν, να καταστρέψουν και να λεηλατήσουν κάποια ψίχουλα από τον τεράστιο πλούτο που βρίσκεται γύρω τους.

Η εξέγερση άφησε τεράστια ρήγματα στη δομή του καταπιεστικού κι εκμεταλλευτικού συστήματος. Γι' αυτό, ακόμα και οι πλέον ρετουσαρισμένες ρεφορμιστικές προσπάθειες δυσκολεύονται να τα επισκευάσουν, μολονότι προσπαθούν να προσαρμοστούν **επιδεικνύοντας ριζοσπαστικότητα**. Επειδή, όλοι γνωρίζουν πως **το κράτος εξακολουθεί να έχει μεγάλο πρόβλημα.**

Γι' αυτό το λόγο η συνέχιση της δράσης πάνω στα όσα ορίζουν οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν είναι ένα απλό πρόταγμα, αλλά μια ρεαλιστική στάση που προτρέπει προς την οργάνωση της αναρχικής δράσης για την κοινωνική απελευθέρωση.

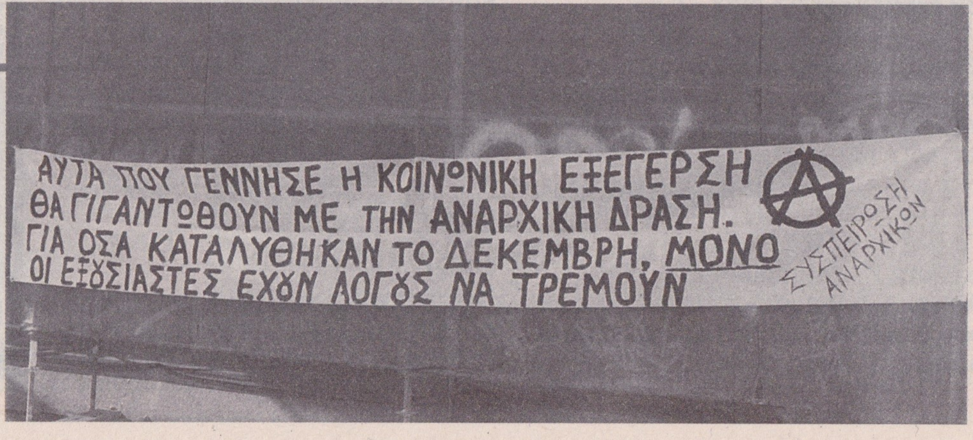
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

23 Ιανουαρίου 2009

Συσπείρωση Αναρχικών (www.anarchy.gr)

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε στην συγκέντρωση 23ης Ιανουαρίου στο Μοναστηράκι για τους φυλακισμένους του Δεκέμβρη

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 2 Ιανουαρίου
Η «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» αναλαμβάνει την ευθύνη για 14 εμπρησμούς το βράδυ της πρωτοχρονιάς σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Σάββατο 3 Ιανουαρίου
ΚΑΒΑΛΑ - ΞΑΝΘΗ
Γίνεται, εισβολή στο σούπερ μάρκετ ΜΑΣΟΥΤΗΣ στην Καβάλα και αφαίρεση προϊόντων. Το ίδιο συμβαίνει και στο σούπερ μάρκετ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ στην Ξάνθη. Και στις δύο περιπτώσεις γίνεται διανομή σε παρακείμενες λαϊκές αγορές. τα οποία μοιράζονται σε λαϊκή αγορά. Την ευθύνη και για τις δυο ενέργειες αναλαμβάνει ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ «ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΩΝ» ΞΑΝΘΗΣ - ΚΑΒΑΛΑΣ.

Κυριακή 4 Ιανουαρίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Εκτοξεύονται τρεις μολότοφ εναντίον του

Επίθεση με πέτρες και μολότοφ γίνεται στο α.τ. Πατησίων.

ΣΟΜΑΛΙΑ
Στρατιώτες προσπαθούν να ληστέψουν τα λιγοστά υπάρχοντα κατοίκων σε συνοικία του Μογκαντίσου. Νεολαίοι τους επιτίθενται με χειροβομβίδες και σκοτώνουν πέντε απ' αυτούς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται φθορές, από ομάδα ατόμων, στα γραφεία της Επιθεώρησης Εργασίας στην οδό Πρ. Κορομηλά. Στο χώρο πετιούνται φειγ-βολάν αλληλεγγύης στην **Κ. Κούνεβα**.

Παρασκευή 9 Ιανουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Μετά το τέλος της σπουδαστικής πορείας στα Προπύλαια, ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Γίνονται ξυλοδαρμοί και αθρόες προσαγωγές, ενώ συλλαμβάνονται δύο διαδηλωτές.

Επίθεση με πέτρες γίνεται στα γραφεία της Ν.Δ στο Α. Καλαμάκι.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται μετά από έκρηξη σε τζιπ αξιωματούχος του «Υπουργείου Εσωτερικών Λένιν» στο Νταγκεστάν. Ακόμα, γίνεται γνωστή η επίθεση με χειροβομβίδες στο σπίτι πράκτορα της FSB στην Ιν-

και οι μπάτσοι απαντούν με δακρυγόνα. Νέα επίθεση δέχονται τα ΜΑΤ στην Καμάρα και από τα δακρυγόνα κομμάτι της πορείας υποχωρεί προς το ΑΠΘ. Σπάζονται τζαμαρίες στο ξενοδοχείο ABC και ο πετροπόλεμος συνεχίζεται απέναντι από το Παλαί ντε Σπορ. Σπάζονται, επίσης, τζάμια σε μηχάνημα του μετρό, στην αίθουσα τελετών του ΑΠΘ και σε πολυτελές τζιπ.

Δευτέρα 12 Ιανουαρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Εκτελούνται δύο κατάσκοποι των αμερικανών στην πόλη Μιρ Αλί. Είχαν απαχθεί πριν μια βδομάδα περίπου από περιοχή του Ουαζιριστάν. Στα στόματά τους βρέθηκαν χαρτονομίσματα των 10 ρουπίων, που υποδηλώνει ότι κατασκόπευαν για χρήματα.

ΧΑΝΙΑ
Πυρπολείται υποκατάστημα του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου και πολυτελές αυτοκίνητο επιχειρηματία. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Εμπρηστές ενάντια στη λήθη».

Τρίτη 13 Ιανουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σημειώνεται έκρηξη στο δικαστικό μέγαρο της πόλης Ναζράν. Σκοτώνονται τουλάχιστον 8 άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός με γκαζάκια στην είσοδο της δημοτικής. αστυνομίας στον Εύοσμο. Αργότερα συλλαμβάνεται ο Η.Ν (ένας από τους 3 καταζητούμενους της υπόθεσης Μποτζατζή), ενώ σύμφωνα με ΜΜΕ αναζητείται άλλο ένα άτομο. Με αφορμή αυτό το γεγονός γίνονται έρευνες σε σπίτια και καφενεία στην περιοχή της Άνω Πόλης. Ο Η.Ν. προφυλακίζεται την ερχόμενη Πέμπτη.

ΛΕΤΟΝΙΑ
Χιλιάδες διαδηλωτές που διαμαρτύρονται για την οικονομική κατάσταση επιτίθενται στο κυνοβούλιο, αρπάζουν προϊόντα από μαγαζιά, πυρπολούν αστυνομικά οχήματα και συγκρούονται με τους μπάτσους για ώρες. Τραυματίζονται 8 άτομα.

Παρασκευή 16 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε αγροτική τράπεζα στην Καλλιθέα Αττικής.

ΙΣΠΑΝΙΑ
Σημειώνεται έκρηξη σε τηλεοπτικό αναμεταδότη κοντά στην πόλη Χερνάνι της Βασκωνίας.

Σάββατο 17 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε Εμπορική τράπεζα στο Ίλιον.

ΛΑΡΙΣΑ
Πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη πραγματοποιείται από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές. Νωρίτερα έχει ξεκινήσει πορεία που έχει οργανωθεί από αριστερούς. Οι μπάτσοι προσπαθούν να

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 2 Ιανουαρίου
Η «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» αναλαμβάνει την ευθύνη για 14 εμπρησμούς το βράδυ της πρωτοχρονιάς σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Σάββατο 3 Ιανουαρίου
ΚΑΒΑΛΑ - ΞΑΝΘΗ
Γίνεται, εισβολή στο σούπερ μάρκετ ΜΑΣΟΥΤΗΣ στην Καβάλα και αφαίρεση προϊόντων. Το ίδιο συμβαίνει και στο σούπερ μάρκετ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ στην Ξάνθη. Και στις δύο περιπτώσεις γίνεται διανομή σε παρακείμενες λαϊκές αγορές. τα οποία μοιράζονται σε λαϊκή αγορά. Την ευθύνη και για τις δυο ενέργειες αναλαμβάνει ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ «ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΩΝ» ΞΑΝΘΗΣ - ΚΑΒΑΛΑΣ.

Κυριακή 4 Ιανουαρίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Εκτοξεύονται τρεις μολότοφ εναντίον του αστυνομικού μεγάρου της πόλης. Αργότερα συλλαμβάνονται τρεις νεαροί που κατηγορούνται για την επίθεση.

ΑΘΗΝΑ
Γίνεται επίθεση στη νομαρχιακή διεύθυνση της ΝΔ στη λεωφ. Αλεξάνδρας. Την ευθύνη αναλαμβάνει με τηλεφώνημα η ομάδα «6 Δεκέμβρη», όπου αναφέρει: «Ήταν μία ενέργεια αλληλεγγύης στους συλληφθέντες των τελευταίων γεγονότων του Δεκέμβρη. Όλα συνεχίζονται. Η πολιτική ηγεσία που οπλίζει τα χέρια των αστυνομικών, που επιδίδεται στα μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα ήταν, είναι και θα είναι στόχος».

Δευτέρα 5 Ιανουαρίου
Αναλαμβάνεται με τηλεφώνημα η ευθύνη

παρχόντα κατοίκων σε συνοικία του Μογκαντίσου. Νεολαίοι τους επιτίθενται με χειροβομβίδες και σκοτώνουν πέντε απ' αυτούς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται φθορές, από ομάδα ατόμων, στα γραφεία της Επιθεώρησης Εργασίας στην οδό Πρ. Κορομηλά. Στο χώρο πετιούνται φειγ-βολάν αλληλεγγύης στην **Κ. Κούνεβα**.

Παρασκευή 9 Ιανουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Μετά το τέλος της σπουδαστικής πορείας στα Προπύλαια, ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Γίνονται ξυλοδαρμοί και αθρόες προσαγωγές, ενώ συλλαμβάνονται δύο διαδηλωτές.

Επίθεση με πέτρες γίνεται στα γραφεία της Ν.Δ στο Α. Καλαμάκι.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται μετά από έκρηξη σε τζιπ αξιωματούχος του «Υπουργείου Εσωτερικών Λένιν» στο Νταγκεστάν. Ακόμα, γίνεται γνωστή η επίθεση με χειροβομβίδες στο σπίτι πράκτορα της FSB στην Ιγκουσετία, καθώς και η ανατίναξη τζιπ του υπουργείου εσωτερικών του Νταγκεστάν στην πόλη Κασαβγιούρτ, που είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν τρεις αξιωματούχοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται καταστροφές και γράφονται συνθήματα στα γραφεία της εταιρείας «ΟΙΚΟΜΕΤ», εργοδότριας εταιρείας της **Κ. Κούνεβα**.

Προξενούνται φθορές στο γραφείο ευρέσεως εργασίας «ADECO» στην οδό Βασ. Γεωργίου. Γράφονται συνθήματα και πετιούνται φειγ-βολάν.

Καλείται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στην Καμάρα το απόγευμα. Συμμετέ-

Δευτέρα 12 Ιανουαρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Εκτελούνται δύο κατάσκοποι των αμερικανών στην πόλη Μιρ Αλί. Είχαν απαχθεί πριν μια βδομάδα περίπου από περιοχή του Ουαζιριστάν. Στα στόματά τους βρέθηκαν χαρτονομίσματα των 10 ρουπίων, που υποδηλώνει ότι κατασκόπευαν για χρήματα.

ΧΑΝΙΑ
Πυρπολείται υποκατάστημα του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου και πολυτελές αυτοκίνητο επιχειρηματία. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Εμπρηστές ενάντια στη λήθη».

Τρίτη 13 Ιανουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σημειώνεται έκρηξη στο δικαστικό μέγαρο της πόλης Ναζράν. Σκοτώνονται τουλάχιστον 8 άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός με γκαζάκια στην είσοδο της δημοτικής. αστυνομίας στον

νται για την οικονομική κατάσταση επιτίθενται στο κυνοβούλιο, αρπάζουν προϊόντα από μαγαζιά, πυρπολούν αστυνομικά οχήματα και συγκρούονται με τους μπάτσους για ώρες. Τραυματίζονται 8 άτομα.

Παρασκευή 16 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε αγροτική τράπεζα στην Καλλιθέα Αττικής.

ΙΣΠΑΝΙΑ
Σημειώνεται έκρηξη σε τηλεοπτικό αναμεταδότη κοντά στην πόλη Χερνάνι της Βασκωνίας.

Σάββατο 17 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε Εμπορική τράπεζα στο Ίλιον.

ΛΑΡΙΣΑ
Πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη πραγματοποιείται από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές. Νωρίτερα έχει ξεκινήσει πορεία που έχει οργανωθεί από αριστερούς. Οι μπάτσοι προσπαθούν να

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

Γίνεται, εισβολή στο σούπερ μάρκετ ΜΑΣΟΥΤΗΣ στην Καβάλα και αφαίρεση προϊόντων. Το ίδιο συμβαίνει και στο σούπερ μάρκετ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ στην Ξάνθη. Και στις δύο περιπτώσεις γίνεται διανομή σε παρακείμενες λαϊκές αγορές. τα οποία μοιράζονται σε λαϊκή αγορά. Την ευθύνη και για τις δυο ενέργειες αναλαμβάνει ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ «ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΩΝ» ΞΑΝΘΗΣ - ΚΑΒΑΛΑΣ.

Κυριακή 4 Ιανουαρίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Εκτοξεύονται τρεις μολότοφ εναντίον του αστυνομικού μεγάρου της πόλης. Αργότερα συλλαμβάνονται τρεις νεαροί που κατηγορούνται για την επίθεση.

ΑΘΗΝΑ
Γίνεται επίθεση στη νομαρχιακή διεύθυνση της ΝΔ στη λεωφ. Αλεξάνδρας. Την ευθύνη αναλαμβάνει με τηλεφώνημα η ομάδα «6 Δεκέμβρη», όπου αναφέρει: «Ήταν μία ενέργεια αλληλεγγύης στους συλληφθέντες των τελευταίων γεγονότων του Δεκέμβρη. Όλα συνεχίζονται. Η πολιτική ηγεσία που οπλίζει τα χέρια των αστυνομικών, που επιδίδεται στα μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα ήταν, είναι και θα είναι στόχος».

Δευτέρα 5 Ιανουαρίου
Αναλαμβάνεται με τηλεφώνημα η ευθύνη για εμπρησμό σε τράπεζα στους Αγ. Αναργύρους το βράδυ της πρωτοχρονιάς. Η ενέργεια έγινε σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα και στους συλληφθέντες του Δεκεμβρίου.

«Ο Αλέξης κι ο Διαμαντής είναι τα νέα παιδιά της Ελλάδας»! Τάδε έφη.. Άννα Διαμαντοπούλου (ΠΑΣΟΚ)! Μας συγκλόνισε όμως και η δήλωση του πρωθυπουργού ότι «οι αστυνομικοί είναι σκληρά εργαζόμενοι»!!

Τετάρτη 7 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε τράπεζα στη λεωφ. Πάρνηθας και σε καφετέρια «Starbucks»..

στα Προπύλαια, ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Γίνονται ξυλοδαρμοί και αθρόες προσαγωγές, ενώ συλλαμβάνονται δύο διαδηλωτές.

Επίθεση με πέτρες γίνεται στα γραφεία της Ν.Δ στο Α. Καλαμάκι.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται μετά από έκρηξη σε τζιπ αξιωματούχος του «Υπουργείου Εσωτερικών Λένιν» στο Νταγκεστάν. Ακόμα, γίνεται γνωστή η επίθεση με χειροβομβίδες στο σπίτι πράκτορα της FSB στην Ινγκουσετία, καθώς και η ανατίναξη τζιπ του υπουργείου εσωτερικών του Νταγκεστάν στην πόλη Κασαβγιούρτ, που είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν τρεις αξιωματούχοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Προξενούνται καταστροφές και γράφονται συνθήματα στα γραφεία της εταιρείας «ΟΙΚΟΜΕΤ», εργοδότριας εταιρείας της **Κ. Κούνεβα**.

Προξενούνται φθορές στο γραφείο ευρέσεως εργασίας «ADECO» στην οδό Βασ. Γεωργίου. Γράφονται συνθήματα και πετιούνται φειγ-βολάν.

Καλείται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στην Καμάρα το απόγευμα. Συμμετέχουν αναρχικοί κι αντιεξουσιαστές με πανό υπέρ των συλληφθέντων της εξέγερσης, καθώς και η κατάληψη της σχολής θεάτρου.
Κατά τη διάρκεια της πορείας «αντιεξουσιαστές» διαδηλωτές από το μπλοκ της σχολής θεάτρου επιτίθενται σε αναρχικούς, αντιεξουσιαστές και άλλους διαδηλωτές, με αφορμή το σπάσιμο τζαμαρίας στο πολυτελές κατάστημα Marks & Spencer. Η κίνηση αυτή αποδοκιμάζεται και φωνάζονται συνθήματα όπως «ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΙ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ».
Κοντά στην Αριστοτέλους μπαίνει φωτιά σε καφάο κάμερας. Στη συνέχεια γίνεται επίθεση με πέτρες στο α.τ. Άνω Πόλης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός με γκαζάκια στην είσοδο της δημοτικής. αστυνομίας στον

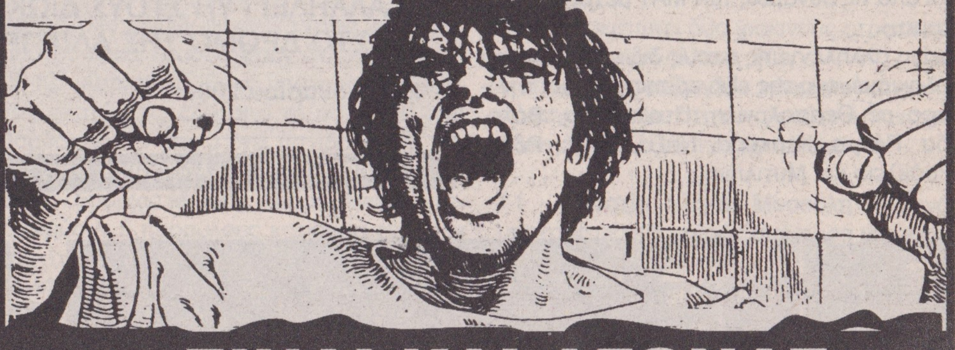
κέμβρη πραγματοποιείται από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές. Νωρίτερα έχει ξεκινήσει πορεία που έχει οργανωθεί από αριστερούς. Οι μπάτσοι προσπαθούν να

ΟΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

μπούν ανάμεσα όταν γίνεται προσέγγιση των δυο πορειών, αλλά αποτρέπονται. Κατά τη διάρκεια της πορείας γράφονται συνθήματα, σπάζονται κάμερες και ATM τραπεζών. Αργότερα, «αγανακτισμένοι πολίτες» προσπαθούν να κατεβάσουν πανώ που έχει αναρτηθεί έξω από την Ιατρική Σχολή. Καταδιώκονται από τους διαδηλωτές και καταφεύγουν στη ζεστή αγκάλη των μπάτσων που βρίσκονται σε κοντινό σημείο. Αργά προς τα μεσάνυχτα γίνεται επίθεση με πέτρες και μολότοφ στο τμήμα μεταγωγών της πόλης που φρουρείται από τη διμοιρία -προστάτη των αγανακτισμένων.

Κυριακή 18 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της τράπεζας Κύπρου στο Χολαργό.

Τρίτη 20 Ιανουαρίου
Παρέμβαση αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη πραγματοποιείται στην πλ. Καπνικαρέας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Ηλία Νικολάου γίνεται στην Καμάρα από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές.

Τετάρτη 21 Ιανουαρίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης στη **Χ. Τονίδου** που συνελήφθη κατά τη διάρκεια συγκρούσεων στα πανεπιστήμια στη Θεσσαλονίκη το 2007. Στη συγκέντρωση καλεί αφίσα της κατάληψης «Δέλτα» καθώς και άλλες αφίσες. Η Τονίδου καταδικάζεται σε 4ετή φυλάκιση με αναστολή. Στο δικαστήριο υποστηρίζει ότι περνούσε τυχαία μέσα από τα πανεπιστήμια και συνελήφθη κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Πέμπτη 22 Ιανουαρίου
Γίνεται εμπρησμός σε όχημα της πρεσβείας της Σ. Αραβίας στο Ν. Ψυχικό.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα 50 περίπου ατόμων κλείνει το δρόμο με πανό και καταστρέφεται καφάο κάμερας στη συμβολή των οδών Π. Μελά και Τσιμισκή.

Γίνεται **πορεία αλληλεγγύης** στην Κ. Κούνεβα που καλείται από συνδικαλιστικές και αριστερές οργανώσεις και από τη «Φάμπρικα Υφανέτ».

ΑΘΗΝΑ
Κατά τη διάρκεια **πορείας αλληλεγγύης** στην **Κ. Κούνεβα** σημειώνονται επιθέσεις διαδηλωτών με πέτρες και μολότοφ στους μπάτσους έξω από το υπουργείο απασχόλησης, με αποτέλεσμα να πέσουν δακρυγόνα. Η πορεία κόβεται στη μέση. Ένα τμήμα της κατευθύνεται στην Ομόνοια κι ένα άλλο προς το Γκάζι. Εκεί, καταστρέφονται διάφορα καταστήματα.

Παρασκευή 23 Ιανουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Γίνεται επίθεση με μολότοφ σε γραφεία της Αγροτικής τράπεζας κοντά στο σταθμό Λαρίσης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου γίνεται στα Προπύλαια του Πανεπιστήμιου της Αθήνας. Την εκδήλωση οργανώνει η Συσπείρωση Αναρχικών. Αναρτώνται πανώ που γράφουν ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ και ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ, ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ. Παράλληλα με την μικροφωνική απ' όπου διαβάζονται κείμενα υπάρχει προβολή βίντεο από τις συγκρούσεις του Δεκέμβρη ενώ μοιράζονται εφημερίδες και προκηρύξεις στο διερχόμενο κόσμο.

Σάββατο 24 Ιανουαρίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση στο Μονα-

στην κατάληψη «Terra Incognita».

Δευτέρα 26 Ιανουαρίου
Συνεργεία του Δήμου Αθηναίων κόβουν τα ξημερώματα τα δέντρα στο παρκάκι των οδών Κύπρου και Πατησίων. Όταν συγκεντρώνονται οι κάτοικοι, τα ΜΑΤ αναλαμβάνουν να τους «απωθήσουν». Το απόγευμα ξεσπούν συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Στις συγκρούσεις συμμετέχουν κάτοικοι και αλληλέγγυοι. Η Πατησίων κλείνεται και σπάζονται με πέτρες περιπολικά στα Α.Τ. Κυψέλης και Αγ. Παντελεήμονα, μετά από επιθέσεις των διαδηλωτών.

ΚΕΡΚΥΡΑ
Ισχυρή έκρηξη βόμβας συγκλονίζει τα ξημερώματα τα ΧΥΤΑ της Λευκίμμης.

Τρίτη 27 Ιανουαρίου
Πορεία πραγματοποιούν οι κάτοικοι της Κυψέλης προς το Δημαρχείο της Αθήνας, διαμαρτυρόμενοι για το κόψιμο των δέντρων στο παρκάκι των οδών Κύπρου και Πατησίων.

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
ΚΡΗΤΗ
Μια ομάδα περίπου σαράντα ατόμων ει-

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε από μαθητές τις μέρες του Δεκέμβρη

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ...

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου ο 15χρονος Αλέξης στα Εξάρχεια. Αφού μυριστούν το αίμα, αμέσως δραστηριοποιούνται τα κοράκια της εξουσίας (δημοσιογράφοι και λοιποί καραγκιόζηδες) και σπεύδουνε να δηλώσουνε την λύπη τους για «τον άδικο χαμό του μικρού». Η μνήμη του μαθητή ξεφτιλίζεται στα τηλεοπτικά παράθυρα και στις αστικές φυλλάδες ενώ όλοι οι κρατικοί φορείς δηλώνουνε σοκαρισμένοι και ζη-

μαθητές οι οποίοι γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια την προπαγάνδα των τηλεοράσεων, εφημερίδων καθώς και τις οδηγίες κομμάτων, όπως αυτή των ρουφιάνων του ΚΚΕ, και πετροβολούν τα κρατικά γουρούνια στην ψύχρα. Δεν είναι δυνατόν τα διάφορα «συντονιστικά μαθητών» και διάφορες άλλες κομματικές οργανώσεις (μαθητικές ή μη) να προσπαθούνε να «μαζέψουνε» και να καταστείλουν, ζηλεύοντας τον ρόλο των μπάτσων, τους συ-

Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της τράπεζας Κύπρου στο Χολαργό.

Τρίτη 20 Ιανουαρίου
Παρέμβαση αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Δεκέμβρη πραγματοποιείται στην πλ. Καπνικαρέας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Ηλία Νικολάου γίνεται στην Καμάρα από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές.

Τετάρτη 21 Ιανουαρίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης στη **Χ. Τονίδου** που συνελήφθη κάμερας στη συμβολή των οδών Π. Μελά και Τσιμισκή.

Γίνεται **πορεία αλληλεγγύης** στην Κ. Κούνεβα που καλείται από συνδικαλιστικές και αριστερές οργανώσεις και από τη «Φάμπρικα Υφανέτ».

ΑΘΗΝΑ
Κατά τη διάρκεια **πορείας αλληλεγγύης** στην **Κ. Κούνεβα** σημειώνονται επιθέσεις διαδηλωτών με πέτρες και μολότοφ στους μπάτσους έξω από το υπουργείο απασχόλησης, με αποτέλεσμα να πέσουν δακρυγόνα. Η πορεία κόβεται στη μέση. Ένα τμήμα της κατευθύνεται στην Ομόνοια κι

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ και ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΘΑ ΓΙΓΑΝΤΩΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, ΓΙΑ ΟΣΑ ΚΑΤΑΛΥΘΗΚΑΝ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ, ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ. Παράλληλα με την μικροφωνική απ' όπου διαβάζονται κείμενα υπάρχει προβολή βίντεο από τις συγκρούσεις του Δεκέμβρη ενώ μοιράζονται εφημερίδες και προκηρύξεις στο διερχόμενο κόσμο.

Σάββατο 24 Ιανουαρίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση στο Μοναστηράκι και ακολουθεί πορεία αλληλεγγύης στους προφυλακισμένους και διωκόμενους της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη (βλ. σελ. 7).

Κυριακή 25 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τα ξημερώματα γίνεται επίθεση από ομάδα ατόμων με μολότοφ εναντίον κλούβας των ΜΑΤ που είναι σταθμευμένη στην οδό Αγγελάκη.

Προβολή και συναυλία αλληλεγγύης γίνεται

ξημερώματα τα ΧΥΤΑ της Λευκίμμης.

Τρίτη 27 Ιανουαρίου
Πορεία πραγματοποιούν οι κάτοικοι της Κυψέλης προς το Δημαρχείο της Αθήνας, διαμαρτυρόμενοι για το κόψιμο των δέντρων στο παρκάκι των οδών Κύπρου και Πατησίων.

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
ΚΡΗΤΗ
Μια ομάδα περίπου σαράντα ατόμων εισβάλει σε σούπερ μάρκετ, στη λεωφόρο Ιωνίας του Ηρακλείου και αφού αφαιρεί τρόφιμα, απορρυπαντικά και άλλα είδη, τα μοιράζει σε περαστικούς.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι και όλες καλά

Κύκλος Σύνταξης

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε από μαθητές τις μέρες του Δεκέμβρη

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ...

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου ο 15χρονος Αλέξης στα Εξάρχεια. Αφού μυριστούν το αίμα, αμέσως δραστηριοποιούνται τα κοράκια της εξουσίας (δημοσιογράφοι και λοιποί καραγκιόζηδες) και σπεύδουνε να δηλώσουνε την λύπη τους για «τον άδικο χαμό του μικρού». Η μνήμη του μαθητή ξεφτιλίζεται στα τηλεοπτικά παράθυρα και στις αστικές φυλλάδες ενώ όλοι οι κρατικοί φορείς δηλώνουνε σοκαρισμένοι και ζητούν τη παραδειγματική τιμωρία του ειδικού φρουρού. Φυσικά και δεν μας συγκινούν οι υποκριτικές φωνές τους και τα ψεύτικα «δάκρυα» τους που ως στόχο έχουνε μόνο να αυξήσουνε την τηλεθέαση των καναλιών υπηρετώντας πιστά τα μεγαλοαφεντικά τους ενώ οι ίδιοι θα απολαμβάνουν την ζωούλα τους. Εξ άλλου έχουν αποδείξει πάμπολλες φορές ότι η ανθρώπινη ζωή γι' αυτούς δεν έχει καμιά αξία και ουσιαστικά δεν δίνουν δεκάρα για τον κάθε Αλέξη.

Ξαφνικά όλη η χώρα φλέγεται. Η φωτιά ζεσταίνει τις νύχτες των εξεγερμένων (μικρών και μεγάλων) κρατώντας τους συντροφιά και συμπαρασύροντας τους στον μαγευτικό χορό της εξέγερσης. Μπάτσοι, τράπεζες, κρατικοί και εμπορικοί στόχοι δέχονται επίθεση από τον εξαγριωμένο κόσμο και πυρπολούνται. Η μνήμη του Αλέξη διατηρείται ζωντανή μέσα από την δυναμική σύγκρουση των «βάνδαλων και ταραχοποιών», πίσω από τα οδοφράγματα που υψώνονται στους δρόμους των πόλεων. Χάος και αναρχία παντού. Το κράτος και τα τσιράκια του στην κυριολεξία τρέχουν να κρυφτούν! Οι εικόνες των συγκρούσεων κάνουν το γύρο του κόσμου διαφημίζοντας σε παγκόσμιο επίπεδο την Ελλάδα.

μαθητές οι οποίοι γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια την προπαγάνδα των τηλεοράσεων, εφημερίδων καθώς και τις οδηγίες κομμάτων, όπως αυτή των ρουφιάνων του ΚΚΕ, και πετροβολούν τα κρατικά γουρούνια στην ψύχρα. Δεν είναι δυνατόν τα διάφορα «συντονιστικά μαθητών» και διάφορες άλλες κομματικές οργανώσεις (μαθητικές ή μη) να προσπαθούνε να «μαζέψουνε» και να καταστείλουν, ζηλεύοντας τον ρόλο των μπάτσων, τους συνομηλίκους τους που δεν έχουνε κανέναν άλλο στόχο από το να συγκρουστούν με τους μπάτσους και να μην επιδίδονται σε καθιστικές διαμαρτυρίες ή να προσφέρουνε λουλούδια στους ένστολους δολοφόνους (όλη η ξεφτίλα στο μεγαλείο της). Χιλιάδες μαθητές καταλαμβάνουν τα σχολεία, βγαίνουν στους δρόμους, επιτίθενται σε μπατσικά τμήματα και γεύονται την χαρά της εξέγερσης. Αυτοί οι ανυπότακτοι, «μπαχαλάκηδες» όπως τους χαρακτηρίζουν, χαλάνε κάθε είδους παθητικότητα και απραξία και ξυπνάν εφιαλτικές μνήμες στους δήμιους των ζωών μας.

Οι πορείες, οι καταλήψεις συνεχίζονται σε όλη την Ελλάδα. Αγωνιστικούς χαιρετισμούς σε όλους τους ταραχοποιούς μαθητές που αυθόρμητα και χωρίς καμιά καθοδήγηση βγήκαν-βγαίνουν στους δρόμους, σε όλους αυτούς τους συμμαθητές μας που δεν συνετίζονται ούτε χειραγωγούνται από κανέναν αρχηγό και καμιά οργάνωση, σε εκείνα τα παιδιά που νιώθουνε την ανάγκη να πάρουν θέση στα οδοφράγματα για τον θάνατο ενός άγνωστου φίλου τους, σε εκείνους που δεν γουστάρουνε να ζούνε με νόμους και θεσμούς αλλά να είναι ελεύθεροι...

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε από μαθητές τις μέρες του Δεκέμβρη

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ...

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου ο 15χρονος Αλέξης στα Εξάρχεια. Αφού μυριστούν το αίμα, αμέσως δραστηριοποιούνται τα κοράκια της εξουσίας (δημοσιογράφοι και λοιποί καραγκιόζηδες) και σπεύδουνε να δηλώσουνε την λύπη τους για «τον άδικο χαμό του μικρού». Η μνήμη του μαθητή ξεφτιλίζεται στα τηλεοπτικά παράθυρα και στις αστικές φυλλάδες ενώ όλοι οι κρατικοί φορείς δηλώνουνε σοκαρισμένοι και ζητούν τη παραδειγματική τιμωρία του ειδικού φρουρού. Φυσικά και δεν μας συγκινούν οι υποκριτικές φωνές τους και τα ψεύτικα «δάκρυα» τους που ως στόχο έχουνε μόνο να αυξήσουνε την τηλεθέαση των καναλιών υπηρετώντας πιστά τα μεγαλοαφεντικά τους ενώ οι ίδιοι θα απολαμβάνουν την ζωούλα τους. Εξ άλλου έχουν αποδείξει πάμπολλες φορές ότι η ανθρώπινη ζωή γι' αυτούς δεν έχει καμιά αξία και ουσιαστικά δεν δίνουν δεκάρα για τον κάθε Αλέξη.

Ξαφνικά όλη η χώρα φλέγεται. Η φωτιά ζεσταίνει τις νύχτες των εξεγερμένων (μικρών και μεγάλων) κρατώντας τους συντροφιά και συμπαρασύροντας τους στον μαγευτικό χορό της εξέγερσης. Μπάτσοι, τράπεζες, κρατικοί και εμπορικοί στόχοι δέχονται επίθεση από τον εξαγριωμένο κόσμο και πυρπολούνται. Η μνήμη του Αλέξη διατηρείται ζωντανή μέσα από την δυναμική σύγκρουση των «βάνδαλων και ταραχοποιών», πίσω από τα οδοφράγματα που υψώνονται στους δρόμους των πόλεων. Χάος και αναρχία παντού. Το κράτος και τα τσιράκια του στην κυριολεξία τρέχουν να κρυφτούν! Οι εικόνες των συγκρούσεων κάνουν το γύρο του κόσμου διαφημίζοντας σε παγκόσμιο επίπεδο την Ελλάδα.

Με δεδομένη την όλη κατάσταση, κόμματα και κάθε λογής 'ειδικοί' αναλυτές κραυγάζουν για ειρηνικές διαδηλώσεις και δράσεις καταδικάζοντας κάθε πράξη βίας που, όπως δηλώνουν, βεβηλώνει την μνήμη του νεκρού ενώ ταυτόχρονα δημιουργείται ένα γενικότερο κλίμα τρομοκρατίας , όπως για παράδειγμα διαδίδονται φήμες για την κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης ή την ενεργοποίηση του στρατού που ως στόχο έχουν να εμποδίσουν τον κόσμο να βγει στον δρόμο.

Ανάμεσα στους εξεγερμένους και παρά πολλοί μαθητές οι οποίοι γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια την προπαγάνδα των τηλεοράσεων, εφημερίδων καθώς και τις οδηγίες κομμάτων, όπως αυτή των ρουφιάνων του ΚΚΕ, και πετροβολούν τα κρατικά γουρούνια στην ψύχρα. Δεν είναι δυνατόν τα διάφορα «συντονιστικά μαθητών» και διάφορες άλλες κομματικές οργανώσεις (μαθητικές ή μη) να προσπαθούνε να «μαζέψουνε» και να καταστείλουν, ζηλεύοντας τον ρόλο των μπάτσων, τους συνομηλίκους τους που δεν έχουνε κανέναν άλλο στόχο από το να συγκρουστούν με τους μπάτσους και να μην επιδίδονται σε καθιστικές διαμαρτυρίες ή να προσφέρουνε λουλούδια στους ένστολους δολοφόνους (όλη η ξεφτίλα στο μεγαλείο της). Χιλιάδες μαθητές καταλαμβάνουν τα σχολεία, βγαίνουν στους δρόμους, επιτίθενται σε μπατσικά τμήματα και γεύονται την χαρά της εξέγερσης. Αυτοί οι ανυπότακτοι, «μπαχαλάκηδες» όπως τους χαρακτηρίζουν, χαλάνε κάθε είδους παθητικότητα και απραξία και ξυπνάν εφιαλτικές μνήμες στους δήμιους των ζωών μας.

Οι πορείες, οι καταλήψεις συνεχίζονται σε όλη την Ελλάδα. Αγωνιστικούς χαιρετισμούς σε όλους τους ταραχοποιούς μαθητές που αυθόρμητα και χωρίς καμιά καθοδήγηση βγήκαν-βγαίνουν στους δρόμους, σε όλους αυτούς τους συμμαθητές μας που δεν συνετίζονται ούτε χειραγωγούνται από κανέναν αρχηγό και καμιά οργάνωση, σε εκείνα τα παιδιά που νιώθουνε την ανάγκη να πάρουν θέση στα οδοφράγματα για τον θάνατο ενός άγνωστου φίλου τους, σε εκείνους που δεν γουστάρουνε να ζούνε με νόμους και θεσμούς αλλά να είναι ελεύθεροι...

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ Ο,ΤΙ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ ΝΑ ΦΟΒΑΣΤΕ

ΝΑ ΣΒΗΣΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΜΗ ΒΙΑΣ

ΒΑΝΔΑΛΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

στο διερχόμενο κόσμο.

Σάββατο 24 Ιανουαρίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση στο Μοναστηράκι και ακολουθεί πορεία αλληλεγγύης στους προφυλακισμένους και διωκόμενους της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη (βλ. σελ. 7).

Κυριακή 25 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τα ξημερώματα γίνεται επίθεση από ομάδα ατόμων με μολότοφ εναντίον κλούβας των ΜΑΤ που είναι σταθμευμένη στην οδό Αγγελάκη.

Προβολή και συναυλία αλληλεγγύης γίνεται ντρων στο παρκάκι των οδών Κύπρου και Πατησίων.

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
ΚΡΗΤΗ
Μια ομάδα περίπου σαράντα ατόμων εισβάλει σε σούπερ μάρκετ, στη λεωφόρο Ιωνίας του Ηρακλείου και αφού αφαιρεί τρόφιμα, απορρυπαντικά και άλλα είδη, τα μοιράζει σε περαστικούς.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι και όλες καλά

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟΑΠΟ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η βαρβαρότητα εκδηλώνεται για άλλη μια φορά... Αδιάκριτοι βομβαρδισμοί με βόμβες φωσφόρου από τους κατοχικούς... Συνέχιση της αντίστασης από τους παλαιστινίους... Οι κατοχικές δυνάμεις του Ισραήλ επιλέγουν να πραγματοποιήσουν νέα βάρβαρη επιδρομή μεγάλης κλίμακας πριν την Πρωτοχρονιά. Οι τρομοκρατικές και γενοκτονικές αυτές επιχειρήσεις γίνονται με την πλήρη έγκριση των συμμάχων τους, αφού ελάχιστοι καταδικάζουν τις επιθέσεις. Η τσεχική, μάλιστα, προεδρία της ΕΕ μιλά για «άμυνα» του Ισραήλ! Μετά από λίγο διορθώνει κάπως τις δηλώσεις της. Ούτε ο γραμματέας του ΟΗΕ δεν μίλησε για το βομβαρδισμό του σχολείου. Τα κροκοδείλια δάκρυα, που χύνουν πότε-πότε δε συγκινούν φυσικά, ούτε στο ελάχιστο, τους κατοχικούς, που προσβλέπουν στην πτώση της ΧΑΜΑΣ. Δε διστάζουν να βομβαρδίσουν ακόμα και νοσοκομεία. Η εκπρόσωπος του κατοχικού στρατού δε σταματά, σε επίδειξη θράσους, να προκαλεί, μετά τις δηλώσεις ότι «υπάρχουν αρκετά τρόφιμα και φάρμακα στη Γάζα».

Στις 9 Ιανουαρίου λήγει η προεδρία του υπάλληλου του Ισραηλινού κράτους στην Δ. Όχθη, Αμπάς.

Στην άνιση μάχη που δίνουν οι Παλαιστίνιοι δεν αρκούν μόνο οι «ανθρωπιστικές βοήθειες»...

3/1: Αργά το βράδυ οι Ταξιαρχίες Κασάμ αιχμαλωτίζουν δύο κατοχικούς στην περιοχή Τζαμπάλ Αλ-Ραΐς, ανατολικά της Γάζας και τους μεταφέρουν σε ασφαλές σημείο. • βορειοδυτικά της Μπέιτ Λαχία.

5/1: Ένας πύραυλος πέφτει στο Σντερότ και άλλοι στο Sha'er Hanegev και στον οικισμό Εσκόλ, συνολικά 41. • Δύο τανκ καταστρέφονται με ρουκέτες Β-29. Άλλα 7 τανκ καταστρέφονται από τις Ταξιαρχίες Quds. • Ελικόπτερο των ισραηλινών καταρρίπτεται με ρουκέτα και ο πιλότος το εγκαταλείπει. • Επίλεκτη ομάδα των κατοχικών εγκλωβίζεται σε κτίριο στη βόρεια Λωρίδα της Γάζας από τους μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ. Το κτίριο είναι παγιδευμένο και σκοτώνονται έτσι τουλάχιστον 10 κατοχικοί, ενώ άλλοι 30 τραυματίζονται. Σε άλλη επίθεση οι μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ καταρρίπτουν μη επανδρωμένο κατασκοπευτικό αεροσκάφος. • Μετά από 8 μέρες βομβαρδισμών και δύο μέρες χερσαίας εισβολής, οι πύραυλοι της παλαιστινιακής αντίστασης κτυπούν ακόμα πιο βαθιά στο έδαφος του Ισραήλ.

6/1: Τους 520 φτάνουν οι νεκροί Παλαιστίνιοι και τους 2500 οι τραυματίες μετά από 10 μέρες ισραηλινής επιθετικότητας. • Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν νοσηλευτικές εγκαταστάσεις στη Γάζα.

7/1: Μια ολόκληρη οικογένεια Παλαιστινίων αφανίζεται στη Γάζα ύστερα από βομβαρδισμό.

8/1: Πύραυλοι Κατιούσα εκτοξεύονται από το νότιο Λίβανο προς τις περιοχές Ναχαρίγια και Σλόμι του Ισραήλ. Τραυματίζονται τουλάχιστον 5 ισραηλινοί. • Στέλεχος της ΦΑΤΑΧ στη Γάζα διαψεύδει πληροφορίες ισραηλινών εφημερίδων ότι η ΧΑΜΑΣ έχει σκοτώσει 40 μέλη της ΦΑΤΑΧ. • Πάνω από 30 είναι οι νεκροί κατοχικοί τις τελευταίες μέρες. • Οδηγός του ΟΗΕ που μεταφέρει βοήθεια σκοτώνεται από κατοχικούς στο πέρασμα του Ερέζ.

9/1: Σκοτώνονται 4 κατοχικοί από ελεύθερους σκοπευτές των Ταξιαρχιών Κασάμ. Άλλοι 8 κατοχικοί σκοτώνονται στη γειτονιά Σαλατίν της Μπειτ Λαχιά. • Πύραυλος Grad εκτοξεύεται στην αεροπορική βάση Ταλ-Νοβ,

12/1: Η εισβολή συνεχίζεται σε τρεις συνοικίες της Γάζας, όπου συναντούν σφοδρή αντίσταση τα ανθρωποειδή του Ισραήλ. • Στη Δ. Όχθη, κοντά στο Αλ-Καλίλ, κατοχικοί δέχονται πυρά από παλαιστινίους και τραυματίζονται τρεις. Οι κατοχικοί αμέσως επικοινωνούν με τον τσάτσο τους στην περιοχή, τον Αμπάς, προκειμένου να βρεθούν οι δράστες. • Αντιστασιακές οργανώσεις καλούν σε δυναμική αντίσταση στη Δ. Όχθη.

13/1: Σφοδρή αντίσταση συναντούν οι κατοχικές δυνάμεις, στην προσπάθειά τους να προελάσουν στην περιοχή Τελ Αλ-Ισλάμ της Γάζας. Οι παλαιστίνιοι αντάρτες κατορθώνουν να ανατινάξουν 10 τανκ. • Με 4 βόμβες, 15 όλμους και μία ρουκέτα απαντούν οι Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ στην προσπάθεια των κατοχικών να εισβάλουν στο Κουζάα, περιοχή ανατολικά του Καν Γιουνίς, σκοτώνοντας κάποιους απ' αυτούς.

14/1: Η ΧΑΜΑΣ κάνει γνωστό ότι 200 μέλη της έχουν συλληφθεί από τους μπάτσους της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δ. Όχθη. • Εποικος δολοφονεί ένα 17χρονο αγόρι, όταν δέχεται επίθεση με πέτρες. Άλλος ένας παλαιστίνιος σκοτώνεται από κατοχικούς στη Δ. Όχθη.

• Σφοδρές μάχες διεξάγονται στην περιοχή Ταλ Αλ-Χαβά της νότιας Γάζας. Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν εγκαταστάσεις του ΟΗΕ στην πόλη. • Σκληροπυρηνικοί ισραηλινοί προτείνουν τη ρίψη πυρηνικών στη Λωρίδα της Γάζας.

15/1: Νέες ρουκέτες, που πιθανότατα θα εκτοξεύονταν εναντίον του Ισραήλ, ανακαλύπτονται από το λιβανικό στρατό σε έδαφος του Λιβάνου. • Βομβαρδίζεται νοσοκομείο στη Γάζα, από τους ισραηλινούς. Μέσα στο

16/1: Ένας παλαιστίνιος δολοφονείται από κατοχικούς στη Χεβρώνα, κατά τη διάρκεια πορείας.

18/1: Εκτοξεύονται ρουκέτες εναντίον του Σντερότ.

Οι κατοχικοί, αφού αναχαιτίστηκαν από τη δυναμική αντίσταση των ανταρτών στη Λωρίδα της Γάζας, συνεχίζουν την τρομοκρατική τους δράση εναντίον των αγωνιζόμενων παλαιστινίων. Κανείς πλέον δεν αρνείται ότι χρησιμοποιήθηκαν «απαγορευμένες» βόμβες φωσφόρου στη νέα σφαγή στη Γάζα. Οργανώσεις όπως η Διεθνής Αμνηστία μιλούν για «έγκλημα πολέμου», αλλά μέχρι εκεί. Παράλληλα, τουλάχιστον 35.000 παλαιστίνιοι έχουν μείνει άστεγοι. Η Παλαιστινιακή Αρχή στη Δ. Όχθη στέκεται ατάλαντευτα στο πλευρό του Ισραήλ, πριν και μετά τις σφαγές.

19/1: Αξιωματούχοι στη Λωρίδα της Γάζας κατηγορούν τη ΦΑΤΑΧ ως συνένοχη στη δολοφονία του Σαγίντ Σιάμ, υπουργού εσωτερικών, από τους κατοχικούς.

20/1: Ιορδανοί γιατροί που επιστρέφουν από τη Λωρίδα δηλώνουν ότι το 90% των τραυμάτων των παλαιστινίων προέρχεται από βόμβες φωσφόρου.

21/1: Συλλαμβάνονται επτά παλαιστίνιοι σε χωριό της Ναμπλούς. • Στο Καν Γιουνίς κατεδαφίζονται 100 σπίτια από κατοχικούς.

22/1: Τραυματίζονται παλαιστίνιοι από πυρά που προέρχονται από ισραηλινά σκάφη που πλέουν ανοιχτά της Λωρίδας της Γάζας. • Ένα βρέφος τραυματίζεται στη Γάζα από πυρά ελεύθερου σκοπευτή. • Το υπουργείο εσωτερικών της ΧΑΜΑΣ ανακοινώνει τη σύλληψη δεκάδων κατασκόπων, που έδιναν πληροφορίες στο Ισραήλ για τις θέσεις μαχητών κατά τις τελευταίες μάχες.

23/1: Τέσσερις μαχητές της Ισλαμικής Τζιχάντ ξεκινούν απεργία πείνας σε φυλακές της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δ. Όχθη. • Ανατινάζεται με βόμβα το σπίτι του Αμπντέλ Σατάρ-Κασέμ, καθηγητή του πανεπιστημίου της Ναμπλούς στη Δ. Όχθη. Ο Κασεμ είχε κριτικάρει δημόσια την Παλαιστινιακή Αρχή σε τηλεοπτική εκπομπή μόλις πριν από λίγες ώρες. • Στην Τουλκαρέμ γίνονται νέες συλ-

Η βαρβαρότητα εκδηλώνεται για άλλη μια φορά... Αδιάκριτοι βομβαρδισμοί με βόμβες φωσφόρου από τους κατοχικούς... Συνέχιση της αντίστασης από τους παλαιστινίους... Οι κατοχικές δυνάμεις του Ισραήλ επιλέγουν να πραγματοποιήσουν νέα βάρβαρη επιδρομή μεγάλης κλίμακας πριν την Πρωτοχρονιά. Οι τρομοκρατικές και γενοκτονικές αυτές επιχειρήσεις γίνονται με την πλήρη έγκριση των συμμάχων τους, αφού ελάχιστοι καταδικάζουν τις επιθέσεις. Η τσεχική, μάλιστα, προεδρία της ΕΕ μιλά για «άμυνα» του Ισραήλ! Μετά από λίγο διορθώνει κάπως τις δηλώσεις της. Ούτε ο γραμματέας του ΟΗΕ δεν μίλησε για το βομβαρδισμό του σχολείου. Τα κροκοδείλια δάκρυα, που χύνουν πότε-πότε δε συγκινούν φυσικά, ούτε στο ελάχιστο, τους κατοχικούς, που προσβλέπουν στην πτώση της ΧΑΜΑΣ. Δε διστάζουν να βομβαρδίσουν ακόμα και νοσοκομεία. Η εκπρόσωπος του κατοχικού στρατού δε σταματά, σε επίδειξη θράσους, να προκαλεί, μετά τις δηλώσεις ότι «υπάρχουν αρκετά τρόφιμα και φάρμακα στη Γάζα».

Στις 9 Ιανουαρίου λήγει η προεδρία του υπάλληλου του Ισραηλινού κράτους στην Δ. Όχθη, Αμπάς.

Στην άνιση μάχη που δίνουν οι Παλαιστίνιοι δεν αρκούν μόνο οι «ανθρωπιστικές βοήθειες»...

3/1: Αργά το βράδυ οι Ταξιαρχίες Κασάμ αιχμαλωτίζουν δύο κατοχικούς στην περιοχή Τζαμπάλ Αλ-Ραΐς, ανατολικά της Γάζας και τους μεταφέρουν σε ασφαλές σημείο. • Στη γειτονιά Ζαϊτούν γίνεται σφοδρή μάχη και σκοτώνονται πέντε κατοχικοί, ενώ τραυματίζονται 29. • Συνολικά 12 παλαιστίνιοι σκοτώνονται σήμερα, ανάμεσά τους μια γυναίκα κι ένα παιδί.

4/1: Νωρίς το πρωί σκοτώνεται ένα βρέφος και δύο μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ από βομβαρδισμό. • Διαδηλωτής σκοτώνεται από κατοχικούς σε πορεία στην Καλκίλια, στη Δ. Όχθη. • Οι Ταξιαρχίες Κασάμ συνεχίζουν να αντιστέκονται. Κοντά στο πέρασμα Μπέιτ Χανούν πυροδοτούν βόμβα εναντίον κατοχικών. Άλλες βόμβες πυροδοτούνται στο προάστιο Αλ Ζαϊτούν, και στην περιοχή Αλάτρα,

γκαταλείπει. • Επίλεκτη ομάδα των κατοχικών εγκλωβίζεται σε κτίριο στη βόρεια Λωρίδα της Γάζας από τους μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ. Το κτίριο είναι παγιδευμένο και σκοτώνονται έτσι τουλάχιστον 10 κατοχικοί, ενώ άλλοι 30 τραυματίζονται. Σε άλλη επίθεση οι μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ καταρρίπτουν μη επανδρωμένο κατασκοπευτικό αεροσκάφος. • Μετά από 8 μέρες βομβαρδισμών και δύο μέρες χερσαίας εισβολής, οι πύραυλοι της παλαιστινιακής αντίστασης κτυπούν ακόμα πιο βαθιά στο έδαφος του Ισραήλ.

6/1: Τους 520 φτάνουν οι νεκροί Παλαιστίνιοι και τους 2500 οι τραυματίες μετά από 10 μέρες ισραηλινής επιθετικότητας. • Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν νοσηλευτικές εγκαταστάσεις στη Γάζα.

7/1: Μια ολόκληρη οικογένεια Παλαιστινίων αφανίζεται στη Γάζα ύστερα από βομβαρδισμό.

8/1: Πύραυλοι Κατιούσα εκτοξεύονται από το νότιο Λίβανο προς τις περιοχές Ναχαρίγια και Σλόμι του Ισραήλ. Τραυματίζονται τουλάχιστον 5 ισραηλινοί. • Στέλεχος της ΦΑΤΑΧ στη Γάζα διαψεύδει πληροφορίες ισραηλινών εφημερίδων ότι η ΧΑΜΑΣ έχει σκοτώσει 40 μέλη της ΦΑΤΑΧ. • Πάνω από 30 είναι οι νεκροί κατοχικοί τις τελευταίες μέρες. • Οδηγός του ΟΗΕ που μεταφέρει βοήθεια σκοτώνεται από κατοχικούς στο πέρασμα του Ερέζ.

9/1: Σκοτώνονται 4 κατοχικοί από ελεύθερους σκοπευτές των Ταξιαρχιών Κασάμ. Άλλοι 8 κατοχικοί σκοτώνονται στη γειτονιά Σαλατίν της Μπειτ Λαχιά. • Πύραυλος Grad εκτοξεύεται στην αεροπορική βάση Ταλ-Νοβ, 45 χλμ. από τη Γάζα.

10/1: Σκοτώνονται τρεις παλαιστίνιοι τις πρωινές ώρες από βομβαρδισμούς και καταστρέφονται πολλά σπίτια στο Καν Γιουνίς και στη Ράφα. Ο αριθμός των νεκρών ξεπερνά τους 800. • Διαδηλώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιούνται σε πολλές πόλεις της Παλαιστίνης, σε αραβικές χώρες, σε Ινδία, Πακιστάν, Τουρκία κ.ά. Στη Δ. Όχθη, μπάτσοι του Αμπάς απαγορεύουν μια πορεία από τζαμί.

11/1: Σύμφωνα με ισραηλινούς, στρατεύματα στα υψώματα του Γκολάν δέχτηκαν πυρά από τη μεριά του συριακού εδάφους.

ελάσουν στην περιοχή Τελ Αλ-Ισλάμ της Γάζας. Οι παλαιστίνιοι αντάρτες κατορθώνουν να ανατινάξουν 10 τανκ. • Με 4 βόμβες, 15 όλμους και μία ρουκέτα απαντούν οι Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ στην προσπάθεια των κατοχικών να εισβάλουν στο Κουζάα, περιοχή ανατολικά του Καν Γιουνίς, σκοτώνοντας κάποιους απ' αυτούς.

14/1: Η ΧΑΜΑΣ κάνει γνωστό ότι 200 μέλη της έχουν συλληφθεί από τους μπάτσους της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δ. Όχθη. • Εποικος δολοφονεί ένα 17χρονο αγόρι, όταν δέχεται επίθεση με πέτρες. Άλλος ένας παλαιστίνιος σκοτώνεται από κατοχικούς στη Δ. Όχθη.

• Σφοδρές μάχες διεξάγονται στην περιοχή Ταλ Αλ-Χαβά της νότιας Γάζας. Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν εγκαταστάσεις του ΟΗΕ στην πόλη. • Σκληροπυρηνικοί ισραηλινοί προτείνουν τη ρίψη πυρηνικών στη Λωρίδα της Γάζας.

15/1: Νέες ρουκέτες, που πιθανότατα θα εκτοξεύονταν εναντίον του Ισραήλ, ανακαλύπτονται από το λιβανικό στρατό σε έδαφος του Λιβάνου. • Βομβαρδίζεται νοσοκομείο στη Γάζα, από τους ισραηλινούς. Μέσα στο νοσοκομείο βρίσκονται 700 άμαχοι Παλαιστίνιοι. • Ο αριθμός των νεκρών φτάνει πλέον τους 1.040 ανάμεσά τους και περισσότερα από 300 παιδιά και των τραυματιών σε 5.000. • Οι Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ σκοτώνουν ομάδα κατοχικών που κρύβεται μέσα σε παλαιστινιακό σπίτι. • Πολλές ρουκέτες και πύραυλοι Grad εκτοξεύονται εναντίον του Ασκελόν και του Ασντόντ, όπου καταστρέφεται εργοστάσιο χημικών. • Εκτοξεύονται τέσσερεις πύραυλοι από το Χασμπάγια του Λιβάνου εναντίον του Ισραήλ. Οι ισραηλινοί εκτοξεύουν ισάριθμα βλήματα στο Λίβανο.

νες» βόμβες φωσφόρου στη νέα σφαγή στη Γάζα. Οργανώσεις όπως η Διεθνής Αμνηστία μιλούν για «έγκλημα πολέμου», αλλά μέχρι εκεί. Παράλληλα, τουλάχιστον 35.000 παλαιστίνιοι έχουν μείνει άστεγοι. Η Παλαιστινιακή Αρχή στη Δ. Όχθη στέκεται αταλάντευτα στο πλευρό του Ισραήλ, πριν και μετά τις σφαγές.

19/1: Αξιωματούχοι στη Λωρίδα της Γάζας κατηγορούν τη ΦΑΤΑΧ ως συνένοχη στη δολοφονία του Σαγίντ Σιάμ, υπουργού εσωτερικών, από τους κατοχικούς.

20/1: Ιορδανοί γιατροί που επιστρέφουν από τη Λωρίδα δηλώνουν ότι το 90% των τραυμάτων των παλαιστινίων προέρχεται από βόμβες φωσφόρου.

21/1: Συλλαμβάνονται επτά παλαιστίνιοι σε χωριό της Ναμπλούς. • Στο Καν Γιουνίς κατεδαφίζονται 100 σπίτια από κατοχικούς.

22/1: Τραυματίζονται παλαιστίνιοι από πυρά που προέρχονται από ισραηλινά σκάφη που πλέουν ανοιχτά της Λωρίδας της Γάζας. • Ένα βρέφος τραυματίζεται στη Γάζα από πυρά ελεύθερου σκοπευτή. • Το υπουργείο εσωτερικών της ΧΑΜΑΣ ανακοινώνει τη σύλληψη δεκάδων κατασκόπων, που έδιναν πληροφορίες στο Ισραήλ για τις θέσεις μαχητών κατά τις τελευταίες μάχες.

23/1: Τέσσερις μαχητές της Ισλαμικής Τζιχάντ ξεκινούν απεργία πείνας σε φυλακές της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δ. Όχθη. • Ανατινάζεται με βόμβα το σπίτι του Αμπντέλ Σατάρ-Κασέμ, καθηγητή του πανεπιστημίου της Ναμπλούς στη Δ. Όχθη. Ο Κασεμ είχε κριτικάρει δημόσια την Παλαιστινιακή Αρχή σε τηλεοπτική εκπομπή μόλις πριν από λίγες ώρες. • Στην Τουλκαρέμ γίνονται νέες απαγωγές μελών και συμπαθούντων της ΧΑΜΑΣ, μεταξύ των οποίων καθηγητές, δικηγόροι, ιμάμηδες κ.ά.

24/1: Το παλαιστινιακό κέντρο για την υπεράσπιση των κρατούμενων ανακοινώνει ότι τουλάχιστον 300 παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν από τους κατοχικούς όταν συνελήφθησαν στα σπίτια τους, ενώ κάποιοι υποχρεώθηκαν να μπουν ανά ομάδες σε σπίτια, που βομβαρδίστηκαν στη συνέχεια.

23-12 - Βαγδάτη. Βόμβα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά η αυτοκινητοπομπή του τοπικού αρχηγού της αστυνομίας, αντισυνταγματάρχη Ισμαήλ Φαϊζάλ, από την περιοχή

πόλης, σκοτώνουν συνολικά τρεις ιρακινούς μπάτσους και τραυματίζουν άλλους δέκα.

29-12 - Καρμπάλα. Ένας μπάτσος αξιωματικός σκοτώνεται έξω από το σπίτι του από

δρόμου σκοτώνει δύο ιρακινούς στρατιώτες και τραυματίζει άλλους δύο.

– Επαρχία Γουαζίτ. Δύο πύραυλοι κατιούσα

πος του κατοχικού στρατού δε σταματά, σε επίδειξη θράσους, να προκαλεί, μετά τις δηλώσεις ότι «υπάρχουν αρκετά τρόφιμα και φάρμακα στη Γάζα».

Στις 9 Ιανουαρίου λήγει η προεδρία του υπάλληλου του Ισραηλινού κράτους στην Δ. Όχθη, Αμπάς.

Στην άνιση μάχη που δίνουν οι Παλαιστίνιοι δεν αρκούν μόνο οι «ανθρωπιστικές βοήθειες»...

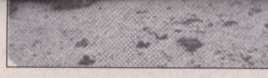
3/1: Αργά το βράδυ οι Ταξιαρχίες Κασάμ αιχμαλωτίζουν δύο κατοχικούς στην περιοχή Τζαμπάλ Αλ-Ραΐς, ανατολικά της Γάζας και τους μεταφέρουν σε ασφαλές σημείο. • Στη γειτονιά Ζαϊτούν γίνεται σφοδρή μάχη και σκοτώνονται πέντε κατοχικοί, ενώ τραυματίζονται 29. • Συνολικά 12 παλαιστίνιοι σκοτώνονται σήμερα, ανάμεσά τους μια γυναίκα κι ένα παιδί.

4/1: Νωρίς το πρωί σκοτώνεται ένα βρέφος και δύο μαχητές των Ταξιαρχιών Κασάμ από βομβαρδισμό. • Διαδηλωτής σκοτώνεται από κατοχικούς σε πορεία στην Καλκίλια, στη Δ. Όχθη. • Οι Ταξιαρχίες Κασάμ συνεχίζουν να αντιστέκονται. Κοντά στο πέρασμα Μπέιτ Χανούν πυροδοτούν βόμβα εναντίον κατοχικών. Άλλες βόμβες πυροδοτούνται στο προάστιο Αλ Ζαϊτούν, και στην περιοχή Αλάτρα, και Σλόμι του Ισραήλ. Τραυματίζονται τουλάχιστον 5 ισραηλινοί. • Στέλεχος της ΦΑΤΑΧ στη Γάζα διαψεύδει πληροφορίες ισραηλινών εφημερίδων ότι η ΧΑΜΑΣ έχει σκοτώσει 40 μέλη της ΦΑΤΑΧ. • Πάνω από 30 είναι οι νεκροί κατοχικοί τις τελευταίες μέρες. • Οδηγός του ΟΗΕ που μεταφέρει βοήθεια σκοτώνεται από κατοχικούς στο πέρασμα του Ερέζ.

9/1: Σκοτώνονται 4 κατοχικοί από ελεύθερους σκοπευτές των Ταξιαρχιών Κασάμ. Άλλοι 8 κατοχικοί σκοτώνονται στη γειτονιά Σαλατίν της Μπειτ Λαχιά. • Πύραυλος Grad εκτοξεύεται στην αεροπορική βάση Ταλ-Νοβ, 45 χλμ. από τη Γάζα.

10/1: Σκοτώνονται τρεις παλαιστίνιοι τις πρωινές ώρες από βομβαρδισμούς και καταστρέφονται πολλά σπίτια στο Καν Γουνίς και στη Ράφα. Ο αριθμός των νεκρών ξεπερνά τους 800. • Διαδηλώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιούνται σε πολλές πόλεις της Παλαιστίνης, σε αραβικές χώρες, σε Ινδία, Πακιστάν, Τουρκία κ.ά. Στη Δ. Όχθη, μπάτσοι του Αμπάς απαγορεύουν μια πορεία από τζαμί.

11/1: Σύμφωνα με ισραηλινούς, στρατεύματα στα υψώματα του Γκολάν δέχτηκαν πυρά από τη μεριά του συριακού εδάφους.

χθη. • Σφοδρές μάχες διεξάγονται στην περιοχή Ταλ Αλ-Χαβά της νότιας Γάζας. Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν εγκαταστάσεις του ΟΗΕ στην πόλη. • Σκληροπυρηνικοί ισραηλινοί προτείνουν τη ρίψη πυρηνικών στη Λωρίδα της Γάζας.

15/1: Νέες ρουκέτες, που πιθανότατα θα εκτοξεύονταν εναντίον του Ισραήλ, ανακαλύπτονται από το λιβανικό στρατό σε έδαφος του Λιβάνου. • Βομβαρδίζεται νοσοκομείο στη Γάζα, από τους ισραηλινούς. Μέσα στο νοσοκομείο βρίσκονται 700 άμαχοι Παλαιστίνιοι. • Ο αριθμός των νεκρών φτάνει πλέον τους 1.040 ανάμεσά τους και περισσότερα από 300 παιδιά και των τραυματιών σε 5.000. • Οι Ταξιαρχίες Αλ-Κασάμ σκοτώνουν ομάδα κατοχικών που κρύβεται μέσα σε παλαιστινιακό σπίτι. • Πολλές ρουκέτες και πύραυλοι Grad εκτοξεύονται εναντίον του Ασκελόν και του Ασντόντ, όπου καταστρέφεται εργοστάσιο χημικών. • Εκτοξεύονται τέσσερεις πύραυλοι από το Χασμπάγια του Λιβάνου εναντίον του Ισραήλ. Οι ισραηλινοί εκτοξεύουν ισάριθμα βλήματα στο Λίβανο.

Ένα βρέφος τραυματίζεται στη Γάζα από πυρά ελεύθερου σκοπευτή. • Το υπουργείο εσωτερικών της ΧΑΜΑΣ ανακοινώνει τη σύλληψη δεκάδων κατασκόπων, που έδιναν πληροφορίες στο Ισραήλ για τις θέσεις μαχητών κατά τις τελευταίες μάχες.

23/1: Τέσσερις μαχητές της Ισλαμικής Τζιχάντ ξεκινούν απεργία πείνας σε φυλακές της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δ. Όχθη. • Ανατινάζεται με βόμβα το σπίτι του Αμπντέλ Σατάρ-Κασέμ, καθηγητή του πανεπιστημίου της Ναμπλούς στη Δ. Όχθη. Ο Κασεμ είχε κριτικάρει δημόσια την Παλαιστινιακή Αρχή σε τηλεοπτική εκπομπή μόλις πριν από λίγες ώρες. • Στην Τουλκαρέμ γίνονται νέες απαγωγές μελών και συμπαθούντων της ΧΑΜΑΣ, μεταξύ των οποίων καθηγητές, δικηγόροι, ιμάμηδες κ.ά.

24/1: Το παλαιστινιακό κέντρο για την υπεράσπιση των κρατούμενων ανακοινώνει ότι τουλάχιστον 300 παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν από τους κατοχικούς όταν συνελήφθησαν στα σπίτια τους, ενώ κάποιοι υποχρεώθηκαν να μπουν ανά ομάδες σε σπίτια, που βομβαρδίστηκαν στη συνέχεια.

ΙΡΑΚ

16-12 - Επαρχία Ντιγιάλα. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα βορειοανατολικά της Μπακούμπα. Σκοτώνονται τέσσερεις στρατιώτες.

19-12 - Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Δύο πύραυλοι προσγειώνονται στην αμερικανική βάση Ανακόντα, νότια του Τικρίτ. Προκαλείται ισχυρή έκρηξη. Για λόγους ηθικού δεν αναφέρονται απώλειες.

23-12 - Βαγδάτη. Βόμβα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά η αυτοκινητοπομπή του τοπικού αρχηγού της αστυνομίας, αντισυνταγματάρχη Ισμαήλ Φαϊζάλ, από την περιοχή αλ-Μουσαχάντα. Σκοτώνεται ο ίδιος και τέσσερεις από τους σωματοφύλακές του.

25-12 - Μοσούλη. Ένας αμερικανός στρατιώτης πέφτει νεκρός από επίθεση ανταρτών.

26-12 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός είναι τοποθετημένος στη συνοικία αλ-Κατούν της δυτικής πόλης και έχει στόχο την 5η ταξιαρχία του ιρακινού στρατού. Σκοτώνονται 3 στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι τρεις, μεταξύ των οποίων και δύο αξιωματικοί.

27-12 - Βαγδάτη. Αμερικανός στρατιώτης τραυματίζεται θανάσιμα από έκρηξη βόμβας στα βόρεια της πρωτεύουσας.

– Επαρχία Ανμπάρ. Φαλούτζα. Δύο εκρήξεις αυτοκινήτων-βομβών, κοντά στη γέφυρα αλ-Φαλούτζα και στην ανατολική είσοδο της πόλης, σκοτώνουν συνολικά τρεις ιρακινούς μπάτσους και τραυματίζουν άλλους δέκα.

29-12 - Καρμπάλα. Ένας μπάτσος αξιωματικός σκοτώνεται έξω από το σπίτι του από βόμβα, με την οποία έχει παγιδευτεί το αυτοκίνητό του.

30-12 - Επαρχία Μισσάν. Αμάρα. Αντάρτες εκτοξεύουν 5 πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής βάσης στο αεροδρόμιο αλ-Μπατιέρα, βορειοδυτικά της πόλης.

31-12 - Ένας αμερικανός στρατιώτης σκοτώνεται από επίθεση ανταρτών με όλμους στη Βαγδάτη, ενώ άλλος ένας σκοτώνεται από ανταλλαγή πυρών με αντάρτες στην πόλη **Μπάλαντ.**

– Μοσούλη. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν τον Μουαφάκ αλ-Χαμντανί, υποψήφιο στις επαρχιακές εκλογές. Από τα σκοτώνεται επίσης ένας μπάτσος, ενώ τραυματίζεται άλλος **ένας.**

– Κανακίν. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου σκοτώνει δύο ιρακινούς στρατιώτες και τραυματίζει άλλους δύο.

– Επαρχία Γουαζίτ. Δύο πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στην πολυεθνική κατοχική βάση Δέλτα, έξω από την πόλη Κουτ.

1-1 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Ιρακινός μπάτσος πέφτει νεκρός από πυρά ανταρτών στα ανατολικά της πόλης.

2-1 - Ντιγιανίγια. Δύο πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στο αρχηγείο της 8ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού στα δυτικά της πόλης.

3-1 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε περίπολο ιρακινών μπάτσων στην περιοχή Ρας αλ-Κορ, στο κέντρο της πόλης, σκοτώνοντας έναν από αυτούς.

5-1 - Βαγδάτη. Πέντε ιρακινοί μπάτσοι των ειδικών δυνάμεων σκοτώνονται και άλλοι δύο τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας, στο νότιο προάστιο Ντουρά.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ 1948-2009...

*Από την αξιοπρέπεια
στο δρόμο της ταπείνωσης, της προσφυγιάς
κι από την εξέγερση και την επανάσταση,
στη πρώτη νίκη που δεν χάθηκε, στις νέες ελπίδες
για ζωή κι αυτοσεβασμό που αναζωπυρώθηκαν...*

***ΣΦΑΓΕΑΣ** δεν είναι μόνο το ισραηλινό κράτος αλλά
και καθένας από τους υπόλοιπους ευρωπαίους και
αμερικανούς σύμμαχους, που έχει υπογράψει με τη
λέξη ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ τη γενοκτονία των παλαιστινίων*

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ Σ'ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ

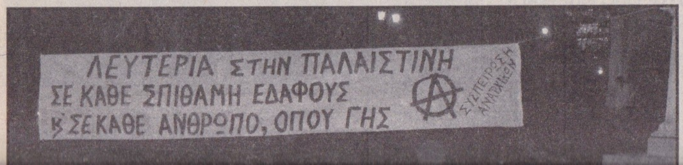
Συσπείρωση Αναρχικών

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΓΕΝΑΡΗ
ώρα 5.30 μ.μ. στα ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ**

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους Αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους πραγματοποιήθηκε στις 16 Γενάρη στα Προπύλαια του Πανεπιστήμιου της Αθήνας. Η συγκέντρωση που πραγματοποίησε η Συσπείρωση Αναρχικών ξεκίνησε στις 5.30 το απόγευμα και διήρκεσε δύο ώρες.

Αναρτήθηκαν πανώ στα οποία γραφόταν:
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΟΠΟΥ ΓΗΣ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ, ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΚΑΝΕΝΑΝ ΚΡΑΤΟΣ Σ' ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ.

Υπήρχε μικροφωνική απ' όπου διαβάζονταν κείμενα, παράλληλα γινόταν προβολή φωτογραφιών. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράζονταν εφημερίδες και προκηρύξεις στον διερχόμενο κόσμο.

ΧΑΙΡΕ ΚΑΙΣΑΡ, Η ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΦΑΓΕΣ ΣΤΗ «ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ», ΤΗ «ΝΕΑ» ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ, ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ...

1000 νεκροί και 4.500 τραυματίες από τις 27 Δεκεμβρίου που ξεκινούν οι βομβαρδισμοί του ισραηλινού κράτους στην Παλαιστίνη.

Και η εκστρατεία ενάντια στην «τρομοκρατία» συνεχίζεται.

Ένας εφιάλτης δίχως τέλος για ενάμισι εκατομμύριο ανθρώπους που αδυνατούν να βρουν οποιοδήποτε ασφαλές καταφύγιο, με κομματιασμένους ανθρώπους να πεθαίνουν ζωντανοί στα συντρίμμια βομβαρδισμένων χαμόσπιτων, σχολείων, νοσοκομείων και δεκάδων τζαμιών. Με εκατοντάδες νεκρά παιδιά, χιλιάδες τραυματίες χωρίς φάρμακα και τροφή, με την ανείπωτη φρίκη και τον τρόμο να εισβάλλουν σε μια μεγάλη «φυλακή», που βομβαρδίζεται ασταμάτητα, τυλιγμένη στους μαύρους καπνούς και στις φωτιές από τις «απαγορευμένες» βόμβες διασποράς και λευκού φωσφόρου.

«Θα τους εξοντώσουμε όλους, είναι η νόμιμη αυτοάμυνα μας», βρυχώνται τα κτήνη, που εκπροσωπούν το «περιούσιο» κράτος της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Και ας καμώνονται ότι δεν ακούν καλά όλοι εκείνοι, που μιλούν απλά και μόνο για μια «δυσανάλογη» απάντηση του ισραηλινού κράτους στις επιθέσεις με ρουκέτες της Χαμάς, για «εβραϊκές υπερβολές», όλοι αυτοί που βαφτίζουν τις σφαγές «άχρηστους πολέμους».

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ...

Εξήντα χρόνια μετά από το 1948, όταν 700.000 Παλαιστίνιοι πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, οι κατακτητές παραμένουν κατακτητές, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες έποικοι εγκαταστάθηκαν στην Δυτική Όχθη, στα υψώματα του Γκολάν και στην ανατολική Ιερουσαλήμ.

Και όμως το πάνοπλο Ισραήλ με τους αμερικανούς και ευρωπαίους συμμάχους και υποστηρικτές του, δεν μπόρεσαν να ισοπεδώσουν ποτέ τις επιθυμίες για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη. Από τους προσφυγικούς καταυλισμούς των πρώτων χρόνων στην Αίγυπτο, τον Λίβανο και την Ιορδανία μέχρι την Λωρίδα της Γάζας και τη Δ. Όχθη το αίσθημα της ταπείνωσης άρχιζε να σβήνει μπροστά στην περηφάνια και στον αυτοσεβασμό που γεννά η εξέγερση και η κοινοτική ζωή.

Οι ελπίδες ξαναγεννήθηκαν μέσα από κάθε πράξη αντίστασης, κάθε κραυγή ελευθερίας και ανυποταξίας, που σημάδεψαν και συνεχίζουν να σημαδεύουν τόσες και τόσες κοινωνικές συγκρούσεις όπου γης ενάντια στην κυριαρχία.

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ...

Λίγο πριν την αιματοβαμμένη στέψη του νέου αυτοκράτορα Ομπάμα, που έχει ήδη εξαγγείλει την αποστολή δεκάδων χιλιάδων μισθοφόρων στο Αφγανιστάν.

Λίγο μετά τις μακάβριες «προφητείες» του μελλοντικού αντιπροέδρου του για «μια σοβαρή κρίση εξωτερικής πολιτικής», που θα εκδηλωθεί λίγο πριν αναλάβει τα «καθήκοντά» του ο νέος πρόεδρος.

Με τα αραβικά κράτη να συναγωνίζονται σε μια επίδειξη «μετριοπάθειας» και αναζήτησης των όρων μιας ακόμη «εκεχειρίας», που θα σφραγίσει τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Με κράτη «ταραξίες» τύπου Ιράν να παζαρεύουν εδώ και καιρό την θέση τους στο εξουσιαστικό στερέωμα, υπολογίζοντας ως καύσιμη ύλη το παλαιστινιακό «ζήτημα».

Με τα «γεράκια» να είναι έτοιμα να ονομαστούν εν ριπή οφθαλμού σε «περιστέρες της ειρήνης», για να εξασφαλίσουν νέες «Ειρηνευτικές» συμφωνίες, όπως αυτή του Καμπ Ντέιβιντ, ή του Όσλο το 1994. Με τους διεθνείς οργανισμούς να περιφέρουν σαν τους Πόντιους Πιλάτρους «νεκρές» αποφάσεις και ψηφίσματα για να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το ποτάμι αίματος που συνεχίζει να χύνεται.

Με την παγκόσμια «οικονομική» κρίση για μιαν ακόμη φορά να είναι συνώνυμη σφαγών, ανέχειας και εξαθλίωσης για τόσους και τόσους πληθυσμούς σ' όλο τον πλανήτη.

Όχι, λοιπόν, η λεγόμενη διεθνής κοινότητα ούτε παγωμένη είναι, ούτε παρακολουθεί άναυδη τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Το εξουσιαστικό σινάφι γνώριζε και γνωρίζει πολύ καλά τις επιπτώσεις της εκλογής Ομπάμα, τον οποίο παρουσίασε σαν νέο μεσσία. Και πολύ σωστά. Μεσσίας για την κυριαρχία, για την συνέχιση των πολέμων που έμειναν στην μέση, για την απόσπαση έστω και πρόσκαιρα κοινωνικής συναίνεσης για όσα προηγήθηκαν και όσα έχουν σχεδιαστεί να ακολουθήσουν.

Τα ανθρωπιστικά κλαψουρίσματα, λοιπόν, δεν μπορούν να κρύψουν την συνυπευθυνότητα κανενός ΟΗΕ, και κανενός «πρόθυμου» κράτους- μεσολαβητή για την «επίτευξη της ειρήνης». Και βέβαια μπορούν να ανατριχιάζουν όσοι θέλουν και όσο θέλουν μπροστά στον χαρακτηρισμό ολοκαύτωμα για τις θηριωδίες του κράτους του Ισραήλ και την ταύτιση ή τη σύγκριση με την φρίκη που σκόρπισαν οι ναζί σε εκατομμύρια ανθρώπους, εβραίους και μη.

ΣΦΑΓΕΑΣ δεν είναι μόνο το ισραηλινό κράτος αλλά και καθένας από τους υπόλοιπους ευρωπαίους και αμερικανούς σύμμαχους, που έχει υπογράψει με τη λέξη ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ τη γενοκτονία των παλαιστινίων

ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ - ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ Σ'ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΓΕΝΑΡΗ
ώρα 5.30 μ.μ. στα ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

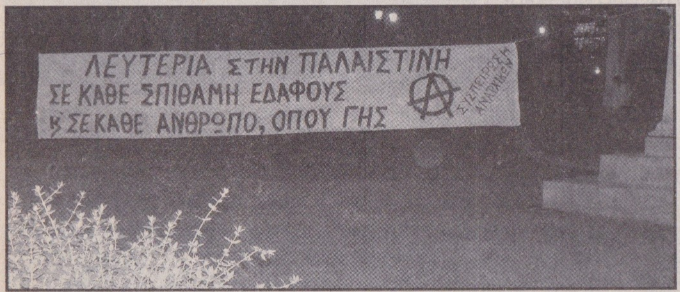
Συσπείρωση Αναρχικών

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους Αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους πραγματοποιήθηκε στις 16 Γενάρη στα Προπύλαια του Πανεπιστήμιου της Αθήνας. Η συγκέντρωση που πραγματοποίησε η Συσπείρωση Αναρχικών ξεκίνησε στις 5.30 το απόγευμα και διήρκεσε δύο ώρες.

Αναρτήθηκαν πανώ στα οποία γραφόταν:

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΟΠΟΥ ΓΗΣ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ, ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΚΑΝΕΝΑΝ ΚΡΑΤΟΣ Σ' ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ.

Υπήρχε μικροφωνική απ' όπου διαβάζονταν κείμενα, παράλληλα γινόταν προβολή φωτογραφιών. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράζονταν εφημερίδες και προκηρύξεις στον διερχόμενο κόσμο.

Και ας κάμωνονται ότι δεν ακούν καλά όλοι εκείνοι, που μιλούν απλά και μόνο για μια «δυσανάλογη» απάντηση του ισραηλινού κράτους στις επιθέσεις με ρουκέτες της Χαμάς, για «εβραϊκές υπερβολές», όλοι αυτοί που βαφτίζουν τις σφαγές «άχρηστους πολέμους».

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ...

Εξήντα χρόνια μετά από το 1948, όταν 700.000 Παλαιστίνιοι πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, οι κατακτητές παραμένουν κατακτητές, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες έποικοι εγκαταστάθηκαν στην Δυτική Όχθη, στα υψώματα του Γκολάν και στην ανατολική Ιερουσαλήμ.

Και όμως το πάνοπλο Ισραήλ με τους αμερικανούς και ευρωπαίους συμμάχους και υποστηρικτές του, δεν μπόρεσαν να ισοπεδώσουν ποτέ τις επιθυμίες για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη. Από τους προσφυγικούς καταυλισμούς των πρώτων χρόνων στην Αίγυπτο, τον Λίβανο και την Ιορδανία μέχρι την Λωρίδα της Γάζας και τη Δ. Όχθη το αίσθημα της ταπείνωσης άρχιζε να σβήνει μπροστά στην περηφάνια και στον αυτοσεβασμό που γεννά η εξέγερση και η κοινοτική ζωή.

Οι ελπίδες ξαναγεννήθηκαν μέσα από κάθε πράξη αντίστασης, κάθε κραυγή ελευθερίας και ανυποταξίας, που σημάδεψαν και συνεχίζουν να σημαδεύουν τόσες και τόσες κοινωνικές συγκρούσεις όπου γης ενάντια στην κυριαρχία.

Η «νέα» Μέση Ανατολή είναι εδώ...

Λίγο πριν την αιματοβαμμένη στέψη του νέου αυτοκράτορα Ομπάμα, που έχει ήδη εξαγγείλει την αποστολή δεκάδων χιλιάδων μισθοφόρων στο Αφγανιστάν.

Λίγο μετά τις μακάβριες «προφητείες» του μελλοντικού αντιπροέδρου του για «μια σοβαρή κρίση εξωτερικής πολιτικής», που θα εκδηλωθεί λίγο πριν αναλάβει τα «καθήκοντά» του ο νέος πρόεδρος.

Με τα αραβικά κράτη να συναγωνίζονται σε μια επίδειξη «μετριοπάθειας» και αναζήτησης των όρων μιας ακόμη «εκεχειρίας», που θα σφραγίσει τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Με κράτη «ταραξίες» τύπου Ιράν να παζαρεύουν εδώ και καιρό την θέση τους στο εξουσιαστικό στερέωμα, υπολογίζοντας ως καύσιμη ύλη το παλαιστινιακό «ζήτημα».

Με τα «γεράκια» να είναι έτοιμα να ονομαστούν εν ριπή οφθαλμού σε «περιστέρες της ειρήνης», για να εξασφαλίσουν νέες «Ειρηνευτικές» συμφωνίες, όπως αυτή του Καμπ Ντέιβιντ, ή του Όσλο το 1994. Με τους διεθνείς οργανισμούς να περιφέρουν σαν τους Πόντιους Πιλάτους «νεκρές» αποφάσεις και ψηφίσματα για να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το ποτάμι αίματος που συνεχίζει να χύνεται.

Με την παγκόσμια «οικονομική» κρίση για μιαν ακόμη φορά να είναι συνώνυμη σφαγών, ανέχειας και εξαθλίωσης για τόσους και τόσους πληθυσμούς σ' όλο τον πλανήτη.

Όχι, λοιπόν, η λεγόμενη διεθνής κοινότητα ούτε παγωμένη είναι, ούτε παρακολουθεί άναυδη τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Το εξουσιαστικό σινάφι γνώριζε και γνωρίζει πολύ καλά τις επιπτώσεις της εκλογής Ομπάμα, τον οποίο παρουσίασε σαν νέο μεσσία. Και πολύ σωστά. Μεσσίας για την κυριαρχία, για την συνέχιση των πολέμων που έμειναν στην μέση, για την απόσπαση έστω και πρόσκαιρα κοινωνικής συναίνεσης για όσα προηγήθηκαν και όσα έχουν σχεδιαστεί να ακολουθήσουν.

Τα ανθρωπιστικά κλαψουρίσματα, λοιπόν, δεν μπορούν να κρύψουν την συνυπευθυνότητα κανενός ΟΗΕ, και κανενός «πρόθυμου» κράτους- μεσολαβητή για την «επίτευξη της ειρήνης». Και βέβαια μπορούν να ανατριχιάζουν όσοι θέλουν και όσο θέλουν μπροστά στον χαρακτηρισμό ολοκαύτωμα για τις θηριωδίες του κράτους του Ισραήλ και την ταύτιση ή τη σύγκριση με την φρίκη που σκόρπισαν οι ναζί σε εκατομμύρια ανθρώπους, εβραίους και μη.

Γιατί δεν υπήρξε, όμως, ούτε πρόκειται να υπάρξει, «το μοναδικό, ανεπανάληπτο και απόλυτο κακό» στην ιστορία της κυριαρχίας. Ας μετρήσουν όσοι μπορούν τις χαμένες ζωές τότε και τώρα, τους εξευτελισμούς, τα βασανιστήρια, τις δολοφονίες, τον διωγμό και την ταπείνωση εκατομμυρίων παλαιστινίων και ας έρθουν να κάνουν «λογαριασμό». Θα είναι λειψός και το γνωρίζουν, όπως και κάθε τέτοιου είδους «λογαριασμός». **Το τσουβάλιασμα στο σακί του αντισημιτισμού,** όποιου κραυγάζει για τον όλεθρο που σκορπίζει το ισραηλινό κράτος εδώ και εξήντα χρόνια και στέκεται αλληλέγγυος στους παλαιστινίους με κάθε τρόπο, **δεν μπορεί να κρύψει την γενικευμένη κοινωνική εχθρότητα απέναντι στην υπόσταση ενός κράτους, όχι απλά ως κατακτητή, αλλά ως εξολοθρευτή.**

Όσο για την σιωπή ή την τήρηση «ίσων αποστάσεων απέναντι στα εμπλεκόμενα μέρη» τώρα περισσότερο από ποτέ δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια εξ ίσου μακάβρια ενθάρρυνση στους δήμιους. Ή μήπως όχι;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

Αθήνα 16-1-2009

Συσπείρωση Αναρχικών
www.anarchy.gr

– **Μοσούλη.** Αντάρτης οδηγεί το φορτωμένο εκρηκτικά αυτοκίνητό του εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων, τραυματίζοντας πέντε από αυτούς, καθώς και άλλα τρία άτομα.

7-1 - Από ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών, ποθετημένης στην άκρη δρόμου, κοντά στην πλατεία αλ-Ταϊράν, στο κέντρο της πρωτεύουσας.

11-1 - Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων και σκοτώ-

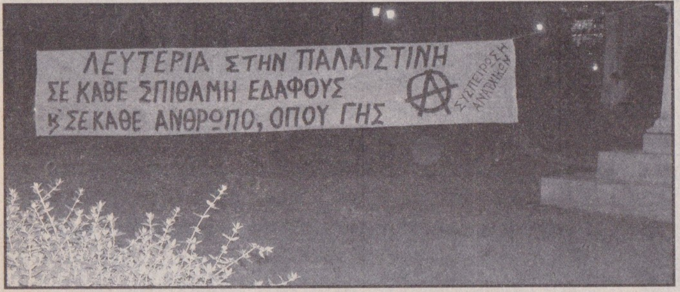
17-1 - Η Μοσούλη παραμένει από τις πιο επικίνδυνες πόλεις για τις κατοχικές και τις καθεστωτικές δυνάμεις. Δύο ακόμη ιρακινοί στρατιώτες, μέλη πεζής περιπόλου, πέφτουν νεκροί από πυρά ανταρτών.

21-1 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο ιρακινοί στρατιώτες τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας στο χωριό **Αρίζ,** 7χλμ. δυτικά της πόλης. Το όχημά τους καταστρέφεται.

– **Ντουρ.** Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΟΠΟΥ ΓΗΣ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ, ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΚΑΝΕΝΑΝ ΚΡΑΤΟΣ Σ' ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ.

Υπήρχε μικροφωνική απ' όπου διαβάζονταν κείμενα, παράλληλα γινόταν προβολή φωτογραφιών. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράζονταν εφημερίδες και προκηρύξεις στον διερχόμενο κόσμο.

σουν νέες «Ειρηνευτικές» συμφωνίες, όπως αυτή του Καμπ Ντέιβιντ, ή του Όσλο το 1994. Με τους διεθνείς οργανισμούς να περιφέρουν σαν τους Πόντιους Πιλάτους «νεκρές» αποφάσεις και ψηφίσματα για να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το ποτάμι αίματος που συνεχίζει να χύνεται.

Με την παγκόσμια «οικονομική» κρίση για μιαν ακόμη φορά να είναι συνώνυμη σφαγών, ανέχειας και εξαθλίωσης για τόσους και τόσους πληθυσμούς σ' όλο τον πλανήτη.

Όχι, λοιπόν, η λεγόμενη διεθνής κοινότητα ούτε παγωμένη είναι, ούτε παρακολουθεί άναυδη τις κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους. Το εξουσιαστικό σινάφι γνώριζε και γνωρίζει πολύ καλά τις επιπτώσεις της εκλογής Ομπάμα, τον οποίο παρουσίασε σαν νέο μεσσία. Και πολύ σωστά. Μεσσίας για την κυριαρχία, για την συνέχιση των πολέμων που έμειναν στην μέση, για την απόσπαση έστω και πρόσκαιρα κοινωνικής συναίνεσης για όσα προηγήθηκαν και όσα έχουν σχεδιαστεί να ακολουθήσουν.

Τα ανθρωπιστικά κλαψουρίσματα, λοιπόν, δεν μπορούν να κρύψουν την συνυπευθυνότητα κανενός ΟΗΕ, και κανενός «πρόθυμου» κράτους- μεσολαβητή για την «επίτευξη της ειρήνης». Και βέβαια μπορούν να ανατριχιάζουν όσοι θέλουν και όσο θέλουν μπροστά στον χαρακτηρισμό ολοκαύτωμα για τις θηριωδίες του κράτους του Ισραήλ και την ταύτιση ή τη σύγκριση με την φρίκη που σκόρπισαν οι ναζί σε εκατομμύρια ανθρώπους, εβραίους και μη.

Γιατί δεν υπήρξε, όμως, ούτε πρόκειται να υπάρξει, «το μοναδικό, ανεπανάληπτο και απόλυτο κακό» στην ιστορία της κυριαρχίας. Ας μετρήσουν όσοι μπορούν τις χαμένες ζωές τότε και τώρα, τους εξευτελισμούς, τα βασανιστήρια, τις δολοφονίες, τον διωγμό και την ταπείνωση εκατομμυρίων παλαιστινίων και ας έρθουν να κάνουν «λογαριασμό». Θα είναι λειψός και το γνωρίζουν, όπως και κάθε τέτοιου είδους «λογαριασμός». **Το τσουβάλιασμα στο σακί του αντισημιτισμού,** όποιου κραυγάζει για τον όλεθρο που σκορπίζει το ισραηλινό κράτος εδώ και εξήντα χρόνια και στέκεται αλληλέγγυος στους παλαιστινίους με κάθε τρόπο, **δεν μπορεί να κρύψει την γενικευμένη κοινωνική εχθρότητα απέναντι στην υπόσταση ενός κράτους, όχι απλά ως κατακτητή, αλλά ως εξολοθρευτή.**

Όσο για την σιωπή ή την τήρηση «ίσων αποστάσεων απέναντι στα εμπλεκόμενα μέρη» τώρα περισσότερο από ποτέ δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια εξ ίσου μακάβρια ενθάρρυνση στους δήμιους. Ή μήπως όχι;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

Αθήνα 16-1-2009

Συσπείρωση Αναρχικών
www.anarchy.gr

– **Μοσούλη.** Αντάρτης οδηγεί το φορτωμένο εκρηκτικά αυτοκίνητό του εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων, τραυματίζοντας πέντε από αυτούς, καθώς και άλλα τρία άτομα.

7-1 - Από ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών, γύρω στα μεσάνυχτα, σκοτώνονται πέντε ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι οκτώ, όλοι μέλη περιπόλου.

9-1 - Μπαϊτζί. Βόμβα έχει στόχο κομβόι οχημάτων του ιρακινού στρατού. Σκοτώνονται πέντε στρατιώτες. Πρόκειται για τη δεύτερη ανάλογη επίθεση μέσα σε δύο ημέρες.

– **Κιρκούκ.** Όχημα του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στο νότιο προάστιο Τουζ. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο.

10-1 - Μοσούλη. Τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου στα νότια της πόλης.

– **Βαγδάτη.** Άλλοι τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας, τοποθετημένης στην άκρη δρόμου, κοντά στην πλατεία αλ-Ταϊράν, στο κέντρο της πρωτεύουσας.

11-1 - Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων και σκοτώνουν τρεις από αυτούς.

12-1 - Βαγδάτη. Περιπόλοι του ιρακινού στρατού και της αστυνομίας γίνονται στόχος βομβιστικών επιθέσεων σε ολόκληρη την πρωτεύουσα κατά τη διάρκεια της ημέρας. Σκοτώνονται τουλάχιστον επτά και τραυματίζονται περισσότεροι από τριάντα.

– **Κιρκούκ.** Έκρηξη βόμβας σκοτώνει ή τραυματίζει τέσσερεις ιρακινούς στρατιώτες. Ακολουθεί πογκρόμ συλλήψεων των καθεστωτικών δυνάμεων.

16-1 - Βαγδάτη. Ένας αμερικανός στρατιώτης τραυματίζεται θανάσιμα από έκρηξη βόμβας. Σύμφωνα με τις στατιστικές των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων είναι ο έκτος για το νέο έτος.

17-1 - Η Μοσούλη παραμένει από τις πιο επικίνδυνες πόλεις για τις κατοχικές και τις καθεστωτικές δυνάμεις. Δύο ακόμη ιρακινοί στρατιώτες, μέλη πεζής περιπόλου, πέφτουν νεκροί από πυρά ανταρτών.

19-1 - Επαρχία Νίνγια. Βορειοανατολική Μοσούλη. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού, τραυματίζοντας έναν από αυτούς.

20-1 - Βασόρα. Παγιδεύεται με βόμβα το όχημα του συνταγματάρχη μπάτσου Μαζίντ αλ-Μπασρί. Σκοτώνεται ο ίδιος και ο οδηγός του.

– **Βαγδάτη.** Ο υφυπουργός παιδείας Αμμάρ Αζίζ Μοχάμεντ είναι τυχερός αυτή την φορά. Σώζεται από έκρηξη βόμβας τη στιγμή που η αυτοκινητοπομπή του περνά από την οδό αλ-Νιντάλ. Καταστρέφεται το θωρακισμένο όχημά του, καθώς και ένα όχημα της φρουράς του.

21-1 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο ιρακινοί στρατιώτες τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας στο χωριό **Αρίζ,** 7χλμ. δυτικά της πόλης. Το όχημά τους καταστρέφεται.

– **Ντουρ.** Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου, εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων. Απαλλάσσονται οριστικά των καθηκόντων τους πέντε από αυτούς, ενώ άλλοι τρεις τραυματίζονται.

28-1 - Επαρχία Ανμπάρ. Φαλούτζα. Αντάρτες επιτίθενται σε εκλογικό κέντρο της πόλης, το καταλαμβάνουν και το πυρπολούν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν, μέσα στο 2008 σκοτώθηκαν από τους μουτζαχεντίν 5.220 κατοχικοί, 7.571 ανδρείκελα του αφγανικού στρατού και καταρρίφθηκαν 31 αεροσκάφη, ενώ καταστράφηκαν 2.818 οχήματα

Επαρχία Badghis: 31-12: Παραδίδονται 8 μπάτσοι στους αντάρτες. **23-1:** Αιχμαλωτίζεται στρατιωτικός διοικητής μετά από επίθεση σε φυλάκιο.

Επαρχία Balkh: 31-12: Στήνεται ενέδρα σε μικτό κομβόι αμερικανών-Αφγανών. **21-1:** Γίνεται επίθεση σε τρία στρατιωτικά φυλάκια, τα οποία καταστρέφονται. Ορισμένοι Αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι διαφεύγουν.

Επαρχία Bamian: 24-1: Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο, σκοτώνονται στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: 29-12: Παραδίδονται 35 στρατιώτες στους αντάρτες. **6-1:** Σκοτώνονται 10 άμαχοι μετά από επίθεση αμερικανών στο χωριό Κάκι. Από τις **7-1 έως τις 24-1** έχουν σκοτωθεί 4 βρετανοί, 16 αμερικανοί και 21 μπάτσοι, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζονται τρία αμερικανικά και δύο κανα-

Επαρχία Faryab: 27-12 και 6-1: Σε δύο επιθέσεις ανατινάζονται ισάριθμα τανκ και σκοτώνονται τα πληρώματά τους.

Επαρχία Ghazni: Από τις **26-12 ως τις 9-1** σκοτώνονται πάνω από 16 πολωνοί, 4 μπάτσοι και 13 ανδρείκελα του στρατού, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Helmand: Από τις **24-12 έως τις 23-1**, σε 39 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται πάνω από 113 βρετανοί, 4 ολλανδοί και 104 Αφγανοί στρατιώτες. Επίσης, ανατινάζονται 14 βρετανικά τανκ, ένα αμερικανικό, ένα στρατιωτικό όχημα και ένα ελικόπτερο. Όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **6-1:** Σκοτώνονται 19 άμαχοι μετά από βομβαρδισμούς που πραγματοποιεί η βρετανική συμμαχική αεροπορία.

Επαρχία Herat: 26-12: Μαχητής ανατινάζει το όχημά του σε κομβόι της εταιρείας σεκιούριτι DynCorp, που εκπαιδεύει την αφγανική αστυ-

νομία, στο αεροδρόμιο της Χεράτ και σκοτώνει 11 μισθοφόρους. **1-1:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες σ' αυτό. **12-1:** Σκοτώνονται δύο μπάτσοι μετά από επίθεση σε φυλάκιο. **15-1:** Καταρρίπτεται ελικόπτερο με RPG-7 και σκοτώνονται 22 στρατιωτικοί. **21-1:** Μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε μικτό αμερικανο-αφγανικό κομβόι έξω από το αεροδρόμιο της Χεράτ. Σκοτώνονται έξι αμερικανοί και 13 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Kabul: 27-12: Σκοτώνονται 8 γάλλοι στρατιώτες ύστερα από ενέδρα ανταρτών. Αργότερα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν την περιοχή, σκοτώνοντας 6 αμάχους. **7-1:** Ο μαχητής Shams-u-Rahman ανατινάζεται μπροστά στη

και παίρνει μαζί του 8 γερμανούς διπλωμάτες.

Επαρχία Kandahar: Από τις **25-12** έως τις **24-1** σκοτώνονται πάνω από 5 συνοριοφύλακες, 7 καναδοί, 95 ανδρείκελα του στρατού και οι επιβαίνοντες σε 6 καναδικά και άλλα 3 ΝΑΤΟικά τανκ, σε 25 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, πυρπολείται ένα αμερικανικό βυτιοφόρο. **27-12:** Μαχητής ανατινάζεται στην περιφέρεια Μπαγκπολ και παίρνει μαζί του 7 καναδούς και 9 ανδρείκελα του καθεστώτος. **8-1:** Ο μαχητής Hafiz Muhammad ανατινάζεται δίπλα σε καναδούς και παίρνει μαζί του 15 απ' αυτούς.

Επαρχία Kapisa: 19-1: Σκοτώνονται 2 γάλλοι κατοχικοί σε ενέδρα. Οι κατοχικοί δολοφονούν 15 αμάχους σε χωριό στην περιοχή Ινζάρι.

Επαρχία Khost: 24-12: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **28-12:** Ο μαχητής Qari Hameedullah ανατινάζεται με το παγιδευμένο με 1500 κιλά εκρηκτικών όχημά του σε κυβερνητικό κτίριο και στέλνει στο θάνατο 20 αμερικανούς και Αφγανούς. **29-12:** Γίνεται επίθεση με 10 όλμους σε βάση του στρατού. Από τις **2-1 έως τις 23-1**, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται οι επιβαίνοντες σε 5 αμερικανικά τανκς, σε ένα όχημα των μπάτσων και τρία του στρατού. **19-1:** Μαχητής ανατινάζεται στην είσοδο του αεροδρομίου του Κοστ και σκοτώνει 15 αμερικανούς και Αφγανούς φρουρούς. **20-1:** Εκτοξεύονται 7 όλμοι στο αεροδρόμιο του Κοστ.

Επαρχία Kunar: Από τις **25-12 έως τις 7-1** σκοτώνονται 15 αμερικανοί, 3 ανδρείκελα του στρατού και 2 μπάτσοι, σε 7 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζεται ένα αμερικανικό και ένα γερμανικό τανκ και σκοτώνονται τα πληρώματά τους.

Επαρχία Laghman: 6-1: Οι αμερικανοί δέχονται επίθεση και βομβαρδίζουν αδιάκριτα την περιοχή Σαμότ, σκοτώνοντας 15 αμάχους. **22-1:** Είκοσι άμαχοι δολοφονούνται από τους κατοχικούς σε βομβαρδισμό.

Επαρχία Logar: 1-1: Σκοτώνονται δύο αμερικανοί σε ενέδρα.

Επαρχία Nangarhar: 24-12: Γίνεται επίθεση σε φυλάκιο και απαλλοτριώνονται όπλα, ενώ σκοτώνονται και κάποιοι στρατιώτες. 25-12: Ανατινάζονται τρία αμερικανικά τανκ. 28-12: Κατα-

απαλλοτριώνονται πολλά όπλα. 17-1: Ο μαχητής Sadam ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι και σκοτώνει 7 αμερικανούς.

Επαρχία Nemroz: 26-12: Ο μαχητής Abdul Qudus ανατινάζεται δίπλα σε μπάτσους σε αγορά της πρωτεύουσας Zaranj και παίρνει μαζί του 9 απ' αυτούς. **6-1:** Ανατινάζεται ένα αμερικανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **9-1:** Ο μαχητής Mulla Abdullah ανατινάζεται δίπλα σε μπάτσους που βρίσκονται σε αγορά και σκοτώνει 9 απ' αυτούς.

Επαρχία Paktia: 29-12: Καταστρέφονται 6 τανκς και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες κατά τη διάρκεια 4ωρης μάχης.

Επαρχία Paktika: Σε δύο επιθέσεις από τις **17-12 ως τις 19-12** καταστρέφονται ένα αμερικανικό τανκ, ένα στρατιωτικό και ένα όχημα των μπάτσων, με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Parwan: 17-12: Ανατινάζεται γαλλικό άρμα με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Takhar: 7-1: Ανατινάζεται γερμανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Uruzgan: Από τις **29-12 έως τις 22-1** σκοτώνονται 7 αυστραλοί κατοχικοί, 14 Αφγανοί στρατιωτες και 7 μπάτσοι, σε 6 επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Zabul: 31-12: Ανατινάζονται 2 ΝΑΤΟικά τανκ στην περιφέρεια Shahri και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. 1-1: Δολοφονούνται 4 άμαχοι από αμερικανούς στην περιφέρεια

Αργκαντάμπ. 2-1: Σκοτώνονται 6 αμερικανοί

ΙΣΤΑΝ

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν, μέσα στο 2008 σκοτώθηκαν από τους μουτζαχεντίν 5.220 κατοχικοί, 7.571 ανδρείκελα του αφγανικού στρατού και καταρρίφθηκαν 31 αεροσκάφη, ενώ καταστράφηκαν 2.818 οχήματα

Επαρχία Badghis: 31-12: Παραδίδονται 8 μπάτσοι στους αντάρτες. **23-1:** Αιχμαλωτίζεται στρατιωτικός διοικητής μετά από επίθεση σε φυλάκιο.

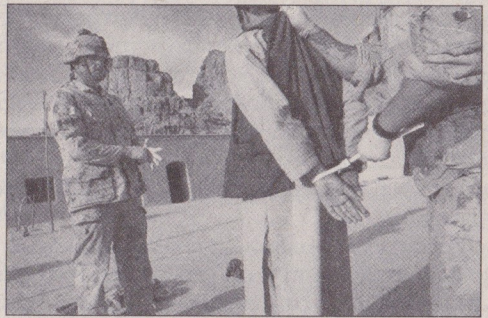
Επαρχία Balkh: 31-12: Στήνεται ενέδρα σε μικτό κομβόι αμερικανών-Αφγανών. **21-1:** Γίνεται επίθεση σε τρία στρατιωτικά φυλάκια, τα οποία καταστρέφονται. Ορισμένοι Αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι διαφεύγουν.

Επαρχία Bamian: 24-1: Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο, σκοτώνονται στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: 29-12: Παραδίδονται 35 στρατιώτες στους αντάρτες. **6-1:** Σκοτώνονται 10 άμαχοι μετά από επίθεση αμερικανών στο χωριό Κάκι. Από τις **7-1 έως τις 24-1** έχουν σκοτωθεί 4 βρετανοί, 16 αμερικανοί και 21 μπάτσοι, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζονται τρία αμερικανικά και δύο καναδικά τανκ. Όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται.

νται πάνω από 113 βρετανοί, 4 ολλανδοί και 104 Αφγανοί στρατιώτες. Επίσης, ανατινάζονται 14 βρετανικά τανκ, ένα αμερικανικό, ένα στρατιωτικό όχημα και ένα ελικόπτερο. Όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **6-1:** Σκοτώνονται 19 άμαχοι μετά από βομβαρδισμούς που πραγματοποιεί η βρετανική συμμαχική αεροπορία.

Επαρχία Herat: 26-12: Μαχητής ανατινάζει το όχημά του σε κομβόι της εταιρείας σεκιούριτι DynCorp, πού εκπαιδεύει την αφγανική αστυ-

νομία, στο αεροδρόμιο της Χεράτ και σκοτώνει 11 μισθοφόρους. **1-1:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες σ' αυτό. **12-1:** Σκοτώνονται δύο μπάτσοι μετά από επίθεση σε φυλάκιο. **15-1:** Καταρρίπτεται ελικόπτερο με RPG-7 και σκοτώνονται 22 στρατιωτικοί. **21-1:** Μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε μικτό αμερικανο-αφγανικό κομβόι έξω από το αεροδρόμιο της Χεράτ. Σκοτώνονται έξι αμερικανοί και 13 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Kabul: 27-12: Σκοτώνονται 8 γάλλοι στρατιώτες ύστερα από ενέδρα ανταρτών. Αργότερα οι-κατοχικοί βομβαρδίζουν την περιοχή, σκοτώνοντας 6 αμάχους. **7-1:** Ο μαχητής Shams-u-Rahman ανατινάζεται μπροστά στη γερμανική πρεσβεία με παγιδευμένο όχημα

9 ανδρείκελα του καθεστώτος. **8-1:** Ο μαχητής Hafiz Muhammad ανατινάζεται δίπλα σε καναδούς και παίρνει μαζί του 15 απ' αυτούς.

Επαρχία Kapisa: 19-1: Σκοτώνονται 2 γάλλοι κατοχικοί σε ενέδρα. Οι κατοχικοί δολοφονούν 15 αμάχους σε χωριό στην περιοχή Ινζάρι.

Επαρχία Khost: 24-12: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **28-12:** Ο μαχητής Qari Hameedullah ανατινάζεται με το παγιδευμένο με 1500 κιλά εκρηκτικών όχημά του σε κυβερνητικό κτίριο και στέλνει στο θάνατο 20 αμερικανούς και Αφγανούς. **29-12:** Γίνεται επίθεση με 10 όλμους σε βάση του στρατού. Από τις **2-1 έως τις 23-1,** σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται οι επιβαίνοντες σε 5 αμερικανικά τανκς, σε ένα όχημα των μπάτσων και τρία του στρατού. **19-1:** Μαχητής ανατινάζεται στην είσοδο του αεροδρομίου του Κοστ και σκοτώνει 15 αμερικανούς και Αφγανούς φρουρούς. **20-1:** Εκτοξεύονται 7 όλμοι στο αεροδρόμιο του Κοστ.

Επαρχία Kunar: Από τις **25-12 έως τις 7-1** σκοτώνονται 15 αμερικανοί, 3 ανδρείκελα του στρατού και 2 μπάτσοι, σε 7 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζεται ένα αμερικανικό και ένα γερμανικό τανκ και σκοτώνονται τα πληρώματά τους.

Επαρχία Laghman: 6-1: Οι αμερικανοί δέχονται επίθεση και βομβαρδίζουν αδιάκριτα την περιοχή Σαμότ, σκοτώνοντας 15 αμάχους. **22-1:** Είκοσι άμαχοι δολοφονούνται από τους κατοχικούς σε βομβαρδισμό.

Επαρχία Logar: 1-1: Σκοτώνονται δύο αμερικανοί σε ενέδρα.

Επαρχία Nangarhar: 24-12: Γίνεται επίθεση σε φυλάκιο και απαλλοτριώνονται όπλα, ενώ σκοτώνονται και κάποιοι στρατιώτες. 25-12: Ανατινάζονται τρία αμερικανικά τανκ. 28-12: Καταστρέφεται αστυνομικό φυλάκιο, αφού πρώτα

νούς. 9-1: Ο μαχητής Mulla Abdullah ανατινάζεται δίπλα σε μπάτσους που βρίσκονται σε αγορά και σκοτώνει 9 απ' αυτούς.

Επαρχία Paktia: 29-12: Καταστρέφονται 6 τανκς και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες κατά τη διάρκεια 4ωρης μάχης.

Επαρχία Paktika: Σε δύο επιθέσεις από τις **17-12 ως τις 19-12** καταστρέφονται ένα αμερικανικό τανκ, ένα στρατιωτικό και ένα όχημα των μπάτσων, με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Parwan: 17-12: Ανατινάζεται γαλλικό άρμα με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Takhar: 7-1: Ανατινάζεται γερμανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Uruzgan: Από τις **29-12 έως τις 22-1** σκοτώνονται 7 αυστραλοί κατοχικοί, 14 Αφγανοί στρατιωτες και 7 μπάτσοι, σε 6 επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Zabul: 31-12: Ανατινάζονται 2 ΝΑΤΟικά τανκ στην περιφέρεια Shahri και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. 1-1: Δολοφονούνται 4 άμαχοι από αμερικανούς στην περιφέρεια

Αργκαντάμπ. 2-1: Σκοτώνονται 6 αμερικανοί μετά από επίθεση ανταρτών.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Τάγματα Θανάτου Χτυπούν Εξόριστους Τσετσένους

Οι επικριτές του προέδρου Καντίρωφ φοβούνται. Ένας έχει σκοτωθεί και μια «λίστα θανάτου» αποκαλύπτεται πως έχει τεθεί σε εφαρμογή

ΟΤΑΝ ο Ουμάρ Ισραήλωφ έφυγε από την Τσετσενία για την Αυστρία πριν από τέσσερα χρόνια, ένιωθε ασφαλής, πιστεύοντας ότι αυτοί που τον είχαν βασανίσει δε θα τον

πέσουν στο έδαφος. Ο Ισραήλωφ κοντοστάθηκε μόλις συναντήθηκε με τους δράστες. Δέχθηκε τρεις σφαίρες και πέθανε. Οι δράστες διέφυγαν.

Η δολοφονία του έχει σκορπίσει φόβο στους εκατοντά-

στην αστυνομία ότι τον έστειλε το δεξί χέρι του Καντίρωφ και του έταξε 65.000 αγγλικές λίρες για κάθε στόχο που θα έφερνε πίσω. Οι Αυστριακοί τον απέλασαν στη Ρωσία και η τύχη του αγνοείται.

Η αστυνομία άρχισε τώρα να έρχεται σε επαφή με Τσετσένους εξόριστους, των οποίων τα ονόματα εμφανίζονταν σε μια ευρύτερη «λίστα θανάτου» που δημοσιεύτηκε στο ιντερνέτ. Περίπου 100 αξιωματικοί και ένα ελικόπτερο αναπτύχθηκαν στη Βιέννη την ημέρα που κηδευόταν ο Ισραήλωφ.

Ο Αχμέντ Ζακάγιεφ, πρώην διοικητής Τσετσένων ανταρτών, στον οποίο δόθηκε άσυλο στη Βρετανία και το όνομά

θέση σε τρία στρατιωτικά φυλάκια, τα οποία καταστρέφονται. Ορισμένοι Αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι διαφεύγουν.

Επαρχία Bamian: 24-1: Καταστρέφεται στρατιωτικό φυλάκιο, σκοτώνονται στρατιώτες και απαλλοτριώνονται όπλα.

Επαρχία Farah: 29-12: Παραδίδονται 35 στρατιώτες στους αντάρτες. **6-1:** Σκοτώνονται 10 άμαχοι μετά από επίθεση αμερικανών στο χωριό Κάκι. Από τις **7-1 έως τις 24-1** έχουν σκοτωθεί 4 βρετανοί, 16 αμερικανοί και 21 μπάτσοι, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζονται τρία αμερικανικά και δύο καναδικά τανκ. Όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται.

νει 11 μισθοφόρους. **1-1:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες σ' αυτό. **12-1:** Σκοτώνονται δύο μπάτσοι μετά από επίθεση σε φυλάκιο. **15-1:** Καταρρίπτεται ελικόπτερο με RPG-7 και σκοτώνονται 22 στρατιωτικοί. **21-1:** Μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε μικτό αμερικανο-αφγανικό κομβόι έξω από το αεροδρόμιο της Χεράτ. Σκοτώνονται έξι αμερικανοί και 13 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Kabul: 27-12: Σκοτώνονται 8 γάλλοι στρατιώτες ύστερα από ενέδρα ανταρτών. Αργότερα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν την περιοχή, σκοτώνοντας 6 αμάχους. **7-1:** Ο μαχητής Shams-u-Rahman ανατινάζεται μπροστά στη γερμανική πρεσβεία με παγιδευμένο όχημα

νικό και ένα γερμανικό τανκ και σκοτώνονται τα πληρώματά τους.

Επαρχία Laghman: 6-1: Οι αμερικανοί δέχονται επίθεση και βομβαρδίζουν αδιάκριτα την περιοχή Σαμότ, σκοτώνοντας 15 αμάχους. **22-1:** Είκοσι άμαχοι δολοφονούνται από τους κατοχικούς σε βομβαρδισμό.

Επαρχία Logar: 1-1: Σκοτώνονται δύο αμερικανοί σε ενέδρα.

Επαρχία Nangarhar: 24-12: Γίνεται επίθεση σε φυλάκιο και απαλλοτριώνονται όπλα, ενώ σκοτώνονται και κάποιοι στρατιώτες. 25-12: Ανατινάζονται τρία αμερικανικά τανκ. 28-12: Καταστρέφεται αστυνομικό φυλάκιο, αφού πρώτα

Αργκαντάμπ. 2-1: Σκοτώνονται 6 αμερικανοί μετά από επίθεση ανταρτών.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Τάγματα Θανάτου Χτυπούν Εξόριστους Τσετσένους

Οι επικριτές του προέδρου Καντίρωφ φοβούνται. Ένας έχει σκοτωθεί και μια «λίστα θανάτου» αποκαλύπτεται πως έχει τεθεί σε εφαρμογή

ΟΤΑΝ ο Ουμάρ Ισραήλωφ έφυγε από την Τσετσενία για την Αυστρία πριν από τέσσερα χρόνια, ένιωθε ασφαλής, πιστεύοντας ότι αυτοί που τον είχαν βασανίσει δε θα τον κυνηγούσαν στη Δύση.

Το περασμένο καλοκαίρι, πάντως, εντόπισε έναν συμπατριώτη του να τον ακολουθεί στη Βιέννη. Τον προειδοποίησαν ότι το όνομά του ήταν σε μια μυστική «λίστα θανάτου» τουλάχιστον 300 εξόριστων που είχαν κριτικάρει το Ραμζάν Καντίρωφ, τον εγκάθετο από το Ρωσικό κράτος πρόεδρο της Τσετσενίας. Ο Ισραήλωφ μίλησε με την αυστριακή αστυνομία, η οποία είχε λάβει γνώση για την ύπαρξη αυτής της λίστας, ότι η ζωή του ήταν σε κίνδυνο επειδή είχε κατηγορήσει τον Καντίρωφ για βασανιστήρια και απαγωγές, αλλά οι εκκλήσεις του για προστασία αγνοήθηκαν.

Στις αρχές του μήνα, ο 27χρονος Τσετσένος βγήκε από το μικρό του διαμέρισμα στη Βιέννη για να αγοράσει πράγματα για το σπίτι, την έγκυο γυναίκα του και τα 3 μικρά παιδιά του. Εντόπισε τους οπλοφόρους αμέσως και σε μια προσπάθεια να σωθεί, μπήκε σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο. Τουλάχιστον δύο μεγαλόσωμοι άνδρες τον κυνήγησαν, πυροβολώντας και αναγκάζοντας τα αυτοκίνητα να σταματήσουν απότομα και τους καταστηματάρχες να πέσουν στο έδαφος. Ο Ισραήλωφ κοντοστάθηκε μόλις συναντήθηκε με τους δράστες. Δέχθηκε τρεις σφαίρες και πέθανε. Οι δράστες διέφυγαν.

Η δολοφονία του έχει σκορπίσει φόβο στους εκατοντάδες Τσετσένους εξόριστους. Τουλάχιστον ένας ύποπτος έχει τεθεί υπό κράτηση αλλά είναι αδύνατο να αποδειχθεί ποιος έστειλε τους δράστες. «Στέλνει ένα σκοτεινό μήνυμα σε όλους μας», είπε ένας φίλος της οικογένειας Ισραήλωφ. Αυτό το μήνυμα που λέει: «Μπορείς να τρέξεις αλλά δεν μπορείς να κρυφτείς».

Αποκαλύφθηκε ότι την προηγούμενη εβδομάδας ένας Τσετσένος, που κατονομάστηκε μόνο ως Άρμπι, πήγε στην αυστριακή αστυνομία αφού προσέγγισε τον Ισραήλωφ και προσπάθησε να τον δελεάσει να γυρίσει πίσω. Όταν ο Ισραήλωφ αρνήθηκε, ο Άρμπι τον προειδοποίησε να αποσύρει μια κατάθεσή του στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στην οποία κατηγορούσε τον Καντίρωφ για συστηματική χρήση βασανιστηρίων και απαγωγών. Ο Άρμπι, που φοβόταν για την ασφάλειά του, είπε στην αστυνομία ότι τον έστειλε το δεξί χέρι του Καντίρωφ και του έταξε 65.000 αγγλικές λίρες για κάθε στόχο που θα έφερνε πίσω. Οι Αυστριακοί τον απέλασαν στη Ρωσία και η τύχη του αγνοείται.

Η αστυνομία άρχισε τώρα να έρχεται σε επαφή με Τσετσένους εξόριστους, των οποίων τα ονόματα εμφανίζονταν σε μια ευρύτερη «λίστα θανάτου» που δημοσιεύτηκε στο ιντερνέτ. Περίπου 100 αξιωματικοί και ένα ελικόπτερο αναπτύχθηκαν στη Βιέννη την ημέρα που κηδευόταν ο Ισραήλωφ.

Ο Αχμέντ Ζακάγιεφ, πρώην διοικητής Τσετσένων ανταρτών, στον οποίο δόθηκε άσυλο στη Βρετανία και το όνομά του είναι σ' αυτή τη λίστα είπε: «Έχουν γίνει πολλές δολοφονίες και έχουν υπάρξει πολύ λίγες συνέπειες, έτσι ξέρουν ότι μπορούν και τη γλυτώνουν».

Ο Ισραήλωφ ήταν πρώην αντάρτης που πολέμησε τους Ρώσους όταν συνέτριψαν τους Τσετσένους που διεκδικούσαν την ανεξαρτησία τους. Συνελήφθη το 2003 από τη φιλορωσική αστυνομία του Καντίρωφ, του οποίου ο πατέρας, ο Αχμάντ, ήταν πρόεδρος εκείνο τον καιρό. (Ο Αχμάντ Καντίρωφ εξοντώθηκε από τους Τσετσένους αντάρτες και τον διαδέχθηκε στο ρόλο του ανδρείκελου ο γιός του).

Κρατήθηκε και βασανίστηκε για 3 μήνες από τους άντρες του Καντίρωφ. Ισχυριζόταν ότι ο Καντίρωφ προσωπικά διέταζε τα ηλεκτροσόκ. «Είναι σαν να εκρηγνύνται οι μύες σου», δήλωσε αργότερα σε μια συνέντευξη. «Ήταν σαν να σκίζεται το κορμί σου κατά μήκος».

Σε αντάλλαγμα για μια αμνηστία, ο Ισραήλωφ κατατάχθηκε στην αστυνομία σαν σωματοφύλακας του Καντίρωφ. Ισχυρίστηκε ότι ήταν μάρτυρας σε αμέτρητα περιστατικά βιαιότητας, καθώς και σε εξωδικαστικές εκτελέσεις. Έγινε ένας επικίνδυνος μάρτυρας όταν έφτασε στη Δύση.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΔΡΕΣΤΗΣ 3 - 9 Μάη 1849

Η διετία 1848-49 είναι γενικότερα για την Ευρώπη μια περίοδος έντονων αναταραχών και εξεγέρσεων. Σε διάφορα σημεία όπως σε Γαλλία, Αυστρία, Γερμανία εκδηλώνεται η πολιτική δυσαρέσκεια και άλλες λιγότερο ή περισσότερο επηρεάζουν σημαντικά την επαναστατική σκέψη.

Συγκεκριμένα, στη Γερμανία τα σπέρματα εξέγερσης ξεκινούν το Μάρτη του 1848, από το Βερολίνο και εξαπλώνονται σταδιακά και σε άλλα κρατίδια. Ουσιαστικά, οι εξεγέρσεις ξεσπούν με αφορμή μια συνταγματική κρίση, που προκαλείται όταν η μοναρχία αρνείται να αποδεχθεί αστικές και δημοκρατικές συνταγματικές ρυθμίσεις.

Οι απαιτήσεις για την πολιτική μεταρρύθμιση περιλαμβάνουν την ελευθερία του Τύπου, την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων και ένα Κοινοβούλιο που θα εκπροσωπεί τους γερμανούς πολίτες, σε αντίθεση και αντικατάσταση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου όπου αντιπροσωπεύονται μόνο οι μονάρχες των γερμανικών κρατιδίων.

Ουσιαστική επιδίωξη, λοιπόν, είναι η διαφοροποίηση από την αποκλειστική μοναρχία και τον μετασχηματισμό της σε βασιλευόμενη αστική δημοκρατία και σε αντιπροσωπευτικό κοινοβουλευτισμό. Υπό αυτή την έννοια τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης δεν προσομοιάζονται με τα χαρακτηριστικά της Κομμούνας του Παρισιού αλλά ως μια λαϊκή εξέγερση στην οποία συμμετέχουν και αναρχικοί ενεργά και αποφασιστικά, όπως ο Μπακούνιν.

Από την άλλη πλευρά, οι άσχημες συνθήκες διαβίωσης, οι θανατηφόρες επιδημίες χολέρας, η σημαντική αύξηση του πληθυσμού και οι φτωχές συγκομιδές το 1846 και 1847 προκαλούν πείνα και ανέχεια στο πληθυσμό. Παράλληλα, ενισχύεται και το εθνικιστικό συναίσθημα λόγω της κρίσης του Ρήνου, όπου η Γαλλία διαφαίνεται ότι θα εισβάλει στη Ρηνανία και είναι η εποχή που γράφονται πατριωτικά ποιήματα και τραγούδια, όπως το περιβόητο Deutschlandlied («Deutschland über alles», 1841), το οποίο τελικά γίνεται και ο εθνικός ύμνος.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το κλίμα, ξεσπούν εξεγέρσεις και συγκρούσεις. Καρδιά της επανάστασης είναι η Φραν-

ναρχική εφημερίδα Dresdner Zeitung με αρχισυντάκτη τον μουσικό Karl August Röckel και τακτικό αρθρογράφο τον Μ. Μπακούνιν. Ο Μπακούνιν είχε εγκατασταθεί λίγους μήνες νωρίτερα στη Δρέσδη όπου συνάντησε και τον συνθέτη Richard Wagner.

Αρχικά, στη Σαξονία οι δημοτικοί σύμβουλοι προσπαθούν να πείσουν τον βασιλιά Frederick Augustus II να απο-

δεχθεί τη νέα συνταγματική κατάσταση, αλλά χωρίς επιτυχία. Ο βασιλιάς ανένδοτος, τους καλεί να επανέλθουν στην τάξη!

Αυτό οδηγεί σε περαιτέρω αναταραχή και τα πρωσικά στρατεύματα εισέρχονται στη Σαξονία μετά από πρόσκληση του μονάρχη. Έτσι, όμως η λαϊκή οργή γιγαντώνεται και στις 3 Μάη η πρωσική παρέμβαση βρίσκεται αντιμέτωπη με το εξεγερμένο πλήθος. Η κυβέρνηση αναγκάζεται να ταμπουρωθεί στο κάστρο. Οι εξεγερμένοι απειλούν να το ανατινάξουν με εκρηκτικά, αλλά οι δημοκράτες δημοτικοί σύμβουλοι τους αποτρέπουν. Τελικά, ο βασιλιάς με τους υπουργούς διαφεύγουν από το κάστρο τις πρώτες πρωινές ώρες της 4ης Μαΐου.

Μέσα σε λίγες ώρες στη πόλη έχουν στηθεί 108 καλο-

πανάστασης, οι: Samuel Tzschirner, Karl Gotthelf Todt και Otto Heubner σχηματίζουν προσωρινή κυβέρνηση με στόχο να ενδυναμώσουν την προσπάθεια για αποδοχή της αστικής δημοκρατίας.

Πολλοί αλληλέγγυοι αγωνιστές έρχονται από άλλα μέρη της Ευρώπης για να ενισχύσουν την αντίσταση. Υπολογίζεται ότι ο αριθμός των αντιστεκόμενων είναι περίπου 3000 και σε σχέση με τους 5000 στρατιώτες, που έχουν να αντιμετωπίσουν, αγωνίζονται με περισσή αυταπάρνηση και μαχητικότητα.

Όμως, η ποσοτική και εξοπλιστική διαφορά αναγκάζει μεγάλο αριθμό εξεγερμένων να αποδράσει στις 9 Μαΐου ενώ 1200 συλλαμβάνονται και περίπου 200 σκοτώνονται.

Ο Μαρξ σε μια περίληψη των γεγονότων στην εφημερίδα «New York Daily Tribune» (2 Οκτώβρη 1852) αναφέρει: *«Στη Δρέσδη, οι μάχες στους δρόμους συνεχίστηκαν για 4 μέρες. Οι καταστηματάρχες της Δρέσδης, οργανωμένοι σε „κοινοτικές φρουρές", όχι μόνο αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην εξέγερση, αλλά πολλοί απ' αυτούς υποστήριξαν το στρατό ενάντια στους εξεγερμένους. Σχεδόν όλοι οι επαναστάτες ήταν εργαζόμενοι από τα τριγύρω εργοστάσια. Στο πρόσωπο του Ρώσου πρόσφυγα Μιχαήλ Μπακούνιν βρήκαν έναν ικανό και έξυπνο ηγέτη».*

Ο Μπακούνιν μετά το τέλος της εξέγερσης προσπαθώντας να διαφύγει από την Δρέσδη συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και καταδικάζεται σε θάνατο, το Μάιο του 1850. Η

καταδίκη του μετατρέπεται σε ισόβια. Σχεδιάζει να δραπετεύσει στην Αυστρία, συλλαμβάνεται ξανά και καταδικάζεται σε θάνατο.

Συγκεκριμένα, στη Γερμανία τα σπέρματα εξέγερσης ξεκινούν το Μάρτη του 1848, από το Βερολίνο και εξαπλώνονται σταδιακά και σε άλλα κρατίδια. Ουσιαστικά, οι εξεγέρσεις ξεσπούν με αφορμή μια συνταγματική κρίση, που προκαλείται όταν η μοναρχία αρνείται να αποδεχθεί αστικές και δημοκρατικές συνταγματικές ρυθμίσεις.

Οι απαιτήσεις για την πολιτική μεταρρύθμιση περιλαμβάνουν την ελευθερία του Τύπου, την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων και ένα Κοινοβούλιο που θα εκπροσωπεί τους γερμανούς πολίτες, σε αντίθεση και αντικατάσταση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου όπου αντιπροσωπεύονται μόνο οι μονάρχες των γερμανικών κρατιδίων.

Ουσιαστική επιδίωξη, λοιπόν, είναι η διαφοροποίηση από την αποκλειστική μοναρχία και τον μετασχηματισμό της σε βασιλευόμενη αστική δημοκρατία και σε αντιπροσωπευτικό κοινοβουλευτισμό. Υπό αυτή την έννοια τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης δεν προσομοιάζονται με τα χαρακτηριστικά της Κομμούνας του Παρισιού αλλά ως μια λαϊκή εξέγερση στην οποία συμμετέχουν και αναρχικοί ενεργά και αποφασιστικά, όπως ο Μπακούνιν.

Από την άλλη πλευρά, οι άσχημες συνθήκες διαβίωσης, οι θανατηφόρες επιδημίες χολέρας, η σημαντική αύξηση του πληθυσμού και οι φτωχές συγκομιδές το 1846 και 1847 προκαλούν πείνα και ανέχεια στο πληθυσμό. Παράλληλα, ενισχύεται και το εθνικιστικό συναίσθημα λόγω της κρίσης του Ρήνου, όπου η Γαλλία διαφαίνεται ότι θα εισβάλει στη Ρηνανία και είναι η εποχή που γράφονται πατριωτικά ποιήματα και τραγούδια, όπως το περιβόητο Deutschlandlied («Deutschland über alles», 1841), το οποίο τελικά γίνεται και ο εθνικός ύμνος.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το κλίμα, ξεσπούν εξεγέρσεις και συγκρούσεις. Καρδιά της επανάστασης είναι η Φρανκφούρτη, όπου η νεοσυσταθείσα Εθνική Συνέλευση καλεί στη δημιουργία μιας νέας συνταγματικής μοναρχίας για ένα νέο ενωμένο γερμανικό έθνος. Στις 28 Μαρτίου 1849 η Συνέλευση εγκρίνει το πρώτο Σύνταγμα για τη Γερμανία, και τον Απρίλιο, ο Friedrich Wilhelm IV της Πρωσίας παραδίδει το στέμμα.

Παρά την φαινομενική συνταγματική εξέλιξη, η Εθνική Συνέλευση εξακολουθεί να έχει διαύλους επικοινωνίας τόσο με το παλαιό καθεστώς όσο και με τη μοναρχία. Έτσι, όταν ο βασιλιάς δεν αποδέχεται το στέμμα υπό το νέο καθεστώς, ξεσπούν αναταραχές σε πολλές πόλεις. Στο Baden, τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία κατεστέλλονται από τα πρωσικά στρατεύματα. Την ίδια στιγμή, οι κάτοικοι της Σαξονίας αντιδρούν. Η εξέγερση του Μαΐου (May Uprising) έχει ήδη ξεκινήσει.

Η Δρέσδη ήταν ήδη γνωστή ως πολιτιστικό κέντρο για φιλελεύθερους και δημοκράτες, ενώ εκδίδεται και η α-

Αρχικά, στη Σαξονία οι δημοτικοί σύμβουλοι προσπαθούν να πείσουν τον βασιλιά Frederick Augustus II να απο-

δεχθεί τη νέα συνταγματική κατάσταση, αλλά χωρίς επιτυχία. Ο βασιλιάς ανένδοτος, τους καλεί να επανέλθουν στην τάξη!

Αυτό οδηγεί σε περαιτέρω αναταραχή και τα πρωσικά στρατεύματα εισέρχονται στη Σαξονία μετά από πρόσκληση του μονάρχη. Έτσι, όμως η λαϊκή οργή γιγαντώνεται και στις 3 Μάη η πρωσική παρέμβαση βρίσκεται αντιμέτωπη με το εξεγερμένο πλήθος. Η κυβέρνηση αναγκάζεται να ταμπουρωθεί στο κάστρο. Οι εξεγερμένοι απειλούν να το ανατινάξουν με εκρηκτικά, αλλά οι δημοκράτες δημοτικοί σύμβουλοι τους αποτρέπουν. Τελικά, ο βασιλιάς με τους υπουργούς διαφεύγουν από το κάστρο τις πρώτες πρωινές ώρες της 4ης Μαΐου.

Μέσα σε λίγες ώρες στη πόλη έχουν στηθεί 108 καλοφτιαγμένα και συμπαγή οδοφράγματα, με αρκετά μέτρα ύψος, σκαμμένα αυλάκια και χαρακώματα. **Είναι χαρακτηριστικό ότι η περίφημη Όπερα της Δρέσδης αρχιτεκτονικό δημιούργημα του διάσημου αρχιτέκτονα Gottfried Semper, γκρεμίζεται με υπόδειξη του ίδιου, για να φτιαχτούν καλύτερα οδοφράγματα, αφού γνώριζε από πρώτο χέρι την αντοχή και την καταλληλότητα των υλικών.**

Οι Μπακούνιν, Wagner και Semper, συμμετέχουν ενεργά και από κοινού στην εξέγερση ενώ ο Μπακούνιν γίνεται και μέλος της Επαναστατικής Επιτροπής. Υπάρχουν μάλιστα και **οι πρώτες ιστορικές αναφορές για τη χρήση της μαύρης σημαίας**, ως σύμβολο των εξεγερμένων, από τον Μπακούνιν.

Ο συνθέτης Richard Wagner αγωνίζεται φτιάχνοντας χειροβομβίδες και μάχεται μέχρι τέλους με σθένος. Μέλη του Δημοκρατικού κοινοβουλίου και πρωτεργάτες της ε-

δα «New York Daily Tribune» (2 Οκτώβρη 1852) αναφέρει: *«Στη Δρέσδη, οι μάχες στους δρόμους συνεχίστηκαν για 4 μέρες. Οι καταστηματάρχες της Δρέσδης, οργανωμένοι σε „κοινοτικές φρουρές“, όχι μόνο αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην εξέγερση, αλλά πολλοί απ' αυτούς υποστήριξαν το στρατό ενάντια στους εξεγερμένους. Σχεδόν όλοι οι επαναστάτες ήταν εργαζόμενοι από τα τριγύρω εργοστάσια. Στο πρόσωπο του Ρώσου πρόσφυγα Μιχαήλ Μπακούνιν βρήκαν έναν ικανό και έξυπνο ηγέτη».*

Ο Μπακούνιν μετά το τέλος της εξέγερσης προσπαθώντας να διαφύγει από την Δρέσδη συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και καταδικάζεται σε θάνατο, το Μάιο του 1850. Η

καταδίκη του μετατρέπεται σε ισόβια. Σχεδιάζει να δραπετεύσει στην Αυστρία, συλλαμβάνεται ξανά και καταδικάζεται σε θάνατο.

Μένει 13 μήνες σε φυλακή της Δρέσδης ως θανατοποινίτης. Μια νύχτα οδηγείται έξω, όπου νομίζει ότι θα εκτελεστεί, αλλά αντί αυτού παραδίδεται στους Αυστριακούς. Αυτοί τον φυλακίζουν στην Πράγα για 9 μήνες πριν οδηγηθεί στο φρούριο Olmutz, όπου παραμένει αλυσοδεμένος στον τοίχο επί δύο μήνες.

Τον καταδικάζουν για εσχάτη προδοσία σε θάνατο με απαγχονισμό, αλλά τελικά τον εκδίδουν στη Ρωσία. Ήδη καταζητείται από τις Ρωσικές αρχές, οι οποίες έχουν δημεύσει όλη του την περιουσία και του έχουν αφαιρέσει όλα τα δικαιώματα, ήδη από το 1844.

Το ρωσικό κράτος τον φυλακίζει στο φρούριο Πέτρου και Παύλου (Πετροπαβλόφσκ). Εδώ χάνει τα δόντια του από το σκορβούτο και παραλίγο να χάσει τα λογικά του... Αλλά η επαναστατική του δράση δεν είχε ακόμα τελειώσει...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Το 2004 ο πατέρας του, Αλί Ισραήλωφ, απήχθηκε, βασανίστηκε και κρατήθηκε από τους άντρες του Καντίρωφ για 10 μήνες. Σε μια συνέντευξη στους Sunday Times μετά την απελευθέρωσή του είπε ότι είχε δει τον ίδιο τον Καντίρωφ να κάνει ηλεκτροσόκ σε ένα κρατούμενο.

Τον περασμένο χρόνο ο αδερφός τού Σουλίμ Γιαμαντάγιεβ, στρατιωτικός διοικητής και αδιάλλακτος αντίπαλος του Καντίρωφ, σκοτώθηκε έξω από τη βρετανική πρεσβεία στη Μόσχα, ενώ περίμενε στο φανάρι με το αυτοκίνητό του. Πριν από δύο χρόνια στη ρωσική πρωτεύουσα, 50 αστυνο-

νάμεις ΟΜΟΝ στις 20 Γενάρη στο κέντρο της Μόσχας. Πολλοί συνελήφθησαν. Πορεία έγινε και στη Τζοκάρ (Γκρόζνι), πρωτεύουσα της Τσετσενίας.

Ο Καντίρωφ απορρίπτει τους ισχυρισμούς ότι αυτός ή οι άντρες του έχουν σκοτώσει, βασανίσει ή απαγάγει αντιπά-

μια λαϊκή εξέγερση στην οποία συμμετέχουν και αναρχικοί ενεργά και αποφασιστικά, όπως ο Μπακούνιν.

Από την άλλη πλευρά, οι άσχημες συνθήκες διαβίωσης, οι θανατηφόρες επιδημίες χολέρας, η σημαντική αύξηση του πληθυσμού και οι φτωχές συγκομιδές το 1846 και 1847 προκαλούν πείνα και ανέχεια στο πληθυσμό. Παράλληλα, ενισχύεται και το εθνικιστικό συναίσθημα λόγω της κρίσης του Ρήνου, όπου η Γαλλία διαφαίνεται ότι θα εισβάλει στη Ρηνανία και είναι η εποχή που γράφονται πατριωτικά ποιήματα και τραγούδια, όπως το περιβόητο Deutschlandlied («Deutschland über alles», 1841), το οποίο τελικά γίνεται και ο εθνικός ύμνος.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το κλίμα, ξεσπούν εξεγέρσεις και συγκρούσεις. Καρδιά της επανάστασης είναι η Φρανκφούρτη, όπου η νεοσυσταθείσα Εθνική Συνέλευση καλεί στη δημιουργία μιας νέας συνταγματικής μοναρχίας για ένα νέο ενωμένο γερμανικό έθνος. Στις 28 Μαρτίου 1849 η Συνέλευση εγκρίνει το πρώτο Σύνταγμα για τη Γερμανία, και τον Απρίλιο, ο Friedrich Wilhelm IV της Πρωσίας παραδίδει το στέμμα.

Παρά την φαινομενική συνταγματική εξέλιξη, η Εθνική Συνέλευση εξακολουθεί να έχει διαύλους επικοινωνίας τόσο με το παλαιό καθεστώς όσο και με τη μοναρχία. Έτσι, όταν ο βασιλιάς δεν αποδέχεται το στέμμα υπό το νέο καθεστώς, ξεσπούν αναταραχές σε πολλές πόλεις. Στο Baden, τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία κατατσέλλονται από τα πρωσικά στρατεύματα. Την ίδια στιγμή, οι κάτοικοι της Σαξονίας αντιδρούν. Η εξέγερση του Μαΐου (May Uprising) έχει ήδη ξεκινήσει.

Η Δρέσδη ήταν ήδη γνωστή ως πολιτιστικό κέντρο για φιλελεύθερους και δημοκράτες, ενώ εκδίδεται και η αδεχθεί τη νέα συνταγματική κατάσταση, αλλά χωρίς επιτυχία. Ο βασιλιάς ανένδοτος, τους καλεί να επανέλθουν στην τάξη!

Αυτό οδηγεί σε περαιτέρω αναταραχή και τα πρωσικά στρατεύματα εισέρχονται στη Σαξονία μετά από πρόσκληση του μονάρχη. Έτσι, όμως η λαϊκή οργή γιγαντώνεται και στις 3 Μάη η πρωσική παρέμβαση βρίσκεται αντιμέτωπη με το εξεγερμένο πλήθος. Η κυβέρνηση αναγκάζεται να ταμπουρωθεί στο κάστρο. Οι εξεγερμένοι απειλούν να το ανατινάξουν με εκρηκτικά, αλλά οι δημοκράτες δημοτικοί σύμβουλοι τους αποτρέπουν. Τελικά, ο βασιλιάς με τους υπουργούς διαφεύγουν από το κάστρο τις πρώτες πρωινές ώρες της 4ης Μαΐου.

Μέσα σε λίγες ώρες στη πόλη έχουν στηθεί 108 καλοφτιαγμένα και συμπαγή οδοφράγματα, με αρκετά μέτρα ύψος, σκαμμένα αυλάκια και χαρακώματα. **Είναι χαρακτηριστικό ότι η περίφημη Όπερα της Δρέσδης αρχιτεκτονικό δημιούργημα του διάσημου αρχιτέκτονα Gottfried Semper, γκρεμίζεται με υπόδειξη του ίδιου, για να φτιαχτούν καλύτερα οδοφράγματα, αφού γνώριζε από πρώτο χέρι την αντοχή και την καταλληλότητα των υλικών.**

Οι Μπακούνιν, Wagner και Semper, συμμετέχουν ενεργά και από κοινού στην εξέγερση ενώ ο Μπακούνιν γίνεται και μέλος της Επαναστατικής Επιτροπής. Υπάρχουν μάλιστα και **οι πρώτες ιστορικές αναφορές για τη χρήση της μαύρης σημαίας**, ως σύμβολο των εξεγερμένων, από τον Μπακούνιν.

Ο συνθέτης Richard Wagner αγωνίζεται φτιάχνοντας χειροβομβίδες και μάχεται μέχρι τέλους με σθένος. Μέλη του Δημοκρατικού κοινοβουλίου και πρωτεργάτες της ε-

καταδίκη του μετατρέπεται σε ισόβια. Σχεδιάζει να δραπετεύσει στην Αυστρία, συλλαμβάνεται ξανά και καταδικάζεται σε θάνατο.

Μένει 13 μήνες σε φυλακή της Δρέσδης ως θανατοποινίτης. Μια νύχτα οδηγείται έξω, όπου νομίζει ότι θα εκτελεστεί, αλλά αντί αυτού παραδίδεται στους Αυστριακούς. Αυτοί τον φυλακίζουν στην Πράγα για 9 μήνες πριν οδηγηθεί στο φρούριο Olmutz, όπου παραμένει αλυσοδεμένος στον τοίχο επί δύο μήνες.

Τον καταδικάζουν για εσχάτη προδοσία σε θάνατο με απαγχονισμό, αλλά τελικά τον εκδίδουν στη Ρωσία. Ήδη καταζητείται από τις Ρωσικές αρχές, οι οποίες έχουν δημεύσει όλη του την περιουσία και του έχουν αφαιρέσει όλα τα δικαιώματα, ήδη από το 1844.

Το ρωσικό κράτος τον φυλακίζει στο φρούριο Πέτρου και Παύλου (Πετροπαβλόφσκ). Εδώ χάνει τα δόντια του από το σκορβούτο και παραλίγο να χάσει τα λογικά του... Αλλά η επαναστατική του δράση δεν είχε ακόμα τελειώσει...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Το 2004 ο πατέρας του, Αλί Ισραήλωφ, απήχθηκε, βασανίστηκε και κρατήθηκε από τους άντρες του Καντίρωφ για 10 μήνες. Σε μια συνέντευξη στους Sunday Times μετά την απελευθέρωσή του είπε ότι είχε δει τον ίδιο τον Καντίρωφ να κάνει ηλεκτροσόκ σε ένα κρατούμενο.

Ο Αλί Ισραήλωφ τότε έφυγε από την Τσετσενία και, όπως και στο γιο του, του δόθηκε άσυλο σε μια Ευρωπαϊκή χώρα. Την περασμένη εβδομάδα δήλωσε ότι ο Ουμάρ τού είχε μιλήσει για τον Άρμπι και τη «λίστα θανάτου». Τώρα τόσο ο Αλί όσο και η γυναίκα του Ουμάρ βρίσκονται υπό αστυνομική προστασία.

«Πώς είναι δυνατόν να αφήσει η αυστριακή αστυνομία το γιο μου απροστάτευτο;» ρώτησε. «Γιατί δεν πήραν στα σοβαρά τις προειδοποιήσεις του γιου μου ώστε να του παρέχουν την κατάλληλη προστασία;»

Η χήρα του Ισραήλωφ, 28 ετών, πρόσθεσε: «Ζούμε με φόβο. Δεν ξέρω τι να κάνω».

Ο Ισραήλωφ δεν ήταν ο πρώτος αντίπαλος του Τσετσένου προέδρου που δολοφονήθηκε έξω από την Τσετσενία. Τον περασμένο χρόνο ο αδερφός τού Σουλίμ Γιαμαντάγιεβ, στρατιωτικός διοικητής και αδιάλλακτος αντίπαλος του Καντίρωφ, σκοτώθηκε έξω από τη βρετανική πρεσβεία στη Μόσχα, ενώ περίμενε στο φανάρι με το αυτοκίνητό του. Πριν από δύο χρόνια στη ρωσική πρωτεύουσα, 50 αστυνομικοί του Καντίρωφ πυροβόλησαν το Μοβλάντι Μπαϊσάρωφ, έναν πολέμαρχο που είχε έρθει σε σφοδρή αντιπαράθεση με τον Τσετσένο πρόεδρο.

Μόλις πριν λίγες μέρες (19 Γενάρη) έγινε ένας διπλός φόνος. Ο δικηγόρος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων Στανισλάβ Μαρκέλωφ και η δημοσιογράφος Αναστασία Μπαμπούροβα, 25 ετών, δολοφονήθηκαν λίγα μέτρα από το Κρεμλίνο. Ο Μαρκέλωφ εκπροσωπούσε την οικογένεια μιας κοπέλας που δολοφονήθηκε στην Τσετσενία. Μόλις η Μπαμπούροβα προσπάθησε να πιάσει το δολοφόνο, έναν συνταγματάρχη του ρωσικού στρατού, πυροβολήθηκε κι αυτή. Η διπλή αυτή δολοφονία ξεσήκωσε κύμα διαμαρτυρίας τόσο στη Ρωσία όσο και στην Τσετσενία. Διακόσιοι αντιφασίστες διαδηλωτές χτυπήθηκαν άγρια από τις ρωσικές ειδικές δυνάμεις ΟΜΟΝ στις 20 Γενάρη στο κέντρο της Μόσχας. Πολλοί συνελήφθησαν. Πορεία έγινε και στη Τζοκάρ (Γκρόζνι), πρωτεύουσα της Τσετσενίας.

Ο Καντίρωφ απορρίπτει τους ισχυρισμούς ότι αυτός ή οι άντρες του έχουν σκοτώσει, βασανίσει ή απαγάγει αντιπάλους του καθεστώτος. Την περασμένη εβδομάδα εκπρόσωπός του δήλωσε ότι κανείς με το όνομα Ισραήλωφ δεν είχε δουλέψει για τον Καντίρωφ και υποστήριξε ότι οι Τσετσένοι εξόριστοι διατυπώνουν ψευδείς ισχυρισμούς για να πάρουν άσυλο στη Δύση.

«Όσο οι άντρες του Καντίρωφ έχουν την προστασία του Κρεμλίνου μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν», είπε ένας Τσετσένος πρόσφυγας. «Ο φόνος του Ισραήλωφ δείχνει ότι κανείς δεν είναι ασφαλής. Είναι βέβαιο πως θα ακολουθήσουν κι άλλοι φόνοι».

Πηγή: KavkazCenter

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

«ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΜΕΝΟΥΣ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΠΩΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ»

(Σχετικά με την προκήρυξη του Επαναστατικού Αγώνα)

«Να μην κάνεις πολιτική, να μην προσπαθείς να κερδίσεις φιλίες κολακεύοντας, να μην αποσιωπάς γεγονότα, να μοιράζεις και να μοιράζεσαι την αλήθεια κι όλα αυτά να σε φέρνουν πολλές φορές αντιμέτωπο με τις «σεβαστές πλειοψηφίες», σημαίνει πως προσπαθείς συνειδητά να βοηθήσεις τους ανθρώπους να ελευθερωθούν».

Είναι δυνατόν, πολλοί να αποδοκιμάζουν ένα γεγονός κι εννοείται πως ο καθένας έχει λόγους όταν το κάνει. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, το πρώτο που χρειάζεται να γίνει διακριτό είναι κατά πόσο μια τέτοια στάση είναι ιδιοτελής, αποσκοπώντας σε οικονομικά ή εξουσιαστικά οφέλη. Και τα οφέλη είναι δυνατόν να πηγαίνουν είτε άμεσα προς αυτόν που παίρνει τη συγκεκριμένη θέση, είτε να εξυπηρετούν συντεταγμένες εξουσιαστικές καταστάσεις.

Εκείνο, πάντως, που απαιτείται είναι, οι τοποθετήσεις απέναντι στο γεγονός, να είναι ξεκάθαρες (και καταγεγραμμένες. Επειδή, «***τα λόγια πετούν, τα γραπτά μένουν, η μεν χείρ η γράψασα σήψεται τάφω, γραφή δε μένει εις χρόνους πληρεστάτους***»), ακόμα κι αν αυτό μπορεί να θεωρηθεί ή να κατηγορηθεί ως κουραστικό ή και περιττό. Ο λόγος είναι συγκεκριμένος: **η αοριστία, η αφαίρεση από την πραγματικότητα, η γενίκευση, καθώς και η σιωπή ευνοούν όσους, ψαρεύοντας σε θολά νερά, μπορούν να φέρουν στο προσκήνιο, «από την πίσω πόρτα», αυτό που υποτίθεται πως αντιμάχονται ή κριτικάρουν.**

Ερχόμαστε τώρα στο ζητούμενο μιας τοποθέτησης και στο πως αυτή εκφράζεται.

Καθοριστική προϋπόθεση είναι η συνεπής και συνεκτική σχέση της θεώρησης με τον λόγο, που υλοποιείται με συγκεκριμένες κάθε φορά πράξεις. Και μην ακουστούν πάλι αυτές οι δήθεν απορίες του είδους «*Μα υπάρχει αναρχική θεωρία;*» γιατί έχουμε ξεκαθαρίσει, από πολύ παλιά, πως η αναρχική θεώρηση δεν έχει σχέση με την θεωρία.

Πάμε παρακάτω.

Είναι ξεκάθαρο για μάς πως η πολύμορφη κοινωνική δράση, είναι συστατικό της συνολικότερης απελευθερωτικής προσπάθειας και επ' ουδενί ιεραρχείται, με την έννοια πως μια δράση ή ένα μέσο αγώνα δεν είναι δυνατόν να θεωρείται καλύτερο, αποτελεσματικότερο ή ανώτερο από κάποιο άλλο ώστε να αποχωρίζεται και να ορίζεται ως η Λυδία λίθος για τα προβλήματα των ανθρώπων που αγωνίζονται.

Πολύμορφη, λοιπόν, δράση αλλά και κοινωνική. Πολύ δε περισσότερο, απελευθερωτική.

Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση

Τι γίνεται όμως, όταν μέσα από αυτές τις πολεμικές και κριτικές, εκείνο που υπάρχει καλά κρυμμένο είναι μια θεωρία πολύ πιο εξουσιαστική;

Για να το πούμε πιο ξεκάθαρα. Το να πολεμιέται (π.χ.) το ΚΚΕ δεν σημαίνει πως πρέπει να δίνεται συγχωροχάρτι στις αριστερές, κομμουνιστικές και λοιπές λενινιστικές και σταλινικές θεωρίες (άλλωστε το ΚΚΕ, στην πράξη πλέον, ακολουθεί εδώ και καιρό το δρόμο του «αποστάτη Κάουτσκι»), οι οποίες στη συνέχεια θα υιοθετηθούν και θα πλασαριστούν σαν απελευθερωτικές μέσα από ένα ελευθεριακό, αντιεξουσιαστικό ή επαναστατικό επίχρισμα.

Γι' αυτό το λόγο επιμείναμε και θα συνεχίσουμε να τονίζουμε, πως ο αγώνας ενάντια στην ΚΑΘΕ εξουσία και τις ιδεολογικές της προεκτάσεις δεν είναι απλά δομικός. Δεν στρέφεται μόνο ενάντια στο μηχανισμό, αλλά και σε εκείνες τις απόψεις και πρακτικές, που διαχέονται από το κράτος και τους ιδεολογικοπολιτικούς του εκφραστές στον κοινωνικό χώρο και πολλές φορές υιοθετούνται από τους ανθρώπους.

Όμως, το να αγωνίζεται κάποιος για την κοινωνική απελευθέρωση και την αναρχία δεν σημαίνει πως θα το πετύχει υιοθετώντας απόψεις και πρακτικές που αναπαράγουν και καθιερώνουν την εξουσία. Σ' αυτήν την περίπτωση, αποτελεί μέρος του προβλήματος που λέγεται εξουσία και η πρακτική του δεν μπορεί να ενταχτεί στην απελευθερωτική διεργασία, αλλά γίνεται συστατικό του ενδοεξουσιαστικού πολέμου, αυτής της άγριας διαμάχης που υπάρχει ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της κυριαρχίας για την επικράτηση της μιας επί της άλλης ή για την καθιέρωση βραχυχρόνιων περιόδων ισορροπίας και συμμαχιών.

Ως αναρχικοί, έχουμε ξεκάθαρη την προοπτική της αναρχίας. Συνεπώς, η απελευθέρωση των ανθρώπων και της κοινωνίας θα πραγματοποιηθεί **με τη δημιουργία αναρχικών σχέσεων ανάμεσα σε άτομα και ομάδες.** Η αναρχική επανάσταση είναι κοινωνική και ως τέτοια αρνείται τις υπάρχουσες επιβεβλημένες δομήσεις στον κοινωνικό χώρο. Είναι κοινωνική γιατί συνδέεται με εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας, που δρώντας ανταγωνιστικά προς την εξουσία και την εκμετάλλευση, συνθέτουν προς την καταστροφή όσων έχουν κατασκευαστεί προκειμένου να διατηρούνται οι συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων.

Η αναρχική επανάσταση αρνείται τις υπάρχουσες κοινωνικές δομήσεις και συνεπώς την ύπαρξη οποιασδήποτε μορφής εξουσιαζόμενης κοινωνίας. **Επομένως, δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιεί τεχνικές και μέσα που θα επαναφέρουν το καθεστώς που υπήρχε πριν από αυτήν, έστω και με διαφοροποιήσεις.**

κούσε και πως δεν θα χρειαζόταν να επανέλθουμε σύντομα. Όμως, «άλλαι αι βουλαί...».

Ακολούθησε η δημοσίευση μιας προκήρυξης που αποδίδεται στον «Επαναστατικό Αγώνα», με την οποία αναλαμβάνεται η ευθύνη, για την προαναφερθείσα ενέργεια, για τους πυροβολισμούς εναντίον κλούβας των ΜΑΤ μέσα από την Πολυτεχνειούπολη στις 23 Δεκεμβρίου 2008, καθώς και για την αποτυχημένη βομβιστική επίθεση κατά της SHELL στο Π. Φάληρο στις 24 του περασμένου Οκτώβρη.

Η προκήρυξη αυτή είναι γεγονός πως επίσης προκάλεσε γενικότερα δυσφορία και προβληματισμό.

Η τυπική ανάληψη ευθύνης, ήρθε να επιβεβαιώσει τα όσα εν συντομία είχαμε γράψει. **Θα μπορούσε μάλιστα να θεωρηθεί αρκετή αυτή η επιβεβαίωση χωρίς να προχωρήσουμε σε καμία περαιτέρω τοποθέτηση**

α) **ΑΝ δεν υπήρχε αυθάδης επέμβαση στα κοινωνικά δρώμενα. Μια επέμβαση με την οποία επιχειρείται να εξομοιωθούν εξουσιαστικές απόψεις με ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές και αναρχικές. Παράλληλα υπάρχει ο εκθειασμός του οπλισμένου τσαμπουκά, ο οποίος θέλει να ταυτιστεί με την αναρχία,**

β) **ΑΝ δεν** προσπαθούσε **να συνδέσει με την αναρχία, με διάφορους τρόπους και εκ του πονηρού, γεγονότα προβληματικά** και

γ) ΑΝ δεν εμφανίζονταν, ως προερχόμενες από αναρχικούς, κάποιες κινήσεις υπό την μορφήν συνθημάτων ή ενεργειών, που προσπαθούσαν να δώσουν το στίγμα της ταύτισης των αναρχικών με τον Ε.Α., όπως για παράδειγμα σύνθημα στον τοίχο του Πολυτεχνείου επί της οδού Στουρνάρα που έγραφε: «Νίκη στα όπλα του Ε.Α.» και υπογραφή με Α σε κύκλο.

Ο καθένας, λοιπόν, παίρνει θέσεις σε σχέση μ' αυτά που τον αφορούν και για τα οποία σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν αφιερώσει τη ζωή τους. Έχουμε ξεκαθαρίσει πως από τη μεριά μας **δεν είμαστε διατεθειμένοι μέσα από τη σιωπή να δώσουμε χώρο σε ψευδαισθήσεις και ταυτίσεις.**

Για μας, ο αγώνας για την αναρχία δεν μπορεί να αποδεχθεί αποσιωπήσεις, οι οποίες τελικά γίνονται όπλα εναντίον του.

Θα υπάρξουν πολλοί που θα αντιτάξουν πως δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να γίνονται τοποθετήσεις και κριτικές, γιατί πρέπει να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στον κοινό εχθρό.

Εμείς λέμε: Το κράτος ήταν πάντοτε παρών και η επιθετικότητα του, άλλοτε με ένταση και άλλοτε όχι, υπήρχε ανέκαθεν. **Το ξεκαθάρισμα απόψεων, θεωρήσεων, στάσεων και**

αυτές τις περιπτώσεις, το πρώτο που χρειάζεται να γίνει διακριτό είναι κατά πόσο μια τέτοια στάση είναι ιδιοτελής, αποσκοπώντας σε οικονομικά ή εξουσιαστικά οφέλη. Και τα οφέλη είναι δυνατόν να πηγαίνουν είτε άμεσα προς αυτόν που παίρνει τη συγκεκριμένη θέση, είτε να εξυπηρετούν συντεταγμένες εξουσιαστικές καταστάσεις.

Εκείνο, πάντως, που απαιτείται είναι, οι τοποθετήσεις απέναντι στο γεγονός, να είναι ξεκάθαρες (και καταγεγραμμένες. Επειδή, «*τα λόγια πετούν, τα γραπτά μένουν, η μεν χείρ η γράψασα σήψεται τάφω, γραφή δε μένει εις χρόνους πληρεστάτους*»), ακόμα κι αν αυτό μπορεί να θεωρηθεί ή να κατηγορηθεί ως κουραστικό ή και περιττό. Ο λόγος είναι συγκεκριμένος: **η αοριστία, η αφαίρεση από την πραγματικότητα, η γενίκευση, καθώς και η σιωπή ευνοούν όσους, ψαρεύοντας σε θολά νερά, μπορούν να φέρουν στο προσκήνιο, «από την πίσω πόρτα», αυτό που υποτίθεται πως αντιμάχονται ή κριτικάρουν.**

Ερχόμαστε τώρα στο ζητούμενο μιας τοποθέτησης και στο πως αυτή εκφράζεται.

Καθοριστική προϋπόθεση είναι η συνεπής και συνεκτική σχέση της θεώρησης με τον λόγο, που υλοποιείται με συγκεκριμένες κάθε φορά πράξεις. Και μην ακουστούν πάλι αυτές οι δήθεν απορίες του είδους «*Μα υπάρχει αναρχική θεωρία;*» γιατί έχουμε ξεκαθαρίσει, από πολύ παλιά, πως η αναρχική θεώρηση δεν έχει σχέση με την θεωρία.

Πάμε παρακάτω.

Είναι ξεκάθαρο για μας πως η πολύμορφη κοινωνική δράση, είναι συστατικό της συνολικότερης απελευθερωτικής προσπάθειας και επ' ουδενί ιεραρχείται, με την έννοια πως μια δράση ή ένα μέσο αγώνα δεν είναι δυνατόν να θεωρείται καλύτερο, αποτελεσματικότερο ή ανώτερο από κάποιο άλλο ώστε να αποχωρίζεται και να ορίζεται ως η Λυδία λίθος για τα προβλήματα των ανθρώπων που αγωνίζονται.

Πολύμορφη, λοιπόν, δράση αλλά και κοινωνική. Πολύ δε περισσότερο, απελευθερωτική.

Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση δεν έχουμε στο μυαλό μας κανενός είδους κομμουνιστικό μοντέλο «απελευθέρωσης» των ανθρώπων. Άλλωστε, τόσο το μαρξιστικό κομμουνιστικό μοντέλο, όσο και οι διάφορες προσμίξεις και παραλλαγές του που έχουν σαν συνθετικό την λέξη «αναρχο», εμπεριέχουν την εξουσία.

Στην προκειμένη μάλιστα περίπτωση, αυτό που ισχύει, είναι μέσα από σύνθετους όρους, να αλλοιώνεται, συνειδητά ή ασυνείδητα, η αναρχική προοπτική, η απόλυτη αντίθεση σε κάθε είδους εκμετάλλευση και μορφή εξουσίας. Αυτή η αλλοίωση είναι αναπόφευκτη, αφού είναι επόμενο, η κάθε ονοματοδοσία να γίνεται για συγκεκριμένους λόγους και συνεπώς δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο το περιεχόμενο και τους σκοπούς.

Η αναρχία, όμως, δεν χρειάζεται προσμίξεις για να προσδιοριστεί. Παρ' όλα αυτά, πολλές είναι οι περιπτώσεις κατά τις οποίες διάφορες στάσεις, συμπεριφορές, πολιτικές και ιδεολογικές διατυπώσεις αποδίδονται αυθαίρετα, καλόβουλα ή κακόβουλα, στην αναρχία.

Κυρίως πρόκειται για εξουσιαστικές απόψεις που εμφανίζονται με τον απελευθερωτικό μανδύα. Κύρια πηγή τους είναι η αριστερή, μαρξιστική - κομμουνιστική - Λενινιστική θεωρία, η οποία, έχοντας κατασκευάσει την ψευδή συνείδηση πως α-

Γι' αυτό το λόγο επιμείναμε και θα συνεχίσουμε να τονίζουμε, πως ο αγώνας ενάντια στην ΚΑΘΕ εξουσία και τις ιδεολογικές της προεκτάσεις δεν είναι απλά δομικός. Δεν στρέφεται μόνο ενάντια στο μηχανισμό, αλλά και σε εκείνες τις απόψεις και πρακτικές, που διαχέονται από το κράτος και τους ιδεολογικοπολιτικούς του εκφραστές στον κοινωνικό χώρο και πολλές φορές υιοθετούνται από τους ανθρώπους.

Όμως, το να αγωνίζεται κάποιος για την κοινωνική απελευθέρωση και την αναρχία δεν σημαίνει πως θα το πετύχει υιοθετώντας απόψεις και πρακτικές που αναπαράγουν και καθιερώνουν την εξουσία. Σ' αυτήν την περίπτωση, αποτελεί μέρος του προβλήματος που λέγεται εξουσία και η πρακτική του δεν μπορεί να ενταχτεί στην απελευθερωτική διεργασία, αλλά γίνεται συστατικό του ενδοεξουσιαστικού πολέμου, αυτής της άγριας διαμάχης που υπάρχει ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της κυριαρχίας για την επικράτηση της μιας επί της άλλης ή για την καθιέρωση βραχυχρόνιων περιόδων ισορροπίας και συμμαχιών.

Ως αναρχικοί, έχουμε ξεκάθαρη την προοπτική της αναρχίας. Συνεπώς, η απελευθέρωση των ανθρώπων και της κοινωνίας θα πραγματοποιηθεί **με τη δημιουργία αναρχικών σχέσεων ανάμεσα σε άτομα και ομάδες.** Η αναρχική επανάσταση είναι κοινωνική και ως τέτοια αρνείται τις υπάρχουσες επιβεβλημένες δομήσεις στον κοινωνικό χώρο. Είναι κοινωνική γιατί συνδέεται με εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας, που δρώντας ανταγωνιστικά προς την εξουσία και την εκμετάλλευση, συνθέτουν προς την καταστροφή όσων έχουν κατασκευαστεί προκειμένου να διατηρούνται οι συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων.

Η αναρχική επανάσταση αρνείται τις υπάρχουσες κοινωνικές δομήσεις και συνεπώς την ύπαρξη οποιασδήποτε μορφής εξουσιαζόμενης κοινωνίας. **Επομένως, δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιεί τεχνικές και μέσα που θα επαναφέρουν το καθεστώς που υπήρχε πριν από αυτήν, έστω και με διαφοροποιήσεις.**

Το έχουμε ξαναπεί. Το να τοποθετείται κάποιος ξεκάθαρα και ανταγωνιστικά απέναντι στα καθιερωμένα, στην κανονικότητα ενός ακτιβισμού που δεν κάνει σαφείς τους προσανατολισμούς του, τον κάνει ευάλωτο. Όχι πως αυτού του είδους οι τοποθετήσεις είναι λάθος ή γίνονται. Κάθε άλλο. Απλά, συμβαίνει να επιστρατεύονται αμέσως όλες οι πλάγιες τεχνικές υπονόμευσης. Αυτές συγκεντρώνονται όπως η γλίτσα πάνω σε διάφορα υλικά αντικείμενα. Τα σκεπάζουν, τους αλλάζουν το σχήμα και προσπαθούν να φτιάξουν μια εικόνα αποσύνθεσης για ό,τι περιβάλλουν ή προσπαθούν να καλύψουν. Κι όμως. Μια επιμελημένη φροντίδα και ένα συστηματικό καθάρισμα ξαναφέρνει στο φώς την πραγματικότητα.

Αυτό δεν μπορούμε να το παραμελούμε. Γιατί τότε κάνουμε μεγάλη ζημιά σ' αυτά που ισχυριζόμαστε και τα οποία παλεύουμε να φτιάξουμε μαζί με όλους τους ανθρώπους, που προσβλέπουν σε ένα κόσμο λεύτερο, δημιουργικό, αναρχικό.

Ας έρθουμε τώρα σε κάποια ζητήματα, που βρέθηκαν στην «επικαιρότητα» το τελευταίο διάστημα.

Σύγχιση που προκαλεί

Κλείνοντας τα προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥ-

Η τυπική ανάληψη ευθύνης, ήρθε να επιβεβαιώσει τα όσα εν συντομία είχαμε γράψει. **Θα μπορούσε μάλιστα να θεωρηθεί αρκετή αυτή η επιβεβαίωση χωρίς να προχωρήσουμε σε καμία περαιτέρω τοποθέτηση**

α) **ΑΝ δεν υπήρχε αυθάδης επέμβαση στα κοινωνικά δρώμενα. Μια επέμβαση με την οποία επιχειρείται να εξομοιωθούν εξουσιαστικές απόψεις με ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές και αναρχικές. Παράλληλα υπάρχει ο εκθειασμός του οπλισμένου τσαμπουκά, ο οποίος θέλει να ταυτιστεί με την αναρχία,**

β) **ΑΝ δεν** προσπαθούσε **να συνδέσει με την αναρχία, με διάφορους τρόπους και εκ του πονηρού, γεγονότα προβληματικά** και

γ) ΑΝ δεν εμφανίζονταν, ως προερχόμενες από αναρχικούς, κάποιες κινήσεις υπό την μορφήν συνθημάτων ή ενεργειών, που προσπαθούσαν να δώσουν το στίγμα της ταύτισης των αναρχικών με τον Ε.Α., όπως για παράδειγμα σύνθημα στον τοίχο του Πολυτεχνείου επί της οδού Στουρνάρα που έγραφε: «Νίκη στα όπλα του Ε.Α.» και υπογραφή με Α σε κύκλο.

Ο καθένας, λοιπόν, παίρνει θέσεις σε σχέση μ' αυτά που τον αφορούν και για τα οποία σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν αφιερώσει τη ζωή τους. Έχουμε ξεκαθαρίσει πως από τη μεριά μας **δεν είμαστε διατεθειμένοι μέσα από τη σιωπή να δώσουμε χώρο σε ψευδαισθήσεις και ταυτίσεις.**

Για μας, ο αγώνας για την αναρχία δεν μπορεί να αποδεχθεί αποσιωπήσεις, οι οποίες τελικά γίνονται όπλα εναντίον του.

Θα υπάρξουν πολλοί που θα αντιτάξουν πως δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να γίνονται τοποθετήσεις και κριτικές, γιατί πρέπει να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στον κοινό εχθρό.

Εμείς λέμε: Το κράτος ήταν πάντοτε παρών και η επιθετικότητα του, άλλοτε με ένταση και άλλοτε όχι, υπήρχε ανέκαθεν. **Το ξεκαθάρισμα απόψεων, θεωρήσεων, στάσεων και πρακτικών, ποτέ δεν έβλαψε όσους αγωνίζονται για την ελευθερία. Αντίθετα, δυνάμωσε τον οπλισμό των καταπιεσμένων στον αγώνα τους ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφής εξουσία.**

Σε ζητήματα που αφορούν την κοινωνική απελευθέρωση, ιδωμένη από την αναρχική σκοπιά, δεν χωρούν καθυστερήσεις και αδιαφορία. Το «επιχείρημα» του είδους: «δεν είναι η κατάλληλη στιγμή» είναι μια παλιά πολιτική τεχνική την οποία, ως αναρχικοί, δεν δεχόμαστε.

Κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει πως τέτοιου είδους αποσιωπήσεις έχουν ωφελήσει. Το αντίθετο.

Αλήθεια, πόσο και ποιον ωφέλησε η ανοχή στα όσα διαδραματίστηκαν κατά τη διάρκεια των δικών για την Ε.Ο. 17 Ν;

Προφανώς η πλευρά της εξουσιαστικής και «αντιεξουσιαστικής» αριστεράς θεώρησε τη στάση σιωπής, που τηρήθηκε, ως ανοχή «*των χρήσιμων ηλιθίων*».

Πάμε παρακάτω.

Όταν κάποιος (ή κάποιοι) με τις πράξεις του επιδεικνύει πλήρη αδιαφορία για την κοινωνική εξεγερτική διεργασία, είναι αναμενόμενο πως και όσα θα θελήσει να παρουσιάσει, μέσα από μια επιτηδευμένη λαϊκίστικη σκοπιά προκειμένου να

οι δήθεν απορίες του είδους *«Μα υπάρχει αναρχική θεωρία;»* γιατί έχουμε ξεκαθαρίσει, από πολύ παλιά, πως η αναρχική θεώρηση δεν έχει σχέση με την θεωρία.

Πάμε παρακάτω.

Είναι ξεκάθαρο για μας πως η πολύμορφη κοινωνική δράση, είναι συστατικό της συνολικότερης απελευθερωτικής προσπάθειας και επ' ουδενί ιεραρχείται, με την έννοια πως μια δράση ή ένα μέσο αγώνα δεν είναι δυνατόν να θεωρείται καλύτερο, αποτελεσματικότερο ή ανώτερο από κάποιο άλλο ώστε να αποχωρίζεται και να ορίζεται ως η Λυδία λίθος για τα προβλήματα των ανθρώπων που αγωνίζονται.

Πολύμορφη, λοιπόν, δράση αλλά και κοινωνική. Πολύ δε περισσότερο, απελευθερωτική.

Όταν όμως εμείς ως αναρχικοί μιλάμε για απελευθέρωση δεν έχουμε στο μυαλό μας κανένος είδους κομμουνιστικό μοντέλο «απελευθέρωσης» των ανθρώπων. Άλλωστε, τόσο το μαρξιστικό κομμουνιστικό μοντέλο, όσο και οι διάφορες προσμίξεις και παραλλαγές του που έχουν σαν συνθετικό την λέξη «αναρχο», εμπεριέχουν την εξουσία.

Στην προκειμένη μάλιστα περίπτωση, αυτό που ισχύει, είναι μέσα από σύνθετους όρους, να αλλοιώνεται, συνειδητά ή ασυνείδητα, η αναρχική προοπτική, η απόλυτη αντίθεση σε κάθε είδους εκμετάλλευση και μορφή εξουσίας. Αυτή η αλλοίωση είναι αναπόφευκτη, αφού είναι επόμενο, η κάθε ονοματοδοσία να γίνεται για συγκεκριμένους λόγους και συνεπώς δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο το περιεχόμενο και τους σκοπούς.

Η αναρχία, όμως, δεν χρειάζεται προσμίξεις για να προσδιοριστεί. Παρ' όλα αυτά, πολλές είναι οι περιπτώσεις κατά τις οποίες διάφορες στάσεις, συμπεριφορές, πολιτικές και ιδεολογικές διατυπώσεις αποδίδονται αυθαίρετα, καλόβουλα ή κακόβουλα, στην αναρχία.

Κυρίως πρόκειται για εξουσιαστικές απόψεις που εμφανίζονται με τον απελευθερωτικό μανδύα. Κύρια πηγή τους είναι η αριστερή, μαρξιστική - κομμουνιστική - Λενινιστική θεωρία, η οποία, έχοντας κατασκευάσει την ψευδή συνείδηση πως αποτελεί κομμάτι (και μάλιστα πρωτοπόρο) της συνολικής απελευθερωτικής προσπάθειας ανθρώπων και κοινωνιών, συνεχίζει τη διαδικασία διάβρωσης των ουσιαστικών διεργασιών προς την κατεύθυνση της απελευθέρωσης μέσω της καταστροφής του κράτους.

Εδώ βρίσκεται λοιπόν η ουσία του ζητήματος.

Αφορά εκείνες τις απόψεις και πράξεις που ενώ τοποθετούνται δομικά ή «ιδεολογικά» ενάντια στις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές, στην ουσία τις αναπαράγουν. Είναι πολύ εύκολο να αντιταχθεί κάποιος στο ΚΚΕ, όντας διάτρητο και με βεβαρημένο παρελθόν. Το ίδιο εύκολο είναι να πολεμηθεί μια «ελευθεριακή» ή «αντιεξουσιαστική» ομάδα όταν έχει ήδη δείξει πως ακολουθεί ένα δρόμο που κινείται μέσα σε πλαίσια που δεν ενοχλούν ιδιαίτερα το κράτος. Όταν μάλιστα πρόκειται για κριτική ή πολεμική απέναντι σε ειρηνιστικές απόψεις και πρακτικές τότε, όπως λέει και μια λαϊκή παροιμία, είναι σαν να κλέβεις αφύλακτη εκκλησία.

ων ανάμεσα σε άτομα και ομάδες. Η αναρχική επανάσταση είναι κοινωνική και ως τέτοια αρνείται τις υπάρχουσες επιβεβλημένες δομήσεις στον κοινωνικό χώρο. Είναι κοινωνική γιατί συνδέεται με εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας, που δρώντας ανταγωνιστικά προς την εξουσία και την εκμετάλλευση, συνθέτουν προς την καταστροφή όσων έχουν κατασκευαστεί προκειμένου να διατηρούνται οι συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων.

Η αναρχική επανάσταση αρνείται τις υπάρχουσες κοινωνικές δομήσεις και συνεπώς την ύπαρξη οποιασδήποτε μορφής εξουσιαζόμενης κοινωνίας. **Επομένως, δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιεί τεχνικές και μέσα που θα επαναφέρουν το καθεστώς που υπήρχε πριν από αυτήν, έστω και με διαφοροποιήσεις.**

Το έχουμε ξαναπεί. Το να τοποθετείται κάποιος ξεκάθαρα και ανταγωνιστικά απέναντι στα καθιερωμένα, στην κανονικότητα ενός ακτιβισμού που δεν κάνει σαφείς τους προσανατολισμούς του, τον κάνει ευάλωτο. Όχι πως αυτού του είδους οι τοποθετήσεις είναι λάθος να γίνονται. Κάθε άλλο. Απλά, συμβαίνει να επιστρατεύονται αμέσως όλες οι πλάγιες τεχνικές υπονόμευσης. Αυτές συγκεντρώνονται όπως η γλίτσα πάνω σε διάφορα υλικά αντικείμενα. Τα σκεπάζουν, τους αλλάζουν το σχήμα και προσπαθούν να φτιάξουν μια εικόνα αποσύνθεσης για ό,τι περιβάλλουν ή προσπαθούν να καλύψουν. Κι όμως. Μια επιμελημένη φροντίδα και ένα συστηματικό καθάρισμα ξαναφέρνει στο φώς την πραγματικότητα.

Αυτό δεν μπορούμε να το παραμελούμε. Γιατί τότε κάνουμε μεγάλη ζημιά σ' αυτά που ισχυριζόμαστε και τα οποία παλεύουμε να φτιάξουμε μαζί με όλους τους ανθρώπους, που προσβλέπουν σε ένα κόσμο λεύτερο, δημιουργικό, αναρχικό.

Ας έρθουμε τώρα σε κάποια ζητήματα, που βρέθηκαν στην «επικαιρότητα» το τελευταίο διάστημα.

Σύγχιση που προκαλεί

Κλείνοντας τα προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ τοποθετηθήκαμε εν συντομία σε σχέση με το περιστατικό των πυροβολισμών εναντίον των μπάτσων των ΜΑΤ που βρίσκονταν στην πίσω πλευρά του υπουργείου Πολιτισμού, στην περιοχή των Εξαρχείων. Γράψαμε:

«Καθώς έκλεινε η ύλη της εφημερίδας πραγματοποιήθηκε η ένοπλη επίθεση σε τρεις άνδρες των ΜΑΤ που περιπολούσαν έξω από το Υπουργείο Πολιτισμού στα Εξάρχεια με αποτέλεσμα τον βαρύ τραυματισμό του ενός, ενώ ημέρες πριν έχει προηγηθεί επίσης ένοπλη επίθεση μέσα από το χώρο της Πολυτεχνειούπολης σε κλούβα των ΜΑΤ.

Οι ενέργειες αυτές όχι μόνο φαίνεται πως ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ τις διεργασίες της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη, αλλά αντίθετα, φαίνεται να δείχνουν βαθιά δυσαρέσκεια και περιφρόνηση απέναντί της. Δεσμευόμαστε όμως να επιστρέψουμε στο ζήτημα μόλις μας δοθεί η ευκαιρία».

Θεωρούσαμε πως αυτή η σύντομη τοποθέτησή μας θα αρ-

Ο καθένας, λοιπόν, παίρνει θέσεις σε σχέση μ' αυτά που τον αφορούν και για τα οποία σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν αφιερώσει τη ζωή τους. Έχουμε ξεκαθαρίσει πως από τη μεριά μας **δεν είμαστε διατεθειμένοι μέσα από τη σιωπή να δώσουμε χώρο σε ψευδαισθήσεις και ταυτίσεις.**

Για μας, ο αγώνας για την αναρχία δεν μπορεί να αποδεχθεί αποσιωπήσεις, οι οποίες τελικά γίνονται όπλα εναντίον του.

Θα υπάρξουν πολλοί που θα αντιτάξουν πως δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να γίνονται τοποθετήσεις και κριτικές, γιατί πρέπει να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στον κοινό εχθρό.

Εμείς λέμε: Το κράτος ήταν πάντοτε παρών και η επιθετικότητα του, άλλοτε με ένταση και άλλοτε όχι, υπήρχε ανέκαθεν. **Το ξεκαθάρισμα απόψεων, θεωρήσεων, στάσεων και πρακτικών, ποτέ δεν έβλαψε όσους αγωνίζονται για την ελευθερία. Αντίθετα, δυνάμωσε τον οπλισμό των καταπιεσμένων στον αγώνα τους ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφής εξουσία.**

Σε ζητήματα που αφορούν την κοινωνική απελευθέρωση, ιδωμένη από την αναρχική σκοπιά, δεν χωρούν καθυστερήσεις και αδιαφορία. Το «επιχείρημα» του είδους: «δεν είναι η κατάλληλη στιγμή» είναι μια παλιά πολιτική τεχνική την οποία, ως αναρχικοί, δεν δεχόμαστε.

Κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει πως τέτοιου είδους αποσιωπήσεις έχουν ωφελήσει. Το αντίθετο.

Αλήθεια, πόσο και ποιον ωφέλησε η ανοχή στα όσα διαδραματίστηκαν κατά τη διάρκεια των δικών για την Ε.Ο. 17 Ν;

Προφανώς η πλευρά της εξουσιαστικής και «αντιεξουσιαστικής» αριστεράς θεώρησε τη στάση σιωπής, που τηρήθηκε, ως ανοχή *«των χρήσιμων ηλιθίων»*.

Πάμε παρακάτω.

Όταν κάποιος (ή κάποιοι) με τις πράξεις του επιδεικνύει πλήρη αδιαφορία για την κοινωνική εξεγερτική διεργασία, είναι αναμενόμενο πως και όσα θα θελήσει να παρουσιάσει, μέσα από μια επιτηδευμένη λαϊκίστικη σκοπιά προκειμένου να αποδείξει το αντίθετο, θα αποβούν τόσο χοντροκομμένα που θα αρχίσει κανείς να αναρωτιέται αν πίσω απ' όλα αυτά δεν υπάρχει η πρόθεση της πλήρους αποσύνθεσης των απελευθερωτικών διεργασιών, θεωρήσεων, απόψεων και πρακτικών.

Μια και αναφερθήκαμε παραπάνω σ' αυτό που συνήθως περιγράφεται ως τσαμπουκάς, καλό θα είναι να διευκρινίσουμε πως οι κοινωνικές συγκρούσεις δεν έχουν καμία σχέση με ενέργειες που περιγράφονται ως κινηματογραφικές καουμπόικες μονομαχίες τύπου Ελ Πάσο.

Μια εξ ίσου σημαντική παρατήρηση είναι πως δεν νοείται ως διαχωρισμένος και εξειδικευμένος ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, πολύ δε περισσότερο όταν στρέφεται ενάντια σ' ένα κομμάτι του κρατικού μηχανισμού.

Μ' αυτή την έννοια ο «αντιμπατσικός» αγώνας **δεν είναι** και αντικρατικός, αφού πολλά είναι τα κοινωνικά κομμάτια που έχουν ανοιχτούς λογαριασμούς με τους μπάτσους για ποικίλους, ανάλογα με την περίσταση, λόγους. Συνεπώς ο αντι-

κρατικός αγώνας, ως συνολικός, περιλαμβάνει **και** τους μπάτσους. Στην πορεία λοιπόν του αντικρατικού αγώνα οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι βρίσκονται αντιμέτωποι και με τους μπάτσους που απαρτίζουν έναν από τους μηχανισμούς άσκησης της κρατικής βίας, με σκοπό την καταστολή και τότε συγκρούονται μαζί τους αναγκαστικά.

Ας περάσουμε τώρα στο κείμενο της «ανάληψης ευθύνης».

Το κείμενο διακατέχεται από, μάλλον, μια σκόπιμη παρά απο αθέλητη θολούρα, ώστε να αποτρέπει μια έρευνα, σε βάθος, των προθέσεών του. «*Που να ψάχνεις να βρεις άκρη*», θα είπαν οι περισσότεροι που το διάβασαν. Μένουν, όμως, ορισμένες χτυπητές διατυπώσεις που προκαλούν και προσκαλούν, κρύβοντας το ουσιαστικό περιεχόμενο. Αν αυτό δεν είναι μια τεχνική εξαπάτησης, τότε τι είναι;

Και αν οι διαστρεβλώσεις (άλλο το να λέει κάποιος «*Ναι, διότι οι έφηβοι, όπως γνωρίζεις σπάνε τζαμαρίες γενικώς, είτε είναι αναρχικοί είτε δεν είναι... Όλοι αυτοί που τα σπάνε, λοιπόν, δεν είναι ακριβώς αναρχικοί*» και να μεταφράζεται «*όποιος σπάει και καίει σε διαδηλώσεις και πορείες δεν είναι αναρχικός*») και οι αποσιωπήσεις γεγονότων (ρίχτηκε τελικά χειροβομβίδα ή όχι;) δεν είναι η υπέρτατη υλοποίηση του πολιτικού ψέματος, τότε τι είναι; Είναι τουλάχιστον μια ενσυνείδητη προσπάθεια να φιμωθούν ενοχλητικές απόψεις. Όμως, «ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον».

Ερχόμαστε σ' ένα σημαντικό σημείο.

Κι αυτό είναι το κατά πόσο κάποιος συμμετέχει λειτουργικά στις κοινωνικές διεργασίες ή απλώς τις παρακολουθεί και τις ερμηνεύει κατά πως βολεύουν τους σχεδιασμούς του, πράττοντας έξω και πολλές φορές ενάντια σ' αυτές.

Το να μην κατανοούνται αυτές οι διεργασίες είναι εξηγήσιμο. Το να αγνοούνται επιδεικτικά είναι επικίνδυνο. Πραγματοποιείται, λοιπόν, ένα «άλμα», όπου όλα θα γίνουν από μια δράκα «αποφασισμένων» ή απογοητευμένων από το γεγονός πως οι διεργασίες του κοινωνικού ανταγωνισμού δεν ακολουθούν τους ρυθμούς που αυτοί θέλουν ή φαντάζονται πως ΠΡΕΠΕΙ να έχουν.

Το χειρότερο βέβαια έρχεται όταν «επισπεύδονται» οι κοινωνικές διεργασίες και γίνονται τελειωμένες διαδικασίες. Εκεί πλέον οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους υποστηρικτές και τους αντιπάλους του «καθεστώτος» χάνονται με το «έτσι θέλω - έτσι είναι».

Ιδού λοιπόν σε ποιο σημείο έχουν φτάσει τα πράγματα στον κοινωνικό χώρο, σύμφωνα με τους συντάκτες του κειμένου:

«*Η κοινωνική οργή ξεχείλισε και η βίαιη εξέγερση που ακολούθησε διέλυσε τις όποιες αυταπάτες ότι το υπάρχον καθεστώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας βασίζεται στη συναίνεση της κοινωνίας*».

Προσέξτε τη διατύπωση «*το υπάρχον καθεστώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας*» που δεν βασίζεται πλέον στη συναίνεση. Και τι θα πρέπει να γίνει; Μα να αντικατασταθεί!

που καθορίζεται από το κράτος, κήρυξε έναν πόλεμο από κοινού με το κράτος. **Ή λοιπόν τα σώματα ασφαλείας είναι μηχανισμός του κράτους ή κάτι ξέχωρο απ' αυτό.** Κι όντας ξέχωρα, τελικά, αποφάσισαν να στήσουν μια συμμαχία και να κηρύξουν αυτόν τον πόλεμο στους «όσους»; Εδώ η πραγματικότητα σηκώνει ψηλά τα χέρια και παραδίνεται χωρίς όρους.

Ας προσπαθήσουμε, όμως, να βγάλουμε κάποια άλλα συμπεράσματα από το κείμενο.

Υπάρχει πολλαπλή αναφορά στη λέξη «καθεστώς».

Έχουμε, έτσι, μια διατύπωση που παραπέμπει σε μια πολιτική κατάσταση του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης κι όχι σ' αυτό καθ' εαυτό το κράτος. Συνεπώς, υπάρχει έντονη μια αντικαθεστωτική υφή (γνωστό νεόπλασμα της αριστερίστικης παραϊδεολογίας, που μερικές φορές αρέσκεται να ακούει και στο όνομα αυτονομία) και θα πρέπει να δεχτούμε πως εφ' όσον κάθε καθεστώς είναι μια «κατάσταση» (δηλ. κάτι το δοτό από κάποια υπέρτερη δύναμη) τότε έχουμε ξεκάθαρα μια αντιπολιτευτική στάση προς αυτήν. **Αντιπολίτευση προς το κράτος δεν χωρεί. Ή το καταστρέφεις ή αντιπολιτεύεσαι προς την μορφή διαχείρισής του.**

Σκοπός, λοιπόν, αυτής της στάσης είναι η ανατροπή του καθεστώτος (κι όχι του κράτους) και η αντικατάσταση του με κάποιο άλλο καθεστώς, που σίγουρα δεν θα καταστρέψει τον κρατικό μηχανισμό και τον κρατισμό ως ιδεολογία, αλλά θα ανατρέψει μια από τις μορφές πολιτικής και οικονομικής του διαχείρισης, επιφέροντας ενδεχομένως διαφοροποιήσεις στη δομή. Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να πιστοποιήσει πως αυτές οι διαφοροποιήσεις θα φέρουν καλύτερες συνθήκες για τη ζωή των ανθρώπων.

Όπως θα φανεί στη συνέχεια, αυτή η κατάσταση παίρνει σκόπιμα διάφορες θολές διαστάσεις, τόσο σε σχέση με τη μορφή της κυβέρνησης (ΝΔ) όσο και της διακυβέρνησης (πολιτικό σύστημα). Άλλωστε, η τοποθέτηση εντός εισαγωγικών της λέξης δημοκρατία υποδεικνύει με την μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια πως για τους συντάκτες του κειμένου η δημοκρατία δεν λειτουργεί και συνεπώς θα πρέπει να αναζητηθεί η δημοκρατία χωρίς εισαγωγικά. Δηλαδή η πραγματική (ουσιαστική) δημοκρατία. Ποια όμως είναι αυτή;

Από τα Επαναστατικά φληναφήματα στην Ένοπλη αντιπολίτευση

«...*λέμε πως ο ένοπλος αγώνας είναι βασική συνιστώσα ανάμεσα στις άλλες του επαναστατικού κινήματος*».

Το σκοπούμενο ήταν, από κάποιο σημείο και μετά, αναμενόμενο. Ο εκθειασμός του ένοπλου αγώνα και το κάλεσμα να τον πλαισιώσουν όσοι τάσσονται προς τη μεριά μιας τέτοιας πρακτικής.

Εννοείται, πως μια τέτοια τοποθέτηση δεν έχει σχέση με την πολύμορφη δράση την οποία αποδέχονται και προωθούν

γος), **η σύγκρουση** (κι αυτή σκέτη) και **ο ένοπλος αγώνας** είναι τα μέσα για την ένοπλη αντιπολίτευση. Απέναντι σε ποιον; Προφανώς ενάντια στην υπάρχουσα έκφραση της «δημοκρατίας», η οποία θα αντικατασταθεί από την δημοκρατία χωρίς εισαγωγικά.

Ποια είναι; Μα, αυτή που έχει το όνομα άμεση δημοκρατία! Βέβαια δεν ξεκαθαρίζεται αν αυτή η άμεση δημοκρατία θα είναι παρόμοια με αυτή κάποιων καντονιών της Ελβετίας που βρίσκονται βαθειά χωμένα στον κρατισμό ή της αρχαίας Αθήνας των δούλων και των αφεντάδων. Εξ άλλου, αυτό είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο. Συνεπώς οι συγκρούσεις, οι εξεγέρσεις και ο ένοπλος αγώνας είναι τα μέσα που θα εκμεταλλευτούν και θα αξιοποιήσουν οι επαναστάτες.

[Μια σημαντική υποσημείωση. Η άμεση δημοκρατία, όποτε κι αν εμφανίστηκε, αποτέλεσε μια μεταβατική κατάσταση. Είτε ανατράπηκε από τις δυνάμεις που επανέφεραν το προηγούμενο καθεστώς ή, στις περιπτώσεις που σταθεροποιήθηκε, αποτέλεσε ένα μέσο για την εγκαθίδρυση μιας τυραννίας, πολλές φορές χειρότερης από αυτή που αντικατέστησε].

Σε ό,τι αφορά την οικονομική ανάλυση που παρατίθεται για να πείσει, θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι παρ' ότι φτωχή και δανεική λόγω της κρίσης, που «*για πρώτη φορά έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις* (sic!)» καταλήγει στο συμπέρασμα πως «*Είναι η εποχή που δίνεται η μοναδική* (ξανά sic!) *ευκαιρία στις επαναστατικές δυνάμεις να δράσουν προς την κατεύθυνση της επανάστασης*».

Τώρα βέβαια εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος: Υπάρχουν επαναστατικές δυνάμεις που δρουν αντίθετα προς την κατεύθυνση της επανάστασης;

Αλλά το κυριότερο. Καμία νύξη δεν γίνεται για το "ποιόν" αυτής της επανάστασης. Αντίθετα χρησιμοποιούνται λέξεις (όπως επανάσταση, ένοπλος αγώνας, εξέγερση κλπ.), που προσπαθούν να επιδράσουν με μυστικιστικό τρόπο.

Μετά και «*Το περιβάλλον που διαμορφώνεται είναι εκρηκτικό και για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες ανοίγει ένας δρόμος από την από τα κάτω αποσταθεροποίηση του καθεστώτος και για την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος*».

Και πάλι λόγος για «αποσταθεροποίηση του καθεστώτος», μέσα από την οποία θα αναδειχθεί η «πραγματική αντιπολίτευση». Όχι βέβαια η καταστροφή του κράτους, των θεσμών και μηχανισμών του αλλά η ανατροπή, δηλαδή ο μετασχηματισμός. Γιατί,

«*Σημασία έχει από δω και στο εξής να μπουν αυτές οι οργανωτικές διαδικασίες που θα καταφέρουν να δώσουν τη δυνατότητα για μια στοχευμένη και ένοπλη αναμέτρηση με το καθεστώς και τους υπερασπιστές του* ***με σκοπό την τελική νίκη των επαναστατών***».

Θα νικήσουν λοιπόν οι επαναστάτες. Άσχετα βέβαια από το αδόκιμο κι εξουσιαστικό περιεχόμενο της έννοιας «νίκη», εδώ

διότι οι έφηβοι, όπως γνωρίζεις σπάνε τζαμαρίες γενικώς, εί-τε είναι αναρχικοί είτε δεν είναι... Όλοι αυτοί που τα σπάνε, λοιπόν, δεν είναι ακριβώς αναρχικοί» και να μεταφράζεται «*ό-ποιος σπάει και καίει σε διαδηλώσεις και πορείες δεν είναι α-ναρχικός*») και οι αποσιωπήσεις γεγονότων (ρίχτηκε τελικά χειροβομβίδα ή όχι;) δεν είναι η υπέρτατη υλοποίηση του πο-λιτικού ψέματος, τότε τι είναι; Είναι τουλάχιστον μια ενσυνεί-δητη προσπάθεια να φιμωθούν ενοχλητικές απόψεις. Όμως, «ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον».

Ερχόμαστε σ' ένα σημαντικό σημείο.

Κι αυτό είναι το κατά πόσο κάποιος συμμετέχει λειτουργι-κά στις κοινωνικές διεργασίες ή απλώς τις παρακολουθεί και τις ερμηνεύει κατά πως βολεύουν τους σχεδιασμούς του, πράττοντας έξω και πολλές φορές ενάντια σ' αυτές.

Το να μην κατανοούνται αυτές οι διεργασίες είναι εξηγήσι-μο. Το να αγνοούνται επιδεικτικά είναι επικίνδυνο. Πραγματο-ποιείται, λοιπόν, ένα «άλμα», όπου όλα θα γίνουν από μια δράκα «αποφασισμένων» ή απογοητευμένων από το γεγονός πως οι διεργασίες του κοινωνικού ανταγωνισμού δεν ακολου-θούν τους ρυθμούς που αυτοί θέλουν ή φαντάζονται πως ΠΡΕΠΕΙ να έχουν.

Το χειρότερο βέβαια έρχεται όταν «επισπεύδονται» οι κοι-νωνικές διεργασίες και γίνονται τελειωμένες διαδικασίες. Ε-κεί πλέον οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους υποστη-ρικτές και τους αντιπάλους του «καθεστώτος» χάνονται με το «έτσι θέλω - έτσι είναι».

Ιδού λοιπόν σε ποιο σημείο έχουν φτάσει τα πράγματα στον κοινωνικό χώρο, σύμφωνα με τους συντάκτες του κειμένου:

«Η κοινωνική οργή ξεχείλισε και η βίαιη εξέγερση που ακο-λούθησε διέλυσε τις όποιες αυταπάτες ότι το υπάρχον καθε-στώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας βασίζεται στη συναί-νεση της κοινωνίας».

Προσέξτε τη διατύπωση «*το υπάρχον καθεστώς της κοινο-βουλευτικής δημοκρατίας*» που δεν βασίζεται πλέον στη συ-ναίνεση. Και τι θα πρέπει να γίνει; Μα να κατασταθεί!

Ασαφές παραμένει, επίσης, σε ποιους διέλυσε τις αυταπά-τες. Απλώς η αοριστία είναι το μέσο για το σκοπούμενο. Το να εμφανιστούν, δηλαδή, ακραίες συνθήκες όπως η παρακάτω:

«Και έχει γίνει πλέον κατανοητό απ' όλους πως οι διαχωρι-στικές γραμμές ανάμεσα σε αυτούς που συμπορεύονται με το καθεστώς και σε αυτούς που το πολεμούν έχουν πάρει τέτοιες διαστάσεις που αναδεικνύουν μια μη αναστρέψιμη κοινωνική και πολιτική ρήξη και προαναγγέλλουν την επερχόμενη γενι-κευμένη κοινωνική σύγκρουση».

Βέβαια, αν δεν δοθεί η εντύπωση πως ο κοινωνικός αντα-γωνισμός έχει φτάσει στα άκρα του, πως θα μπορέσει να δι-καιολογηθεί και να έχει κάποια βάση στήριξης, ο λεγόμενος ένοπλος αγώνας;

Θα πρέπει, όμως, να στηθεί ακόμα μία πλασματική κατά-σταση:

«Το κράτος και τα σώματα ασφαλείας έχουν κηρύξει έναν πόλεμο προς όσους με οποιονδήποτε τρόπο στρέφονται ενα-ντίον τους».

κάτι το δοτό από κάποια υπέρτερη δύναμη) τότε έχουμε ξε-κάθαρα μια αντιπολιτευτική στάση προς αυτήν. **Αντιπολί-τευση προς το κράτος δεν χωρεί. Ή το καταστρέφεις ή αντιπολιτεύεσαι προς την μορφή διαχείρισής του.**

Σκοπός, λοιπόν, αυτής της στάσης είναι η ανατροπή του καθεστώτος (κι όχι του κράτους) και η αντικατάσταση του με κάποιο άλλο καθεστώς, που σίγουρα δεν θα καταστρέψει τον κρατικό μηχανισμό και τον κρατισμό ως ιδεολογία, αλλά θα ανατρέψει μια από τις μορφές πολιτικής και οικονομικής του διαχείρισης, επιφέροντας ενδεχομένως διαφοροποιήσεις στη δομή. Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να πιστοποιήσει πως αυτές οι διαφοροποιήσεις θα φέρουν καλύτερες συνθήκες για τη ζωή των ανθρώπων.

Όπως θα φανεί στη συνέχεια, αυτή η κατάσταση παίρνει σκόπιμα διάφορες θολές διαστάσεις, τόσο σε σχέση με τη μορφή της κυβέρνησης (ΝΔ) όσο και της διακυβέρνησης (πο-λιτικό σύστημα). Άλλωστε, η τοποθέτηση εντός εισαγωγικών της λέξης δημοκρατία υποδεικνύει με την μεγαλύτερη δυνα-τή σαφήνεια πως για τους συντάκτες του κειμένου η δημο-κρατία δεν λειτουργεί και συνεπώς θα πρέπει να αναζητηθεί η δημοκρατία χωρίς εισαγωγικά. Δηλαδή η πραγματική (ου-σιαστική) δημοκρατία. Ποια όμως είναι αυτή;

Από τα Επαναστατικά φληναφήματα στην Ένοπλη αντιπολίτευση

«...*λέμε πως ο ένοπλος αγώνας είναι βασική συνιστώσα ανά-μεσα στις άλλες του επαναστατικού κινήματος*».

Το σκοπούμενο ήταν, από κάποιο σημείο και μετά, αναμε-νόμενο. Ο εκθειασμός του ένοπλου αγώνα και το κάλεσμα να τον πλαισιώσουν όσοι τάσσονται προς τη μεριά μιας τέτοιας πρακτικής.

Εννοείται, πως μια τέτοια τοποθέτηση δεν έχει σχέση με την πολύμορφη δράση την οποία αποδέχονται και προωθούν οι αναρχικοί. Όμως το πράγμα δεν σταματά σ' αυτή τη διαπί-στωση. Η πολύμορφη κοινωνική δράση ξεπήδησε μέσα από τους αγώνες των καταπιεσμένων. Κατασταλάζει και διαμορ-φώνεται εδώ και χιλιετίες.

Όταν, τώρα, ένα συστατικό της πολύμορφης κοινωνικής δράσης ορίζεται ως καθοριστικό, τότε είναι βέβαιο πως η ε-πιδίωξη είναι να χρησιμοποιηθεί ως μέσο επιβολής. Είτε πρό-κειται για «ένοπλες αναμετρήσεις», είτε για «ειρηνικές διαδη-λώσεις».

Επειδή, **η ένοπλη δράση όσο κι αν συμπυκνωθεί δεν παύει να αποτελεί ένα ΜΕΣΟ.**

Από πού κι ως πού μπορεί το μέσο να γίνει βασική συνιστώ-σα; (και μάλιστα κάποιου κινήματος). Μόνο σε μια περίπτω-ση. Σ' αυτήν της επιβολής με σκοπό τη συγκρότηση ή διαφο-ροποίηση των υπαρχόντων εξουσιαστικών όρων. Κι εφ' όσον από μόνος του ο ένοπλος αγώνας δεν μπορεί να ασκήσει πο-λιτική, τότε θα πρέπει να καλυφθεί πίσω από κάποιο πολιτικό φορέα ή να σπρώξει τις καταστάσεις στην κατασκευή του. (Με την αναφορά στο κίνημα ήδη διαφαίνεται ο πολιτικός φο-ρέας).

Άλλωστε, η επαλήθευση αυτής της πραγματικότητας έρχε-

γούμενο καθεστώς ή, στις περιπτώσεις που σταθεροποιήθη-κε, αποτέλεσε ένα μέσο για την εγκαθίδρυση μιας τυραννίας, πολλές φορές χειρότερης από αυτή που αντικατέστησε].

Σε ό,τι αφορά την οικονομική ανάλυση που παρατίθεται για να πείσει, θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι παρ' ότι φτωχή και δανεική λόγω της κρίσης, που «*για πρώτη φορά έχει πά-ρει τέτοιες διαστάσεις* (sic!)» καταλήγει στο συμπέρασμα πως «*Είναι η εποχή που δίνεται η μοναδική* (ξανά sic!) *ευκαι-ρία στις επαναστατικές δυνάμεις να δράσουν προς την κατεύ-θυνση της επανάστασης*».

Τώρα βέβαια εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος: Υ-πάρχουν επαναστατικές δυνάμεις που δρουν αντίθετα προς την κατεύθυνση της επανάστασης;

Αλλά το κυριότερο. Καμία νύξη δεν γίνεται για το «ποιόν» αυτής της επανάστασης. Αντίθετα χρησιμοποιούνται λέξεις (όπως επανάσταση, ένοπλος αγώνας, εξέγερση κλπ.), που προσπαθούν να επιδράσουν με μυστικιστικό τρόπο.

Μετά και «*Το περιβάλλον που διαμορφώνεται είναι εκρηκτι-κό και για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες ανοίγει έ-νας δρόμος από την από τα κάτω αποσταθεροποίηση του κα-θεστώτος και για την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος*».

Και πάλι λόγος για «αποσταθεροποίηση του καθεστώτος», μέσα από την οποία θα αναδειχθεί η «πραγματική αντιπολί-τευση». Όχι βέβαια η καταστροφή του κράτους, των θεσμών και μηχανισμών του αλλά η ανατροπή, δηλαδή ο μετασχημα-τισμός. Γιατί,

«*Σημασία έχει από δω και στο εξής να μπουν αυτές οι ορ-γανωτικές διαδικασίες που θα καταφέρουν να δώσουν τη δυ-νατότητα για μια στοχευμένη και ένοπλη αναμέτρηση με το καθεστώς και τους υπερασπιστές του* ***με σκοπό την τελική νί-κη των επαναστατών***».

Θα νικήσουν λοιπόν οι επαναστάτες. Άσχετα βέβαια από το αδόκιμο κι εξουσιαστικό περιεχόμενο της έννοιας «νίκη», εδώ βλέπουμε πως η εξεγερμένη κοινωνία απουσιάζει.

Και τι θα κάνουν; Θα αξιοποιήσουν την κατάσταση ως κα-θαρόαιμη Λενινιστική πρωτοπορία. Άλλα προς όφελος τίνος; Έχετε μήπως ζαλιστεί; Μην ανησυχείτε. Το καλύτερο σας το έχουν φυλάξει για το τέλος. Εδώ πλέον ο κλονισμός θα εί-ναι τέτοιος που θα σας φύγει η ζαλάδα.

Έγινε παραπάνω αναφορά στην «πραγματική λαϊκή κυριαρ-χία». Κι ύστερα θα πρέπει να δεχτούμε σαν ειλικρινή την κρι-τική προς το ΚΚΕ!

Ας μην την δούμε σαν μια επιφανειακή διατύπωση. Η έν-νοια της κυριαρχίας προϋποθέτει επιβολή μιας κοινωνικής ο-μάδας ή μιας οργανωμένης μειοψηφίας πάνω σε άλλη ή άλ-λες. Εδώ πλέον έχουμε μια ακόμη σαφή παραπομπή στα λε-νινιστικά και σταλινικά μοντέλα εξουσίας. Ας μην λησμονού-με πως τα μοντέλα αυτά είναι σαφή: προλεταριακή επανά-σταση, δικτατορία του προλεταριάτου. Αυτή η δικτατορία που θα επιβληθεί πάνω στην «αστική τάξη» αλλά και στα με-σαία στρώματα της πόλης και της αγροτιάς (αυτά τα «μικρο-αστικά σκουλήκια» που διαβάζουμε σε διάφορα κείμενα και αφίσες) για τον «θρίαμβο του προλεταριάτου» και την ανά-πτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

νωνικές διεργασίες και γίνονται τελειωμένες διαδικασίες. Εκεί πλέον οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους υποστηρικτές και τους αντιπάλους του «καθεστώτος» χάνονται με το «έτσι θέλω - έτσι είναι».

Ιδού λοιπόν σε ποιο σημείο έχουν φτάσει τα πράγματα στον κοινωνικό χώρο, σύμφωνα με τους συντάκτες του κειμένου:

«Η κοινωνική οργή ξεχείλισε και η βίαιη εξέγερση που ακολούθησε διέλυσε τις όποιες αυταπάτες ότι το υπάρχον καθεστώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας βασίζεται στη συναίνεση της κοινωνίας».

Προσέξτε τη διατύπωση «*το υπάρχον καθεστώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας*» που δεν βασίζεται πλέον στη συναίνεση. Και τι θα πρέπει να γίνει; Μα να αντικατασταθεί!

Ασαφές παραμένει, επίσης, σε ποιους διέλυσε τις αυταπάτες. Απλώς η αοριστία είναι το μέσο για το σκοπούμενο. Το να εμφανιστούν, δηλαδή, ακραίες συνθήκες όπως η παρακάτω:

«Και έχει γίνει πλέον κατανοητό απ' όλους πως οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα σε αυτούς που συμπορεύονται με το καθεστώς και σε αυτούς που το πολεμούν έχουν πάρει τέτοιες διαστάσεις που αναδεικνύουν μια μη αναστρέψιμη κοινωνική και πολιτική ρήξη και προαναγγέλλουν την επερχόμενη γενικευμένη κοινωνική σύγκρουση».

Βέβαια, αν δεν δοθεί η εντύπωση πως ο κοινωνικός ανταγωνισμός έχει φτάσει στα άκρα του, πως θα μπορέσει να δικαιολογηθεί και να έχει κάποια βάση στήριξης, ο λεγόμενος ένοπλος αγώνας;

Θα πρέπει, όμως, να στηθεί ακόμα μία πλασματική κατάσταση:

«Το κράτος και τα σώματα ασφαλείας έχουν κηρύξει έναν πόλεμο προς όσους με οποιονδήποτε τρόπο στρέφονται εναντίον τους».

Εδώ πρόκειται για την ροή ενός αγνώστου σύνθεσης αλλά γνωστής οσμής προϊόντος που θα μπορούσε να λέγεται **σκόπιμη ασάφεια** ή ανεξέλεγκτη ιδεολογική τρικυμία.

Έχουμε δηλ. ένα κομμάτι της κοινωνίας που βρίσκεται σε πόλεμο με «το κράτος και τα σώματα ασφαλείας». Ποιο είναι αυτό το κομμάτι, παραμένει τελείως αδιευκρίνιστο. Όπως εξ ίσου ασαφές παραμένει το ποιες είναι οι συνθήκες στις οποίες βρίσκονται αυτοί οι «όσοι»:

α) Του σκλαβωμένου που έχει οργανώσει τους όρους και τους μηχανισμούς για τη απελευθέρωσή του;

β) Αυτού που βρίσκεται σε κατάσταση ημιελευθερίας και η επιθετικότητα του κράτους επιδιώκει να του την καταλύσει;

γ) Αυτού που παλεύει για τα δημοκρατικά δικαιώματα, που καταστρατηγούνται και δεν εφαρμόζονται από το καθεστώς και τους μηχανισμούς του;

Εδώ οι απαντήσεις θα μπορούσαν να καταλάβουν ένα τεράστιο χώρο.

Από την άλλη, είναι απορίας άξιον, πώς ένας μηχανισμός

Από τα Επαναστατικά φληναφήματα στην Ένοπλη αντιπολίτευση

«...λέμε πως ο ένοπλος αγώνας είναι βασική συνιστώσα ανάμεσα στις άλλες του επαναστατικού κινήματος».

Το σκοπούμενο ήταν, από κάποιο σημείο και μετά, αναμενόμενο. Ο εκθειασμός του ένοπλου αγώνα και το κάλεσμα να τον πλαισιώσουν όσοι τάσσονται προς τη μεριά μιας τέτοιας πρακτικής.

Εννοείται, πως μια τέτοια τοποθέτηση δεν έχει σχέση με την πολύμορφη δράση την οποία αποδέχονται και προωθούν οι αναρχικοί. Όμως το πράγμα δεν σταματά σ' αυτή τη διαπίστωση. Η πολύμορφη κοινωνική δράση ξεπήδησε μέσα από τους αγώνες των καταπιεσμένων. Κατασταλάζει και διαμορφώνεται εδώ και χιλιετίες.

Όταν, τώρα, ένα συστατικό της πολύμορφης κοινωνικής δράσης ορίζεται ως καθοριστικό, τότε είναι βέβαιο πως η επιδίωξη είναι να χρησιμοποιηθεί ως μέσο επιβολής. Είτε πρόκειται για «ένοπλες αναμετρήσεις», είτε για «ειρηνικές διαδηλώσεις».

Επειδή, **η ένοπλη δράση όσο κι αν συμπυκνωθεί δεν παύει να αποτελεί ένα ΜΕΣΟ.**

Από πού κι ως πού μπορεί το μέσο να γίνει βασική συνιστώσα; (και μάλιστα κάποιου κινήματος). Μόνο σε μια περίπτωση. Σ' αυτήν της επιβολής με σκοπό τη συγκρότηση ή διαφοροποίηση των υπαρχόντων εξουσιαστικών όρων. Κι εφ' όσον από μόνος του ο ένοπλος αγώνας δεν μπορεί να ασκήσει πολιτική, τότε θα πρέπει να καλυφθεί πίσω από κάποιο πολιτικό φορέα ή να σπρώξει τις καταστάσεις στην κατασκευή του. (Με την αναφορά στο κίνημα ήδη διαφαίνεται ο πολιτικός φορέας).

Άλλωστε, η επαλήθευση αυτής της πραγματικότητας έρχεται αμέσως μετά:

«Η μόνη πραγματική αντιπολίτευση δεν είναι η αριστερά στο κοινοβούλιο αλλά η εξέγερση, η σύγκρουση, ο ένοπλος αγώνας. Η πραγματική λαϊκή κυριαρχία δεν εφαρμόζεται από τους επαγγελματίες βουλευτές και τα κόμματα, αλλά από τον ίδιο τον λαό, τον καθένα μας που συμμετέχει σε αμεσοδημοκρατικά όργανα διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων, στις γειτονιές των μεγαλουπόλεων, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους εργασιακούς χώρους, στη βιομηχανία, στη γεωργία, παντού».

Αφού η πραγματική αντιπολίτευση δεν είναι η αριστερά στο κοινοβούλιο, τότε προφανώς είναι η αριστερά η έξω από το κοινοβούλιο (ο πολιτικός φορέας ή κίνημα, που λέγαμε) και θα μπει σ' αυτό ή μια παρόμοια δομή - θεσμό, πριν ή μετά την επανάσταση. Η **εξέγερση** (τώρα γίνεται σκέτη χωρίς τον προσδιορισμό κοινωνική και όπως φαίνεται υπάρχει λό-

συστήματος».

Και πάλι λόγος για «αποσταθεροποίηση του καθεστώτος», μέσα από την οποία θα αναδειχθεί η «πραγματική αντιπολίτευση». Όχι βέβαια η καταστροφή του κράτους, των θεσμών και μηχανισμών του αλλά η ανατροπή, δηλαδή ο μετασχηματισμός. Γιατί,

«Σημασία έχει από δω και στο εξής να μπουν αυτές οι οργανωτικές διαδικασίες που θα καταφέρουν να δώσουν τη δυνατότητα για μια στοχευμένη και ένοπλη αναμέτρηση με το καθεστώς και τους υπερασπιστές του ***με σκοπό την τελική νίκη των επαναστατών****».*

Θα νικήσουν λοιπόν οι επαναστάτες. Άσχετα βέβαια από το αδόκιμο κι εξουσιαστικό περιεχόμενο της έννοιας «νίκη», εδώ βλέπουμε πως η εξεγερμένη κοινωνία απουσιάζει.

Και τι θα κάνουν; Θα αξιοποιήσουν την κατάσταση ως καθαρόαιμη Λενινιστική πρωτοπορία. Άλλα προς όφελος τίνος;

Έχετε μήπως ζαλιστεί; Μην ανησυχείτε. Το καλύτερο σας το έχουν φυλάξει για το τέλος. Εδώ πλέον ο κλονισμός θα είναι τέτοιος που θα σας φύγει η ζαλάδα.

Έγινε παραπάνω αναφορά στην «πραγματική λαϊκή κυριαρχία». Κι ύστερα θα πρέπει να δεχτούμε σαν ειλικρινή την κριτική προς το ΚΚΕ!

Ας μην την δούμε σαν μια επιφανειακή διατύπωση. Η έννοια της κυριαρχίας προϋποθέτει επιβολή μιας κοινωνικής ομάδας ή μιας οργανωμένης μειοψηφίας πάνω σε άλλη ή άλλες. Εδώ πλέον έχουμε μια ακόμη σαφή παραπομπή στα λενινιστικά και σταλινικά μοντέλα εξουσίας. Ας μην λησμονούμε πως τα μοντέλα αυτά είναι σαφή: προλεταριακή επανάσταση, δικτατορία του προλεταριάτου. Αυτή η δικτατορία που θα επιβληθεί πάνω στην «αστική τάξη» αλλά και στα μεσαία στρώματα της πόλης και της αγροτιάς (αυτά τα «μικροαστικά σκουλήκια» που διαβάζουμε σε διάφορα κείμενα και αφίσες) για τον «θρίαμβο του προλεταριάτου» και την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

Άλλωστε στο κείμενο υπάρχει και η σαφής αναφορά σε σχέση με το παραπάνω: «να θέσουν μπροστά την παραγωγική διαδικασία» σ' εκείνα τα εργοστάσια που θα παρατήσουν οι καπιταλιστές.

Αφού λοιπόν η οικονομία βρίσκεται σε «κρίση», ας σπεύσουν οι «λαϊκές δυνάμεις» αλλά και οι «επαναστατικές δυνάμεις να επιβάλλουν την κυριαρχία τους, αφού στήσουν την «Ελευθεριακή κοινωνική, πολιτική και οικονομική οργάνωση». Επί λέξει:

«Παράλληλα ν' ανοίξει άμεσα μια συζήτηση ανάμεσα σ' όλες τις επαναστατικές δυνάμεις για την προοπτική μιας ελευθεριακής κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης, μέσα από σειρά επαναστατικών προταγμάτων για την εργασία, την παραγωγή, την καθημερινή ζωή».

Το στυγερό, όμως, σημείο έρχεται εδώ:

συνέχεια στη σελίδα 16

Η ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΤΑΣ

Λίγο μετά τις 9 το πρωί της 5ης Ιανουαρίου 2009, το σπίτι όπου έμενε ο σύντροφός μας Α.Μ. μαζί με τους γονείς και τον αδελφό του δέχθηκε την «επίσκεψη» ενός εισαγγελέα και μπάτσων της «αντι»-τρομοκρατικής.

Αφορμή της «επίσκεψης» ήταν η πριν από 6 ώρες ένοπλη επίθεση εναντίον τριών ανδρών των ΜΑΤ, που βρίσκονταν έξω από το υπουργείο πολιτισμού.

Η έρευνα αυτή, στην περιοχή του Χαλανδρίου, αποτέλεσε μέρος μιας σειράς ερευνών και προσαγωγών σε δεκάδες σπίτια του Ν. Αττικής.

Μετά την έρευνα και μολονότι «ουδέν ανευρέθη» σχετικά με την αφορμή της έρευνας, αφαιρέθηκαν δύο υπολογιστές, έντυπο υλικό, καθώς και το κινητό του συντρόφου μας και ο ίδιος προσήχθη στην ΓΑΔΑ για να αφεθεί, τελικά, μετά τις 4.30 το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Θα έλεγε κανείς πως εδώ σταμάτησαν όλα, αν...

Από την πρώτη στιγμή σε τηλεοπτικά μέσα ενημέρωσης δεν διέρρεε η «είδηση» για στροφή των ερευνών σε «αλβανούς» που σχετίζονται με τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Η στόχευση εναντίον του συντρόφου και της συλλογικότητάς μας ήταν αναμφισβήτητη.

Η συνέχεια ήρθε όταν το κράτος με τα όργανά του πραγματοποίησε έρευνα σε άλλο σπίτι της οικογένειας του συντρόφου μας, στα Πατήσια, την επόμενη μέρα.

Συγκεκριμένα στα ΝΕΑ της Τετάρτης 7 Ιανουαρίου δημοσιεύτηκε ανυπόγραφο άρθρο το οποίο προφανώς απηχεί τη γραμμή της έκδοσης (Π. Καψής) και της αρχισυνταξίας της εφημερίδας (Παπαδόπουλος, Λιαλιούτης, Τζανάκης). Στη σελίδα 8 και με τίτλο: Αλβανικό... σταυρόλεξο, γράφεται επί λέξει:

«Στη σύλληψη ενός νεαρού Αλβανού ποντάρει η αστυνομία προκειμένου να βρει ένα «κλειδί» στην υπόθεση Επαναστατικός Αγώνας. Ο Αλβανός Α.Μ. θεωρείται από αξιωματικούς της ασφάλειας το πρωτοπαλίκαρο ενός εκ των πλέον ιστορικών στελεχών του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Στην Ελλάδα ήρθε μαζί με την οικογένειά του στις αρχές της δεκαετίας του '90 και μαζί με τον αδελφό του έχει συλληφθεί αρκετές φορές για συμμετοχή σε επεισόδια εναντίον της αστυνομίας κατά τη διάρκεια πορειών και συλλαλητηρίων. Σύμφωνα με αστυνομικούς της ασφάλειας, ο νεαρός ξεχώρισε για την σκληρότητα και τη βιαιότητά του και γρήγορα καθιερώθηκε ως το Νο2 της σκληροπυρηνικής οργάνωσης των αντιεξουσιαστών, μέντορας της οποίας θεωρείται γνωστός αναρχικός.

Από την αστυνομία συνελήφθη τη Δευτέρα ύστερα από έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στο σπίτι του στο Χαλάνδρι. Λίγο αργότερα οι αστυνομικοί ανακάλυψαν και ένα δεύτερο σπίτι στα Πατήσια, το οποίο επίσης χρησιμοποιούσε ο νεαρός.

Σύμφωνα με ανώτερους αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ, με τη σύλληψη του Αλβανού η αντιτρομοκρατική αναζητούσε τον «προμηθευτή» του οπλισμού του Επαναστατικού Αγώνα, ο οποίος όπως φαίνεται από τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί έχει ανοικτή γραμμή με τη γειτονική χώρα».

Αυτό το σενάριο αθλιοτήτων προέρχεται από την κρατική ασφάλεια, που μη έχοντας το κουράγιο η ίδια να εκφέρει τα ψεύδη και τις συκοφαντίες με τις οποίες προσπαθεί να σπιλώσει αγωνιστές και θεωρήσεις προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς της, βάζει τα υποχείρια της, το δημοσιογραφικό συρφετό, που πρόθυμα και ανεξέλεγκτα έχουν εξαπολυθεί για να κάνουν ασύδοτα τις βρώμικες δουλειές.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και το άλλο ελεεινό υποκείμενο της λεγόμενης δημοσιογραφίας, μέσα από την ηλεκτρονική έκδοση του, που, δυστυχώς, τολμά να της δίνει το όνομα ΖΟΥΓΚΛΑ.

Εκεί μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση νεαρού αλβανικής υπηκοότητας, ο οποίος μάλιστα είναι συγγενής πολιτικού που ασχολείται με την τοπική αυτοδιοίκηση στη γειτονική χώρα. Η Αστυνομία πιστεύει ότι έχει εμπλακεί σε ληστείες, ότι είχε έντονη δράση κατά τα τελευταία επεισόδια, ενώ οι ίδιοι κύκλοι επιμένουν ότι σχετίζεται και με σοβαρότερα περιστατικά».

Εμείς δεν ξεχνάμε πως αυτός ο καμερορουφιάνος της Νέας Εποχής αναδείχθηκε από τα σπλάχνα του συγκροτήματος Λαμπράκη, στο οποίο ξεπληρώνει υποχρεώσεις.

Δεν ξεχνάμε, ακόμη, πως τις ώρες που εκατοντάδες εξεγερμένοι βρίσκονταν στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ το 1995 (μετά από τον αντικρατικό ξεσηκωμό του Νοέμβρη του 1995), το ίδιο θλιβερό υποκείμενο φιλοξενούσε, στην απείρου αθλιότητας εκπομπή του, «αγαναχτισμένες» κυρίες που καταφέρονταν εναντίον των συντρόφων μας.

Σε σχέση με τα βοθρολύμματα, που εκτοξεύονται από τα στόματα και τις γραφίδες μερίδας των δημοσιογράφων, εκείνο που έχουμε να πούμε είναι πως δεν μας αγγίζουν. Άλλωστε είναι γνωστό, πως πρωτοπαλίκαρα έχουν οι συμμορίες στις οποίες ανήκουν και τις οποίες υποθάλπουν.

Αυτό δεν σημαίνει πως θα αδιαφορούμε εις το διηνεκές μπροστά στις αθλιότητες που εκτοξεύουν υποκινούμενοι από την κρατική ασφάλεια.

Σ' ό,τι αφορά τον συγκεκριμένο σύντροφο θέλουμε να κάνουμε γνωστό πως αφού τα κρατικά τζιμάνια επανέλαβαν την ερευνητική τους διαδικασία σε ένα σπίτι που έμενε οικογενειακώς πριν από ενάμισι χρόνο, βρήκαν παρατημένη σ' ένα πατάρι μια σιδερογροθιά.

Γι' αυτό το «τρομερό όπλο» ο σύντροφός μας και ο πατέρας του, κατηγορήθηκαν για πλημμέλημα, για να οδηγηθούν την επομένη στο αυτόφωρο και να αφεθούν ελεύθεροι μέχρι τη δίκη τους.

Το τί ακριβώς βρέθηκε κατά τη δεύτερη έρευνα και η κατηγορία που απαγγέλθηκε, ήταν ήδη γνωστά από το απόγευμα της ημέρας των Θεοφανείων. Συνεπώς ούτε και το άλλοθι της άγνοιας υπάρχει στους εν λόγω κρατικούς υπαλλήλους, που παρουσιάζονται σαν δημοσιογράφοι και εκδότες. Άλλωστε μια γρήγορη ματιά στα φύλλα των άλλων εφημερίδων επιβεβαιώνει πως οι ασχημίες των ΝΕΩΝ και της ΖΟΥΓΚΛΑΣ δημοσιεύτηκαν κατόπιν υποδείξεων.

Εμείς έχουμε να δηλώσουμε από τη πλευρά μας πως είμαστε περήφανοι για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας, οι περισσότεροι/ες από τους οποίους συμβάλλουν στις απελευθερωτικές διεργασίες της κοινωνίας εδώ και δεκαετίες.

Οι παραδομένοι στην κοινή περιφρόνηση ΑΛΗΤΕΣ-ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ δεν μπορούν να επηρεάσουν στο ελάχιστο το ήθος και την αντικρατική μας δράση.

Οι συκοφαντίες και οι λασπολογίες θεσμικών, εξωθεσμικών και «αντί» - θεσμικών παραγόντων εναντίον των συντρόφων και των συντροφισσών μας είχαν πάντοτε προδιαγεγραμμένη πορεία και τέλος.

Παραμένουμε σταθερά στο δρόμο του αγώνα για την καταστροφή του κράτους, των θεσμών και των μηχανισμών που συγκροτούν και αναπαράγουν τις εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές σχέσεις.

Για την αναρχική κοινωνική επανάσταση και την ουσιαστική ελευθερία, που είναι αμφίβολο πως θα μπορέσουν να κατανοήσουν, να αισθανθούν και να βιώσουν τα ανθρωποειδή της καθεστηκυίας τάξης.

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αθήνα, 8 Ιανουαρίου 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από σελίδα 15

«Αν η εξέγερση είναι η στιγμιαία βίαιη πολιτική και, κυρίως,

πές και λαϊκές συνελεύσεις. Ένα πολύμορφο χωνευτήρι όπου

διώκει ένα καλύτερο σύστημα διαχείρισης του κράτους και

νών και προσαγωγών σε δεκάδες σπίτια του Ν. Αττικής.

Μετά την έρευνα και μολονότι «ουδέν ανευρέθη» σχετικά με την αφορμή της έρευνας, αφαιρέθηκαν δύο υπολογιστές, έντυπο υλικό, καθώς και το κινητό του συντρόφου μας και ο ίδιος προσήχθη στην ΓΑΔΑ για να αφεθεί, τελικά, μετά τις 4.30 το απόγευμα της ίδια μέρας.

Θα έλεγε κανείς πως εδώ σταμάτησαν όλα, αν...

Από την πρώτη στιγμή σε τηλεοπτικά μέσα ενημέρωσης δεν διέρρεε η «είδηση» για στροφή των ερευνών σε «αλβανούς» που σχετίζονται με τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Η στόχευση εναντίον του συντρόφου και της συλλογικότητάς μας ήταν αναμφισβήτητη.

Η συνέχεια ήρθε όταν το κράτος με τα όργανά του πραγματοποίησε έρευνα σε άλλο σπίτι της οικογένειας του συντρόφου μας, στα Πατήσια, την επόμενη μέρα.

Συγκεκριμένα στα ΝΕΑ της Τετάρτης 7 Ιανουαρίου δημοσιεύτηκε ανυπόγραφο άρθρο το οποίο προφανώς απηχεί τη γραμμή της έκδοσης (Π. Καψής) και της αρχισυνταξίας της εφημερίδας (Παπαδόπουλος, Λιαλιούτης, Τζανάκης). Στη σελίδα 8 και με τίτλο: Αλβανικό... σταυρόλεξο, γράφεται επί λέξει:

«Στη σύλληψη ενός νεαρού Αλβανού ποντάρει η αστυνομία προκειμένου να βρει ένα «κλειδί» στην υπόθεση Επαναστατικός βιαιότητά του και γρήγορα καθιερώθηκε ως το Νο2 της σκληροπυρηνικής οργάνωσης των αντιεξουσιαστών, μέντορας της οποίας θεωρείται γνωστός αναρχικός.

Από την αστυνομία συνελήφθη τη Δευτέρα ύστερα από έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στο σπίτι του στο Χαλάνδρι. Λίγο αργότερα οι αστυνομικοί ανακάλυψαν και ένα δεύτερο σπίτι στα Πατήσια, το οποίο επίσης χρησιμοποιούσε ο νεαρός.

Σύμφωνα με ανώτερους αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ, με τη σύλληψη του Αλβανού η αντιτρομοκρατική αναζητούσε τον «προμηθευτή» του οπλισμού του Επαναστατικού Αγώνα, ο οποίος όπως φαίνεται από τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί έχει ανοικτή γραμμή με τη γειτονική χώρα».

Αυτό το σενάριο αθλιοτήτων προέρχεται από την κρατική ασφάλεια, που μη έχοντας το κουράγιο η ίδια να εκφέρει τα ψεύδη και τις συκοφαντίες με τις οποίες προσπαθεί να σπιλώσει αγωνιστές και θεωρήσεις προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς της, βάζει τα υποχείρια της, το δημοσιογραφικό συρφετό, που πρόθυμα και ανεξέλεγκτα έχουν εξαπολυθεί για να κάνουν ασύδοτα τις βρώμικες δουλειές.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και το άλλο ελεεινό υποκείμενο της λεγόμενης δημοσιογραφίας, μέσα από την ηλεκτρονική έκδοση του, που, δυστυχώς, τολμά να της δίνει το όνομα ΖΟΥΓΚΛΑ.

ρουφιάνος της Νέας Εποχής αναδείχθηκε από τα σπλάχνα του συγκροτήματος Λαμπράκη, στο οποίο ξεπληρώνει υποχρεώσεις.

Δεν ξεχνάμε, ακόμη, πως τις ώρες που εκατοντάδες εξεγερμένοι βρίσκονταν στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ το 1995 (μετά από τον αντικρατικό ξεσηκωμό του Νοέμβρη του 1995), το ίδιο θλιβερό υποκείμενο φιλοξενούσε, στην απείρου αθλιότητας εκπομπή του, «αγαναχτισμένες» κυρίες που καταφέρονταν εναντίον των συντρόφων μας.

Σε σχέση με τα βοθρολύμματα, που εκτοξεύονται από τα στόματα και τις γραφίδες μερίδας των δημοσιογράφων, εκείνο που έχουμε να πούμε είναι πως δεν μας αγγίζουν. Άλλωστε είναι γνωστό, πως πρωτοπαλίκαρα έχουν οι συμμορίες στις οποίες ανήκουν και τις οποίες υποθάλπουν.

Αυτό δεν σημαίνει πως θα αδιαφορούμε εις το διηνεκές μπροστά στις αθλιότητες που εκτοξεύουν υποκινούμενοι από την κρατική ασφάλεια.

Σ' ό,τι αφορά τον συγκεκριμένο σύντροφο θέλουμε να κάνουμε γνωστό πως αφού τα κρατικά τζιμάνια επανέλαβαν την ερευνητική τους διαδικασία σε ένα σπίτι που έμενε οικογενειακώς πριν από ενάμισι χρόνο, βρήκαν παρατημένη σ' ένα πατάρι μια σιδερογροθιά.

Γι' αυτό το «τρομερό όπλο» ο σύντροφός μας και ο πατέρας του, κατηγορήθηκαν για πλημμέλημα, για να οδηγηθούν την επομέ-

μοσιεύτηκαν κατόπιν υποδείξεων.

Εμείς έχουμε να δηλώσουμε από τη πλευρά μας πως είμαστε περήφανοι για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας, οι περισσότεροι/ες από τους οποίους συμβάλλουν στις απελευθερωτικές διεργασίες της κοινωνίας εδώ και δεκαετίες.

Οι παραδομένοι στην κοινή περιφρόνηση ΑΛΗΤΕΣ-ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ δεν μπορούν να επηρεάσουν στο ελάχιστο το ήθος και την αντικρατική μας δράση.

Οι συκοφαντίες και οι λασπολογίες θεσμικών, εξωθεσμικών και «αντί» - θεσμικών παραγόντων εναντίον των συντρόφων και των συντροφισσών μας είχαν πάντοτε προδιαγεγραμμένη πορεία και τέλος.

Παραμένουμε σταθερά στο δρόμο του αγώνα για την καταστροφή του κράτους, των θεσμών και των μηχανισμών που συγκροτούν και αναπαράγουν τις εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές σχέσεις.

Για την αναρχική κοινωνική επανάσταση και την ουσιαστική ελευθερία, που είναι αμφίβολο πως θα μπορέσουν να κατανοήσουν, να αισθανθούν και να βιώσουν τα ανθρωποειδή της καθεστηκυίας τάξης.

**ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**

Αθήνα, 8 Ιανουαρίου 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από σελίδα 15

«Αν η εξέγερση είναι η στιγμιαία βίαιη πολιτική και, κυρίως, κοινωνική αντίδραση σε μια μακροχρόνια καταπίεση των θυμάτων της κρατικής και καπιταλιστικής βίας τότε η επανάσταση είναι η μετατροπή της κοινωνίας - θύματος σε θύτη που επιχειρεί να καταλάβει όσα έχει στα χέρια του το καθεστώς και να το θέσει εκτός λειτουργίας».

Η εξέγερση, λοιπόν, γίνεται πολιτική αντίδραση (το κοινωνική λέγεται για τα μάτια). Σαν τέτοια (με την δύναμη των επαναστατών) θα «νικήσει», θα επιβληθεί και θα πάρει το αίμα της πίσω, σφάζοντας, εξορίζοντας, εξοντώνοντας και παίρνοντας στα χέρια της όσα έχει το καθεστώς και να γίνει ένα χειρότερος χαλίφης στη θέση του υπάρχοντος χαλίφη. Το θύμα γίνεται θύτης. Οι επαναστάτες επί το έργον!!!

Η *«κοινωνική επανάσταση»* των επαναστατών που θα πάρουν τα ηνία στα χέρια τους και ως νέοι Ροβεσπιέροι και Στάλιν θα εγκαθιδρύσουν το νέο καθεστώς.

Αποκάλυψη τώρα!!!

«Στην πραγματικότητα, η μόνη δυνατή απάντηση στον νεοφιλελευθερισμό δεν είναι ο κρατικός παρεμβατισμός και η σοσιαλδημοκρατία, ούτε αριστερές ή κεντροαριστερές κυβερνή-

πές και λαϊκές συνελεύσεις. Ένα πολύμορφο χωνευτήρι όπου θα ισοπεδωθούν τα πάντα και θα μπουν στην υπηρεσία του επαναστατικού «κοινωνικού» κράτους.

Είναι προφανές πως ο όρος «ελευθεριακή οργάνωση» αποτελεί ένα ψεύτικο επίχρισμα που προσπαθεί να εξαπατήσει ή όντως οι ελευθεριακές απόψεις θα πρέπει να έχουν «βαθύνει» τόσο πολύ ώστε να ταυτίζονται με το σταλινικό βόρβορο, κι εμείς δεν το έχουμε πάρει ακόμη χαμπάρι!

Και αφού έχουν προηγηθεί όλες αυτές οι τοποθετήσεις ακολουθεί η κατακλείδα - δόλωμα με μια μακροσκελή αναφορά σε περιστατικά - παραδείγματα που ξεκινούν από την Παρισινή Κομμούνα και καταλήγουν στην Αργεντινή του 2003. Ένας πλήρης αχταρμάς για ανιστόρητους.

Είναι φανερό πως έχουμε να κάνουμε με μια ξεκάθαρη άποψη **ένοπλης δημοκρατικής αντιπολίτευσης** που επιδιώκει ένα καλύτερο σύστημα διαχείρισης του κράτους και του καπιταλισμού, με την κοινωνική συναίνεση και τον κόσμο δεμένο σε δομές που φαντάζουν καινοτόμες και ελευθεριακές, ενώ στην **πραγματικότητα υπηρετούν ένα νεοσταλινικό καθεστώς.**

Αλλά, μέσα στο απύθμενο θράσος που έχει, μπαίνει και σε περιοχές που όχι μόνο δεν τις ξέρει καλά, αλλά νομίζει και πως θα κυριαρχήσει.

Το άλλο χαρακτηριστικό είναι πως η ασάφεια και η ομπρελοποίηση γίνεται για να βολέψει αυτούς που κινούνται στη θολούρα και αποσκοπούν στην παραπλάνηση.

Ομπρέλες; Όχι ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε. Επειδή οι αναρχικοί θέλουν και θα συνεχίσουν να τραγουδούν και να χορεύουν κάτω από τη βροχή.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ιανουαρίου δημοσιεύτηκε ανυπόγραφο άρθρο το οποίο προφανώς απηχεί τη γραμμή της έκδοσης (Π. Καψής) και της αρχισυνταξίας της εφημερίδας (Παπαδόπουλος, Λιαλιούτης, Τζανάκης). Στη σελίδα 8 και με τίτλο: Αλβανικό… σταυρόλεξο, γράφεται επί λέξει:

«Στη σύλληψη ενός νεαρού Αλβανού ποντάρει η αστυνομία προκειμένου να βρει ένα «κλειδί» στην υπόθεση Επαναστατικός

μένου να πετύχει τους σκοπούς της, βάζει τα υποχείρια της, το δημοσιογραφικό συρφετό, που πρόθυμα και ανεξέλεγκτα έχουν εξαπολυθεί για να κάνουν ασύδοτα τις βρώμικες δουλειές.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και το άλλο ελεεινό υποκείμενο της λεγόμενης δημοσιογραφίας, μέσα από την ηλεκτρονική έκδοση του, που, δυστυχώς, τολμά να της δίνει το όνομα ΖΟΥΓΚΛΑ.

κρατική ασφάλεια.

Σ' ό,τι αφορά τον συγκεκριμένο σύντροφο θέλουμε να κάνουμε γνωστό πως αφού τα κρατικά τζιμάνια επανέλαβαν την ερευνητική τους διαδικασία σε ένα σπίτι που έμενε οικογενειακώς πριν από ενάμισι χρόνο, βρήκαν παρατημένη σ' ένα πατάρι μια σιδερογροθιά.

Γι' αυτό το «τρομερό όπλο» ο σύντροφός μας και ο πατέρας του, κατηγορήθηκαν για πλημμέλημα, για να οδηγηθούν την επομέ-

Για την αναρχική κοινωνική επανάσταση και την ουσιαστική ελευθερία, που είναι αμφίβολο πως θα μπορέσουν να κατανοήσουν, να αισθανθούν και να βιώσουν τα ανθρωποειδή της καθεστηκυίας τάξης.

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αθήνα, 8 Ιανουαρίου 2009

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από σελίδα 15

«Αν η εξέγερση είναι η στιγμιαία βίαιη πολιτική και, κυρίως, κοινωνική αντίδραση σε μια μακροχρόνια καταπίεση των θυμάτων της κρατικής και καπιταλιστικής βίας τότε η επανάσταση είναι η μετατροπή της κοινωνίας - θύματος σε θύτη που επιχειρεί να καταλάβει όσα έχει στα χέρια του το καθεστώς και να το θέσει εκτός λειτουργίας».

Η εξέγερση, λοιπόν, γίνεται πολιτική αντίδραση (το κοινωνική λέγεται για τα μάτια). Σαν τέτοια (με την δύναμη των επαναστατών) θα «νικήσει», θα επιβληθεί και θα πάρει το αίμα της πίσω, σφάζοντας, εξορίζοντας, εξοντώνοντας και παίρνοντας στα χέρια της όσα έχει το καθεστώς και να γίνει ένα χειρότερος χαλίφης στη θέση του υπάρχοντος χαλίφη. Το θύμα γίνεται θύτης. Οι επαναστάτες επί το έργον!!!

Η *«κοινωνική επανάσταση»* των επαναστατών που θα πάρουν τα ηνία στα χέρια τους και ως νέοι Ροβεσπιέροι και Στάλιν θα εγκαθιδρύσουν το νέο καθεστώς.

Αποκάλυψη τώρα!!!

«Στην πραγματικότητα, η μόνη δυνατή απάντηση στον νεοφιλελευθερισμό δεν είναι ο κρατικός παρεμβατισμός και η σοσιαλδημοκρατία, ούτε αριστερές ή κεντροαριστερές κυβερνήσεις τύπου Τσάβες, Λούλα, Μοράλες, Κορέα, Μπασελέ αλλά η κοινωνική επανάσταση που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό και ***το κράτος ως μορφή διαχωρισμένης εξουσίας από την κοινωνία****».*

Συνεπώς σε μια μορφή με την οποία εκδηλώνεται η κυριαρχία, όπως στην προκειμένη περίπτωση είναι ο νεοφιλελευθερισμός, η απάντηση - αγώνας δεν δίνεται ενάντια στην κυριαρχία, αλλά επιδιώκεται η ανατροπή των πολιτικών όρων και η αντικατάστασή τους με άλλους.

Ας δώσουμε μια ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτή την αναφορά για το κράτος που θα είναι «μια μορφή μη διαχωρισμένης εξουσίας από την κοινωνία». Βαθύ κράτος, χωμένο βαθειά μέσα στην κοινωνία ή η κοινωνία να αγκαλιάσει το κράτος και να αφομοιωθεί μέσα στους μηχανισμούς του μέσω άλλων δομών και θεσμών; **Όποια απ' τις δύο κι αν είναι η επιλογή, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο.**

Ποιες είναι αυτές οι δομές που θα χρησιμοποιηθούν γι' αυτόν τον «απελευθερωτικό σκοπό»; Συμβούλια, σοβιέτ, επιτροπές και λαϊκές συνελεύσεις. Ένα πολύμορφο χωνευτήρι όπου θα ισοπεδωθούν τα πάντα και θα μπουν στην υπηρεσία του επαναστατικού «κοινωνικού» κράτους.

Είναι προφανές πως ο όρος «ελευθεριακή οργάνωση» αποτελεί ένα ψεύτικο επίχρισμα που προσπαθεί να εξαπατήσει ή όντως οι ελευθεριακές απόψεις θα πρέπει να έχουν «βαθύνει» τόσο πολύ ώστε να ταυτίζονται με το σταλινικό βόρβορο, κι εμείς δεν το έχουμε πάρει ακόμη χαμπάρι!

Και αφού έχουν προηγηθεί όλες αυτές οι τοποθετήσεις ακολουθεί η κατακλείδα - δόλωμα με μια μακροσκελή αναφορά σε περιστατικά - παραδείγματα που ξεκινούν από την Παρισινή Κομμούνα και καταλήγουν στην Αργεντινή του 2003. Ένας πλήρης αχταρμάς για ανιστόρητους.

Είναι φανερό πως έχουμε να κάνουμε με μια ξεκάθαρη άποψη **ένοπλης δημοκρατικής αντιπολίτευσης** που επιδιώκει ένα καλύτερο σύστημα διαχείρισης του κράτους και του καπιταλισμού, με την κοινωνική συναίνεση και τον κόσμο δεμένο σε δομές που φαντάζουν καινοτόμες και ελευθεριακές, ενώ στην **πραγματικότητα υπηρετούν ένα νεοσταλινικό καθεστώς.**

Αλλά, μέσα στο απύθμενο θράσος που έχει, μπαίνει και σε περιοχές που όχι μόνο δεν τις ξέρει καλά, αλλά νομίζει και πως θα κυριαρχήσει.

Το άλλο χαρακτηριστικό είναι πως η ασάφεια και η ομπρελοποίηση γίνεται για να βολέψει αυτούς που κινούνται στη θολούρα και αποσκοπούν στην παραπλάνηση.

Ομπρέλες; Όχι ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε. Επειδή οι αναρχικοί θέλουν και θα συνεχίσουν να τραγουδούν και να χορεύουν κάτω από τη βροχή.

Συσπείρωση Αναρχικών

Εξάρχεια, οδός Μεσολογγίου
Δευτέρα, 5 Ιανουαρίου 2009, ώρα 2:00 μ.μ.